

Quỳnh Dao

Thiên Sứ Áo Đen

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 1

Giang Hoài đứng tựa bên cửa sổ.

Anh không biết mình đứng như vậy đã bao lâu, đôi mắt mờ màng nhìn xa xăm về phía chân mây thăm thẳm. Những đám mây sà thấp và mọng nước, trời mùa đông lúc nào cũng đầy vẻ u ám trầm buồn. Hay đó chỉ là tâm trạng của anh đã được thời tiết mùa đông và bầu trời nám kia cộng hưởng một cách vô tình? Có thể như vậy lắm, từ sớm hôm nay, khi đến nơi làm việc, anh đã nhận được một lá thư ngắn ngủi từ tay Phương Minh Huệ, vừa đọc xong mấy chữ đó là tâm trạng của anh lập tức trở nên rối loạn. Anh cảm thấy mình như một con côn trùng đang ngủ đông bỗng bị một que nhọn đâm vào, tuy đã thức dậy vì đau nhưng vẫn bị giấc ngủ đè trĩu xuống, muốn cuộn chặt hơn nữa.

Chiếc bì thư đó màu trắng, giấy viết thư cũng màu trắng nhưng

được viền vàng xung quanh, ở góc trên bên trái có in hình một thiên sứ nhỏ, màu đen. Từ trước đến giờ, anh chưa từng thấy một loại giấy viết thư nào được trang trí sang trọng và độc đáo như vậy. Trong thư chỉ vồn vện mấy chữ:

"Giang Hoài,

Em đã về tới Đài Bắc, mười một giờ trưa ngày Mười tháng Một sẽ đến thăm anh Đan Phong".

Mười một giờ trưa ngày mười tháng Một! Hôm nay đúng là ngày mười tháng Một đây! Lá thư này đã được tính toán để tới tay người nhận đúng vào buổi sáng hôm nay. Anh xem đồng hồ, buổi sáng hôm nay không biết anh đã xem đồng hồ biết bao nhiêu lượt rồi; giờ là mười giờ tám phút hai mươi lăm giây! Khi người ta chờ đợi, thời gian bao giờ cũng trôi thật nặng nề, chậm chạp. Chờ đợi thật sao? Mình đang chờ đợi ư? Không định chạy trốn ư? Nếu muốn chạy trốn thì còn đủ thời gian. Nhưng tại sao lại phải chạy trốn? Không lý do gì phải để tránh cô ấy. Đào Đan Phong cái tên anh đã nghe đến hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn lượt ... vậy mà con người mang cái tên đó thì chẳng biết tại sao mà bao nhiêu lâu nay, chẳng hiểu vì mắc mớ những gì mà chưa

một lần gặp mặt! Đào Đan Phong, anh cứ tưởng suốt đời chẳng gặp được cô, không thể gặp được mà cũng chưa bao giờ hy vọng là gặp được, ấy vậy mà bỗng dung cô lại đột ngột xuất hiện: Đã không báo trước cho anh biết, cô còn không cho biết địa chỉ và tất cả các thông tin khác. "Em đã tới Đài Bắc", chỉ giản đơn có vậy, vậy đã tới Đài Bắc hồi nào? Từ nước Anh tới Đài Bắc là cả một chuyến đi dài, dù có ngồi máy bay phản lực đi nữa thì cũng phải mất hàng ngày, vẫn là một quãng đường dài dằng dặc! Cô đã tới! Cô đi một mình thôi ư? Thôi cần gì phải băn khoăn cô đi một mình hay hai mình, chỉ biết là cô đã tới! Anh sẽ đổi mặt với cô ngay bây giờ đây, với Đào Đan Phong một cô gái lạ mặt. Lạ mặt? Lạ mặt thật ư? Anh ngược nhìn những đám mây mù ngoài cửa sổ, tim anh như chìm xuống một biển nước lạnh lẽo tối tăm ...

Anh không biết là mình đã trôi nổi trong biển nước sâu kia bao lâu, bỗng thành linh, tiếng gõ cửa phá tan sự yên tĩnh, vang như tiếng sấm làm anh giật nảy mình, tỉnh hẳn; tim anh đập dội lên, các cơ bắp trong toàn thân anh như gồng cứng, anh nghe thấy cả giọng nói của chính mình, khàn khàn và run rẩy:

- Vào đi!

Cửa mở, anh định thần nhìn ra, nhẹ hẫng người các bắp cơ đang căng cứng lại chùng xuống. Ngoài cửa không có người đàn bà lạ mặt nào, không có Đan Phong, không có u hồn từ biển sâu ... mà chỉ có Phương Minh Huệ với vẻ tươi cười hoạt bát, tràn đầy khí vị thanh xuân. Cô là nữ thư ký vừa mới tuyển dụng được hơn nửa năm nay khi cô ta tốt nghiệp Đại Học. Cô bê một chồng giấy tờ, miệng nói một hơi không nghỉ:

- Ban biên tập đã lên danh sách những cuốn mới xuất bản trong tháng rồi ạ. ban mỹ thuật đã thiết kế xong bìa cho hai cuốn "Tróc nguyệt ký" và "Cơ lộ", mời giám đốc xem qua. Ban phát hành nói cuốn "Sơn Thành nhật ký" bán đến hai năm mới hết, có cần tái bản không? Ban kế toán đã thống kê xong tình hình tiêu thụ cuốn, "Khi cây xấu hổ không còn xấu hổ" tháng trước bán rất chạy, đã bán được bốn vạn bản! Ban quảng cáo ...

Nghe cô báo cáo tràng giang đại hải, cảm thấy như còn đến hàng trăm việc cần phải nói, vậy mà hôm nay trong đầu óc anh không thể chứa nổi những tên sách, bìa sách, kế hoạch xuất bản nào hết! Anh không nắm bắt được sóng âm phát ra từ phía cô, cũng không tiếp thu nổi nội dung mà cô báo cáo. Anh ra hiệu cho cô ngừng nói, rồi ôn tồn:

- Thôi được, hãy để mọi thứ lên bàn, tôi sẽ xem sau!

Phương Minh Huệ đặt mọi thứ lên bàn, hơi lạ lùng nhìn Giang Hoài, cố vớt vát nói:

- Tất cả các bộ phận đều đang giục, họ nói việc cực kỳ gấp đấy ạ.

Cực kỳ gấp? Cuộc sống sao mà lắm việc cực kỳ gấp thế nhỉ?
Anh nhướn lông mày lên, vẻ ngờ ngát. Phương Minh Huệ biết ý, quay lưng đi ra. Nhưng vừa đến cửa, cô bỗng quay trở lại nói vội mấy câu:

- Còn một việc nữa, bản thảo cuốn "Thiên Sứ Đen", ông đã xem xong chưa ạ? Hôm nay tác giả gọi điện tới giục, họ nói nếu ở đây không dùng được thì mong nhà xuất bản gửi trả lại sớm cho. Họ nói, họ phải kỳ cách vát vả từng chữ một, mong ông dùng vớt vào sọt giấy lộn.

Thiên sứ đen! Ốc anh như luồng điện chạy qua. Thiên sứ đen!
Tập bản thảo đó, anh quả là chưa có thời gian lật xem trang nào từ khi nó được gửi tới. Mỗi tác giả đều cho rằng tác phẩm của mình là quan trọng nhất, mà không biết rằng có đến hàng ngàn, hàng vạn trang bản thảo đều cần được xem. Bản thảo chất đống

lại trong nửa năm qua quả thật khá nhiều, anh chưa kịp động tới!
Nhưng tại sao cái tên "Thiên sứ đen" lại có vẻ đặc biệt thế nhỉ?
Sao nghe quen thuộc thế chứ? Anh bỗng vội vã bước tới lật đật
bới tung đồng giấy tờ, hồ sơ, bản thảo, phác họa ... ở trên bàn và
vội vã lên tiếng hỏi:

- Tập bản thảo "Thiên sứ đen" ở đâu ấy nhỉ?

1 2 3 4 5

Thiên Sứ Áo Đen

Tác Giả: Quỳnh Dao

Thưa ông để trong tủ đựng bản thảo ạ Phương Minh Huệ nói và
bước tới bên tủ bản

thảo, nhanh chóng tìm ra đưa đến trước mặt anh.

Anh ngồi phịch xuống ghế, hấp tấp kéo tập bản thảo lại trước
tầm mắt mình. Phương Minh Huệ nhẹ nhàng khép cửa lại, đi

khỏi. Anh không có ý định thực sự đọc tập bản thảo, chỉ muốn xem nó ra sao thôi. Giấy viết là loại giấy hết sức bình thường, có thể mua bất cứ tiệm bán văn phòng phẩm nào ở Đài Loan. Bản thảo đã có lời phê duyệt của Ban biên tập, tức là đã được ban biên tập viên lần lượt đọc xong mới đưa cho anh quyết định. Tờ giấy thẩm định đã dày đặc chữ của ba người biên tập, nêu rõ cảm quan của họ. Anh bỏ qua nó, xem cái tên tác giả đề phía dưới nhan đề cuốn sách: Chấp Qua Giả (tức "Người cầm giáo").

Chấp Qua Giả, một cái tên đàn ông, một cái tên mang tính chiến đấu, một cái tên anh chưa nghe đến bao giờ. "Người cầm giáo" đưa Thiên sứ đen đến, điều đó khiến người ta liên tưởng đến dịch bệnh, chiến tranh, chết chóc. Anh lật qua trang sau, đọc mấy câu:

"Khi ngọn gió quét vào song cửa sổ,
Khi sương đêm trùm mặt đất mịt mù,
Người đàn ông chột rừng mình hiu quạnh
Thiên sứ đen ngoài cửa chột cười vang."

Anh chăm chú nhìn vào mấy câu đó, không hiểu tại sao như một luồng khí lạnh lạnh bò lên sống lưng. Anh sững sờ nhìn mấy giây, nét chữ sao mà quen thuộc! Quen đến phát sợ! Rất nhanh chóng anh tìm ra chiếc bì thư mới nhận được, rút lá thư viết trên

giấy viền vàng ra.Đúng rồi, đúng nét chữ của một người! Cũng một nét chữ thanh tú, bay bướm, phóng khoáng, là nét chữ mà đã lâu, lâu lắm rồi, anh đã từng được đọc! Thậm chí tất cả đều được viết bằng mực đen! Ngày nay mọi người đều viết bằng bút bi, có mấy ai còn dùng bút mực đen nữa? Anh ngây ngất người, từng cơn rối loạn, mơ hồ, hoang mang thay nhau chế ngự. Có đến một lúc lâu, anh cảm thấy đầu óc mình trống rỗng và mù mịt. Trước mắt anh, hình ảnh thiên sứ đen bé nhỏ đang quay cuồng nhảy nhót, y như một sinh vật sống vậy!

Anh không hề biết là cô đã đến như thế nào. Anh hoàn toàn không nghe tiếng mở cửa và tiếng chân bước. Chỉ biết tự nhiên ngẩng đầu lên, thì bỗng phát hiện ra cô đã đứng ngay phía trước bàn của anh. Anh mở to mắt đăm đăm nhìn cô, như không tin mình đã nhìn thấy một người đứng sừng sững ở đó. Không cần giới thiệu, không cần nói một câu nào, anh đã biết cô là ai: Đào Đan Phong. Hoặc giả, không phải Đào Đan Phong mà là Cháp Qua Giả!

Cô đứng đó, dáng thanh thoát, mảnh mai. Cô mặc một chiếc áo khoác bằng len có cả mũ, màu đen; chiếc quần dài bằng khung kẻ, cũng màu đen, trên tay khoác một chiếc áo măng tô đen. Mái đầu cao quý ngẩng cao trên chiếc cổ thon dài. Cao quý, đúng

vậy, anh chưa bao giờ nhìn thấy một dáng vẽ nào cao quý tự nhiên thiên phú thế này, Cô có mái tóc đen dày óng mượt được búi cao lên đỉnh đầu thành một búi tròn trặn mềm mại, kiểu tóc làm cho thân hình mảnh dẻ của cô càng thêm thanh thoát. Nước da trắng bóc, sống mũi dọc dừa, đôi lông mày dài tới tóc mai, hai con mắt sáng ngời; đôi môi thanh tú phảng phất nụ cười mơ hồ. Trên người cô hầu như không có một thứ đồ trang sức nào, ngoại trừ một chuỗi hạt trai rất dài đeo trên cổ. Mặc dù vậy, ở cô vẫn toát ra một thứ khí phách; một nét kiêu diễm, một vẻ cao quý lạ lùng ... làm cho gian sảnh khá khang trang rộng rãi này bỗng trở nên chaät trội và thô kệch.

Anh hít sâu một hơi, chớp chớp mắt nhìn kỹ lại cô lần nữa. Tự nhiên, anh cảm thấy cổ họng khô rang, khô đến nỗi không nói được ra tiếng. Khuôn mặt xinh đẹp kia, cái cằm thon nhỏ kia, ý vị sâu xa trong khóe nhìn kia ... sao mơ màng phảng phất, như một bản sao của một người con gái khác! Chỉ khác là ở người con gái ấy không toát lên vẻ cao quý, nét kiêu diễm đến lộng lẫy, vẻ kín đáo đến lạnh lùng. Người ấy hay cười, hay khóc, hay ồn ào nhộn nhạo, người ấy nồng nhiệt như lửa cháy; yếu đuối dễ vỡ như băng mỏng ... Không, không, đây không phải là người con gái ấy, đây là Đào Đan Phong, đây là "Người cầm giáo", đây là thiên sứ đen.

- Anh ... cô bỗng mở miệng, giọng trầm trầm và hơi dĩnh dĩnh cứ nhìn em chòng chòng như thế này, mà không cho em ngồi hay sao?

Anh chợt tỉnh, từ một giấc mơ hoảng hốt. Anh lắc lắc đầu, lấy lại tư thế cố gằng vùng ra khỏi cái ách vô hình nặng nề đang đè trên vai mình. Anh lạ chớp chớp mắt, chăm chú nhìn cô, cố mỉm cười ... Bản thân anh cũng tự thấy rằng nụ cười đó thật là gượng gạo, cứng đờ.

- Em thông cảm cho anh, em đã làm anh giật mình Anh nói, giọng vẫn khô khốc, tự anh thấy làm phiền não vì nổi không hiểu tại sao lại cứ nói năng cứ như đọc lời thoại trên sân khấu vậy.

- Tại sao mình giật mình? Cô hỏi, hơi nhếch lông mày lên, đôi mắt thăm thăm như bầu trời đêm, chẳng ai biết nó sâu đến đâu, cũng chẳng hề biết nó hàm chứa những gì trong đó Em đã gõ cửa rồi, chắc anh không nghe thấy. Tiểu thư Phương, thư ký của anh, nói anh đang đợi em.

Anh đứng dậy, đối mặt với cô, hai bên đưa mắt nhìn nhau một hồi lâu. Cuối cùng, anh đã đủ can đảm để đối mặt với "sự thật" ở

trước mặt anh.

- Anh không biết có phải là đang đợi em hay không? Anh nói, nụ cười nhếch mép đã biến đi, đôi mắt anh nhìn cô như dò xét Anh vốn định đợi Đan Phong, cô ấy từ nước Anh trở về. Nhưng, trong chớp mắt, Đan Phong đã biến thành một người khác, một tác giả, tên "Người cầm giáo".

Mắt cô nhìn sang phía mặt bàn, đảo một vòng qua những thư từ và bản thảo, khi đôi mi cô ngước lên, người ta nhìn thấy cô có một nét cười mơ hồ, đầy ẩn ý và dịu dàng trong đó. Nhưng rồi, tất cả bỗng trở lên có một vẻ khác ngay, như là đắng cay, chua chát. Cô khe khẽ thở dài.

- Có phải việc đó làm anh giật mình?

- Có thể là vậy.

Cô nhìn anh, thâm trầm:

1 2 3 4 5

Thiên Sứ Áo Đen

Tác Giả: Quỳnh Dao

- Anh là một nhà xuất bản lớn, đúng không? Bao nhiêu tác giả đều gửi tác phẩm của họ

tới, đúng không? Thế chẳng có gì lạ cả. Nhưng mà, rõ ràng là, ánh mắt cô chột tôi đi nếu như em không nhắc nhở anh về quan hệ giữa Đào Đan Phong và Cháp Qua Giả thì anh sẽ chẳng bao giờ mở một trang nào trong tập bản thảo "Thiên sứ đen" ra xem đâu. Và chắc nó sẽ nằm chết gí mãi trong kệ sách của anh mà hứng bụi thôi. Đã có bao nhiêu người gửi niềm hy vọng của họ đến đây để cho nó nằm hứng bụi rồi hả anh?

Anh ngược nhìn cô, nhìn đôi mắt sâu sắc sảo, vàng trán kiêu xa, khóe miệng xinh tươi rõ nét, rất nhạy cảm, giàu tự ái nhưng cũng dễ động lòng trắc ẩn. Nét nhỏ nhắn mỏng manh ấy lại khiến tim anh nhói lên một cái. Sao mà như đúc thế hờ trời!

- Anh hết sức xin lỗi, anh như bị mê muội đi vì nhìn cô, đôi lông mày ấy, khóe mắt ấy, sống mũi ấy, cái cằm ấy, đôi môi ấy ...

Trời ơi! Đúng là một "phiên bản"! Anh cố hết sức điều khiển thần trí của mình anh không hề vứt bỏ hy vọng của một người một cách dễ dàng đâu, các nhân viên của anh sẽ luôn luôn nhắc nhở anh ...

- Em đã để ý thấy rồi, cô ngắt lời anh anh có một cô thư ký rất tốt, vừa xinh đẹp lại vừa lanh lợi.

Như để đáp lời bình phẩm của cô, Phương Minh Huệ đẩy cửa bước vào, trên tay có một cái khay là hai tách trà nóng bốc hơi nghi ngút. Cô thư ký tươi cười nhìn Giang Hoài và Đào Đan Phong, nhanh nhẩu:

- Hôm nay A Tú xin nghỉ phép, tôi kiêm thêm việc của A Tú. Phát hiện cả hai người đang đứng ở phía trước bàn, cô ta ngẩng ra một giây, mỉm cười ngó Giang Hoài Ông không mời tiểu thư Đào lại ghế xôpha ngồi sao?

Câu nói đã thứ tỉnh Giang Hoài. Quả thật, sao hôm nay mình lại thất ngớ ngẩn đến thế? Đúng là từ đầu buổi sáng, sau khi nhận được lá thư của Đan Phong, anh không được bình thường. Quá nhiều sự bất ngờ, quá nhiều điều kỳ lạ, quá nhiều mê hoặc, quá nhiều hồi ức ... tất cả đã làm anh váng cả đầu. Anh lật đật đi tới

chỗ đặt bộ ghế da trong phòng là; m việc riêng của anh, ngoài một kệ sách lớn, một bàn làm việc lớn và một cái tủ lớn, còn một bộ ghế xôpha bọc da thật đặt ở gần cửa sổ. Anh nói với Đào Đan Phong:

- Lại đây ngồi đi!

Cô đi tới, bước chân nhẹ nhàng uyển chuyển, cái khí chất cao quý kia tự nhiên mà biểu hiện ra từng cử chỉ, từng bước chân của cô. Cô đã ngồi xuống, vắt chiếc áo gió lên lưng ghế. Phương Minh Huệ đặt tách trà xuống bàn trước mặt cô rồi nhìn cô cười một cách vui vẻ thân tình; Đan Phong gật đầu ra ý cảm ơn cô thư ký, cô gái khôn lanh đó liền quay lưng đi khỏi. Đan Phong liền xem xét bốn phía xung quanh gian phòng thờ dài rất nhẹ:

- Em phát hiện thấy, anh có cả một vương quốc riêng.

- Ai mà chả có một vương quốc riêng của mình, anh buột miệng nói ngay vương quốc đó lớn hay nhỏ, không phụ thuộc và điều kiện vật chất, mà phụ thuộc vào khí chất riêng trong tâm hồn.

Một tia nhìn kỳ dị bỗng lóe lên trong mắt cô và dừng lại đúng khuôn mặt của anh. Sự quan sát chăm chú của cô khiến anh

không yên lòng, anh cảm thấy cô đang thăm dò, thậm trí đang phán xét anh. Cô bao nhiêu tuổi nhỉ? Anh thầm nhẩm tính và cố nhớ. Hăm hai thì phải? hay hăm ba? Xem ra cô có vẻ chín chắn sớm hơn tuổi. Các cô gái trưởng thành ở nước ngoài thường chín sớm hơn; với lại, hăm hai, hăm ba tuổi cũng đã hoàn toàn trở thành người lớn rồi.

- Anh đang nghĩ gì vậy? Cô hỏi.

- Nghĩ đến tuổi của em Anh trả lời thẳng thắn, và lại chìm vào hồi ức của mình Nếu anh không nhớ nhầm, thì năm nay em hăm hai tuổi rưỡi tháng Mười này thì mới đầy hăm ba. Phải rồi ... Anh cắn chặt răng, trong ngực có một cơn đau dội lại. Ngày xưa, mỗi khi đến tháng Mười, bọn anh đều chuẩn bị quà sinh nhật cho em. Sinh nhật của em là ... mất anh chợt sáng ngày hai mươi một tháng Mười!

Mắt cô cũng chợt sáng lên, nhưng, rất nhanh, cô đã sụp mi xuống, dấu đi vẻ rạng rỡ đó. Hồi lâu, cô mới ngược nhìn lên, đôi mắt lại trở lên thăm sâu không đáy.

- Cũng may là anh còn nhớ! Cô nói, giọng hơi run em đang nghĩ, có khi sáng nay nhận được lá thư, anh lại bảo: Đan Phong là ai

nhỉ?

- Em ... Anh hấp tấp nói ngay, vứt bỏ một bộ mặt đang cố tình ra vẻ dè dặt, anh nhìn chòng chọc vào cô, khẽ kêu Đan Phong, sao em lại có thể lạnh lùng, băng giá thế? Sao lại làm ra vẻ xa xôi thế? Tại sao em không báo cho anh biết chuyến bay của em? Tại sao em không báo cho anh lo chỗ ăn ở cho em? Tại sao em lại trở về một cách im hơi lặng tiếng như vậy? Em ... lại dám đưa thiên sứ áo đen ra để giỡn anh! Đan Phong, cái kiêu bí hiểm, cái kiêu kỳ quái, cái kiêu lãnh đạm như thế, thì ... có còn giống như cô gái thân yêu của bọn anh ngày xưa không? Cô gái nhỏ bị lưu đầy sang xứ người đây ư? Cô gái mà hàng ngày bọn anh nhắc nhở, nhớ nhung đây ư?

Một dòng lệ nóng vọt dâng trào lên, mắt cô bỗng nhòe ướt, đôi má đỏ ửng lên vì xúc động, cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ ngón tay vẽ vẽ lên kính cửa một cách vô thức. Cửa kính đọng lại một lớp hơi mờ mịt, cô cất tiếng nói xa xôi:

- Em đâu có bí hiểm, em trở lại Đài Loan đã ba tháng rồi ...

- Ba tháng! Anh kinh ngạc kêu lên không giấu vẻ tức giận Cô về được ba tháng rồi mới báo cho tôi biết! Bây giờ cô ở chỗ nào hả?

- Em đã thuê một phòng nhỏ trong khu chung cư, ở đó có sẵn các đồ dùng sinh hoạt, rất thoáng mát dễ chịu Cô tiếp tục vẽ ngoằn nghèo vô thức trên cánh cửa Ngày nào em cũng nghĩ, không biết có nên đến thăm anh không? Nếu đến thăm anh thì nên gọi anh thế nào? Gọi là ... Giang Hoài? Hay ... gọi là ... anh rể?

Tay anh đang cầm chiếc tách trà, hai tiếng "anh rể" của cô đã khiến tay anh giật lên nước trà sóng sánh bắn cả vào người, anh vội đặt tách trà xuống bàn, không chủ định mà thành ra dằn mạnh chiếc tách kêu "cạch" một tiếng. Anh ngồi thẳng mình lên, trong phòng hình như có một luồng gió lạnh đang xoáy và người anh. Anh lấy hộp thuốc lá trong túi ra, rút một điếu, phải bật đèn lần thứ ba anh mới lấy được lửa ra từ chiếc quẹt gas để châm thuốc. Thở ra một hơi khói dày đặc, anh nhìn sang phía cô, cô

vẫn chưa quay đầu trở lại, vẫn khẽ khẽ nói như tự nhủ mình:

- Em đã đi thăm mộ của chị, đã thấy anh xây đắp sửa sang rất đẹp. Nhưng, trên bia mộ đã viết là "Phần mộ của tiểu thư Đào Bích Hòe", nên em biết rút cục chị em vẫn chưa có phúc lấy được anh vì vậy em chỉ có thể gọi anh là Giang Hoài mà không thể gọi anh là anh rể. Cô quay đầu lại nhìn thẳng vào anh, mắt cô sáng lên, trong vắt như hòn bi bằng pha lê màu đen, thoát ra những tia sáng kỳ dị và lạnh lẽo. Giang Hoài, cô nói một cách rất u uất em rất vui mừng được gặp anh.

Anh nhìn cô dò hỏi có đến vài giây.

- Hừm ... Anh hừm một tiếng, khói thuốc tuôn ra đằng mũi, điều thuốc trong tay anh không chịu nằm yên, cuộn lên tia khói ngoằn ngoèo, anh đưa mắt nhìn theo Đan Phong anh gắng gượng, khổ não và chua xót, nói về việc giữa anh và chị em, có rất nhiều chuyện, những chuyện đó em hoàn toàn không hiểu đâu! ...

- Em biết Cô ngắt lời anh. Nghe nói, chị rất nhu thuận, chắc không có chỗ nào làm méch lòng anh chứ?

Anh bị chấn động, một mảng tàn thuốc rơi xuống bàn, anh cau

mặt nhìn cô.

- Tất nhiên, anh nói nghiêm trang cô ấy chưa bao giờ có lỗi với anh, cô ấy hiền lành đến nỗi không giết nổi một con kiến thì làm sao mà làm tổn hại đến người khác được!

Đôi lông mày cô hơi nhướng lên, đôi hờn pha lê lại lóe sáng.

- Được rồi cô nói chúng ta hãy khoan nói đến chị em, người thì đã mất rồi, việc đã qua cũng đã qua rồi Cô nhìn điều thuốc trong tay anh Cho em một điếu, được không?

- Em cũng hút ư? Anh lạ lắm, giọng nói hơi có vẻ muốn từ chối.

- Ở Luân Đôn, con gái mới mười bốn tuổi đã hút thuốc rồi Cô nói tung tung và cầm lấy điều thuốc ở trong tay anh, châm lửa một cách thành thạo. Anh chăm chú nhìn cô hút thuốc với dáng điệu lịch lãm và cao sang, bùm khói nhẹ nhẹ vờn quanh mình cô tạo nên vẻ thơ mộng và huyền ảo nửa thực, nửa hư ... anh lại bắt đầu thấy tâm trí trở lên rối bời.

- Chị em có hút thuốc không? Cô đột nhiên hỏi.

- Có Anh trả lời một cách máy móc.

- Ô? Cô kinh ngạc tròn xoe mắt Em cứ nghĩ rằng chị ấy tuyệt đối không hút.

- Tại sao? Bởi vì, rất rõ ràng là, anh không hề tán thành việc con gái hút thuốc, những việc mà anh đã không đồng ý thì chị ấy sẽ không làm.

Anh ngó người ra.

- Sao em biết anh không tán thành việc con gái hút thuốc? Anh hỏi.

- Vậy anh tán thành ư? Cô hỏi lại.

- Không Anh chẳng thẫn óc quan sát của em rất tốt. Anh không thích vết ám vàng khè trên đầu ngón tay các cô gái. Bất giác anh đưa mắt nhìn những ngón tay đang kẹp điều thuốc, chúng mềm mại và trắng trẻo, không hề có mảy may vết khói. Em rất kỹ tính, không hề để ám chút khói nào.

- Chị em để ám khói ư? Cô hỏi lại.

Anh nhếch lông mày lên. Thế là, như chợt tỉnh ra việc gì đó, cô ngồi ngay ngắn lại, ngẩng cao chiếc cằm xinh đẹp, cất cao giọng nói rất rành rọt:

- Xin lỗi, đã bảo không nói đến chị em nữa kia mà! Hôm nay em tới đây, không phải với tư cách là em gái chị Đào Bích Hòe, Mà chỉ là người đang tập sáng tác, nhưng ... cô khẽ thở dài rõ ràng anh chưa hề xem qua tác phẩm của em!

- Anh nhất định sẽ xem! Anh vội vã nói Hãy cho anh một chút thời gian!

- Anh sẽ có thời gian, em định ở hẳn Đài Loan mà.

Anh lúng túng nhìn cô vẻ khó hiểu.

- Anh tưởng em học kịch nghệ, và cứ tưởng em đang biểu diễn trên sân khấu Luân Đôn.

- Em đã từng biểu diễn Cô nói từng biểu diễn các vở "Cái bẫy chuột" và "Ngôi sao không lồ vạn thế", nhưng toàn đóng các vai chạy cò, toàn làm nền cho người khác diễn. Em ngán quá nên mới trở về Đài Loan, định thay đổi lối sống xem sao sao.

- Em về một mình thôi à?

- Một mình.

- Sao không báo trước cho anh?

- Em đi lại một mình quen rồi Cô nhìn đốm lửa trên đầu điều thuốc Những năm qua, kể cả ở Luân Đôn em chỉ có một mình. Mẹ em ... cô chột trầm xuống, dập tắt điều thuốc đi cùng với ông chồng và các con của họ đều sống ở Manchester Cô ngược nhìn anh, rồi bỗng lái câu chuyện sang hướng khác Không biết là em có quấy rầy anh không, em biết là anh cực kỳ bận mà! Em nghĩ, nếu mình tỏ ra biết điều, thì hãy cáo từ thôi Cô đứng dậy với lấy chiếc áo gió.

Nhanh như chớp, anh đã đứng chặn trước mặt cô.

- Cô muốn đi à? Anh bức xúc.

- Ồ? cô ngẩng đầu nhìn anh, vẻ kinh ngạc.

- Nếu cô không đi ăn cơm chưa với tôi, nếu cô không nói cho tôi biết cuộc sống của cô mấy năm qua, nếu cô không đưa tôi đi thăm nơi cô ở, nếu cô không cho hiểu một số điều về cô anh nói một mạch khá to tiếng thì đừng hy vọng tôi để cho cô đi.

Đôi lông mày cô xéch ngược lên, đôi mắt bắn những tia sáng rực, cô nhìn anh không chớp, hai bên khóe miệng của cô nhếch lên, một nụ cười buồn bã chua chát hiện lên trên nét mặt, trong đáy mắt dần dần xuất hiện một lớp mây mù u ám. Cô hơi nhếch miệng, mà hồi lâu mới thoát ra lời.

- Anh quả không giống một anh chàng công tử rơm chỉ biết tỏ vẻ lạnh nhạt thờ ơ, em cứ nghĩ mãi, không hiểu anh là thần tiên hay là ma quỷ đây? Làm sao mà anh có thể khiến em phải yêu anh đến thế? Giờ đây em lơ mơ hiểu được một chút ... Lớp mây mù trong đáy mắt cô dày đặc thêm lên Gianh Hoài cô nói rành rọt

mà trầm buồn tại sao anh lại để cho chi em chết?

Anh vội vàng quay lưng lại, giấu nét mặt không để cô nhìn thấy. Anh thở nặng nề, cảm thấy thân mình cứng đờ, ngọt ngọt như bị ngộp trong cơn xúc động bột phát. Sau đó, anh bỗng thấy một bàn tay mềm mại, ấm áp nhẹ nhẹ nắm lấy tay anh. Toàn thân anh run lên không ghìm được, bàn tay đó có điện hay sao? Rồi sau nữa, tiếng cô như làn gió xuân thoang thoảng, khẽ khàng vang bên tai anh:

- Nghe nói, món ăn Tứ Xuyên ở Đài Loan là ngon nhất. Đưa em đi ăn cơm Tứ Xuyên được, không nào?

Anh ngoái lại đưa mắt nhìn cô, cô đã khoác chiếc áo nhung đen lên mình, toàn bộ thân cô đắm trong màu đêm sâu thẳm, nhưng khuôn mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ vì xúc động, đôi môi nhỏ hơi phớt hồng của cô khiến anh nghĩ đến một câu nói của cổ nhân "Môi không tô mà đỏ, mày không vẽ mà xanh"! Cô còn đôi mắt long lanh "Làn thu thủy" với nụ cười, không phải xuất phát từ đôi môi mà toàn bộ "khuôn mặt cười" khiến người ta liên tưởng đến bức tranh vẽ nàng Mona Lisa. Trời ơi! Sao mà nàng giống Bích Hòe đến vậy! Cô ấy tao nhã như một thần linh nụ cười kia là thuộc về thiên sứ. Thiên sứ! Tim anh bỗng thảng thốt, Thiên

sứ đen! Thiên sứ đen! đại diện cho cái gì? Vui tươi hay buồn
thảm? Lương thiện hay ác độc? Hạnh phúc hay bất hạnh? Anh
lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đến điều đó nữa.

Đưa tay ra, anh đặt lên vai cô.

- Chúng ta đi đi! Anh nói.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 2

Quán cà phê này rất nhỏ, nằm trên con đường Trung Hiếu Đông mới mở, được bày biện trang hoàng rất thanh cảnh, trang nhã. Tường sơn màu trắng ngà, kèo cột bằng gỗ nguyên khai, giá đỡ đèn bằng gỗ, các loại bàn ghế đều mộc mạc cổ xưa, mang phong vị đảo Sip ở Hy Lạp. Giang Hoài và Đan Phong ngồi trong một góc nhỏ, họ đã ngồi như vậy rất lâu. Từ chỗ họ ngồi, có thể nhìn qua cửa kính thấy được quang cảnh đường phố. Họ đã cùng đi ăn trưa, rồi mới đến quán cà phê Athena là cái quán rất có phong cách Hy Lạp, hợp với tên của vị thần danh tiếng.

Trên đường phố, bóng chiều đã bắt đầu dằng dặc, ngày mùa đông bao giờ cũng rất ngắn, mà ngày hôm nay lại ngắn hơn. Đan Phong ngồi ngả mình vào lưng ghế, đôi mắt nghĩ ngợi ngấm nhìn những chiếc xe chạy như thoi đưa trên đường phố. Có những chiếc xe như đã bật đèn, ánh đèn chiếu loang loáng từng

vệt đỏ hồng lên mặt cô. Tay cô xoay xoay, gõ gõ chiếc bật lửa gas màu ánh bạc có viền đen làm nó phát ra tiếng kêu "cách cách" khe khẽ, đều đều, tựa như nó đang giữ nhịp cho câu chuyện của cô. Cô nói chậm rãi, bình thản, tự nhiên; nhưng dường như ẩn sau vẻ bình thản đó vẫn còn cảm xúc buồn bực, khó chịu khó lý giải.

- Em thường hay nghĩ, trước kia đáng lẽ em nên ở tại Đài Loan cùng với chị em. Nhưng, việc đó chẳng bao giờ thực hiện được, vì bất luận thế nào thì năm đó chị cũng đã vào Đại học, mà em mới mười bốn tuổi. Số phận đã đưa đẩy khiến mẹ đi yêu một người đàn ông ngoại quốc và từ bỏ thân phận người đàn bà góa để lấy ông ta; số phận đã khiến cho chị em, mẹ con phải chia ly, biết làm sao được? Em nghĩ, mẹ và chị chia lìa nhau đủ đã khổ lắm rồi, chị Bích Hòe cũng có cái cố chấp trong tình cảm, chị ấy nhất định thông cảm với việc lấy chồng người nước ngoài của mẹ. Cũng có thể là tình cảm của chị đối với ba em sâu sắc hơn em, mà cũng có thể chị còn giữ cái quan niệm bảo thủ xưa. Nói chung, trong ấn tượng của em, chị ấy là một người con gái mẫu mực, bên ngoài thì nhu mì còn bên trong thì cứng rắn. Cô ngược nhìn anh khẽ hỏi Chị ấy là người như vậy, đúng không?

Anh nhả một bụm khói thuốc, trầm ngâm, không trả lời. Cô cũng

không đợi anh trả lời, điềm nhiên nói tiếp:

- Thế rồi, chúng em đến nước Anh, tất cả đều khó khăn hơn tưởng tượng nhiều. Cha dượng không giàu có gì, ông ấy luôn thất nghiệp, còn mẹ em, trong bốn năm đã sinh thêm cho ông những ba đứa con, quả thật là vĩ đại. Chỉ trong hai năm ngắn ngủi, họ đã thành một gia đình kiểu Ăng lê chính hiệu, và em là một kẻ duy nhất không hòa nhập với gia đình đó. Có trời mới biết trong giai đoạn đó khó chịu như thế nào, bọn em trai em gái đã chiếm hết cả sự quan tâm chú ý của mẹ, em như một kẻ bị ruồng bỏ, như con chim lìa đàn. Chỉ có chị Bích Hòe, chị ấy đã luôn viết thư cho em, an ủi em, khuyến khích em, chị ấy trở thành chỗ dựa tinh thần của em.

Cô ngừng lại, uống một ngụm cà phê, ngược mắt lặng lẽ nhìn sang phía anh, hạ thấp giọng:

- Em đâu cần phải nói những cái đó, anh biết cả rồi đúng không?

Anh gật đầu:

- Anh biết, nhưng vẫn muốn nghe em nói.

Cô trầm ngâm một lát, rút ra một điếu thuốc, anh giúp cô châm lửa. Cô hút một cách nhẹ nhàng, thanh nhã, những cử chỉ của cô đã làm cho việc hút thuốc cũng trở lên một nghệ thuật. Anh quan sát cô rất kỹ; dáng vẻ ung dung hơi Âu hóa, cái nhìn ấy thâm thúy, cách nói năng kín kẽ có cân nhắc ... Không, cô ấy không giống Bích Hòe! Anh định thần nhìn lại cô: nét âu sầu vương nơi khóe mắt, vẻ chua chát thoáng động trên môi, đôi lông mày thi thoảng cau lại ... Ôi, cô ấy phải chăng chính là Bích Hòe?

- Thôi, không nói những chuyện anh đã biết nữa. Cô bắt đầu nói tiếp Rồi sau đó, bắt đầu một ngày, trong thư của chị của chị Bích Hòe đầy những tên anh; anh cao bao nhiêu, nặng bao nhiêu, tuổi bao nhiêu, trên đầu có bao nhiêu sợi tóc, trong cơ thể có bao nhiêu tế bào ..., rồi anh rất hài hước, anh rất tài hoa, anh rất đẹp, anh phóng khoáng, anh thông minh, anh đầy nghị lực ... Tất, tất cả về anh! Anh là một siêu nhân, anh là một thượng đẳng thần!

Cô nói một hơi dài, sao mà lra thoát, sao mà trơn tru vậy. Những câu nói nối tiếp nhau, cứ như một bánh pháo nổ giòn giã, đập vào thần kinh anh nhoi nhói. Bất giác anh ngồi thụt sâu vào lòng chiếc ghế, như muốn giấu bớt mình đi. Thế nhưng sự đau đớn đến thắt tim kia lại không cho phép anh trốn tránh, anh cau mày, nhắm mắt lại. Tụ đáy lòng anh, đang có một tiếng thầm thì day

dứt vang lên: Bích Hòe! Bích Hòe! Bích Hòe!

- Anh không biết đâu, khi đó anh không phải là của một mình chị Bích Hòe, anh cũng là của em nữa! Cô nói thẳng thắn, thản nhiên. Anh mở mắt to ra, lập tức chạm ngay cặp mắt sáng rực của cô Tuy mới mười sáu tuổi, nhưng đầu óc em đã thấu dẹt đầy ắp những hình ảnh của anh. Mỗi buổi tối, khi mẹ em và cha dượng đang cầu kinh thì em cũng tụng niệm, nhưng lời cầu nguyện của em chỉ hướng về anh và chị Bích Hòe! Thế rồi sao đó, cuộc sống của em trở lên khó khăn hơn, em phải lựa chọn việc đi làm và học tiếp. Anh và chị ấy lại cứu em lần nữa, hai người gửi tiền học cho em, gửi liên tục, từ đồng tiền Đài Loan phải đổi thành đồng bảng Anh để gửi. Học phí của em có thể là quá xa xỉ! Em tới Luân Đôn lao vào học trường sân khấu. Mỗi lần viết thư cho em, chị ấy đều bảo: Sự nghiệp của em ngày càng sáng sủa, nên có phải chi một khoảng tiền học cũng không phí, không phải tính toán bận tâm gì. Không đáng gì ư? Sao lại không đáng bận tâm nhỉ? Cô đắm đắm nhìn anh Em tự bảo mình rằng, số tiền đó coi như là em vay, em sẽ phải trả. Em đã học rất chăm chỉ, miệt mài; ban ngày thì dốc sức cho việc học, buổi tối thì dốc sức vào chữ Hán. Chưa bao giờ em rời bỏ tiếng mẹ đẻ cả.

Anh nghĩ đến cuốn sách "Thiên sứ đen" đang còn để trên bàn

làm việc của mình ở văn phòng, nghĩ đến lời đề từ trên trang bìa lót, anh gật gật đầu:

- Không chỉ là không bỏ tiếng mẹ đẻ, mà em còn thường xuyên nghiên cứu, luyện tập viết Hán văn, và nghiên cứu văn học Trung Hoa nữa, đúng không?

- Đúng vậy, em đọc Hồng Lâu Mộng, đọc các tác gia như Lão Xá, Từ Chí Mạ, em còn xem cả Thủy Hử và Liêu Trai Chí Dị ... Em đã đọc khá nhiều ...

Anh không nói, nhưng nhìn cô, thầm tán thưởng. Điều thuốc trên tay cô cũng lặng lẽ thoát lên làn khói mơ màng, đáy mắt cô hình như cũng đang có một vệt khói mờ mờ như vậy.

- Nhưng rồi sau đó, thư của chị ấy bỗng thưa hẳn đi, và càng ngày càng thưa hơn. Không những thưa mà mỗi lá thư cũng còn ngắn bớt đi nữa. Tuy vậy, chị vẫn gửi tiền, tháng nào cũng gửi. Chị đã nỗ lực thúc đẩy em học, trên đời có mấy người chị như vậy nhỉ? Về sau, đến thư chị cũng không viết, mà chỉ tháng tháng gửi tiền sang. Em nghĩ chắc chị sắp kết hôn, hẳn là chị bận sắp xếp chỗ ở mới, hẳn là chị bận giúp đỡ anh rể tương lai của em vun trồng sự nghiệp, chị làm sao có đủ thời gian mà viết thư

cho em gái như trước ... Với lại, lúc đó em cũng rất bận, bận thi tốt nghiệp, bận thử vai diễn, bận đi tìm bạn trai, bận đi nhảy, bận rong chơi ... Cô đập đầu mẩu thuốc lá, tay chống lên trán, mắt cô tối hơn lúc trước. Mãi đến khi thi tốt nghiệp xong, em mới gửi điện cho anh và chị, mới nhận được thư của anh ... Cô ngược lên, nhìn sang phía anh, nét mặt thay đổi, trong chớp mắt đã trở lên nghiêm túc và trang trọng. Anh cho hay, chị qua đời đã được nửa năm. Đến giờ em vẫn giữ lá thư đó, bởi vì anh viết lá thư quá thể lương nhưng mà văn trong đó cũng quá hay.

Anh chăm chú nhìn đôi mắt còn đang chứa chất bao điều muốn nói, nhìn đôi môi đang

run run xúc động của cô, nhìn nét buồn kín đáo nơi khóe mắt của cô ... Anh cả quyết ngồi thẳng người lên, dập tắt điếu thuốc, lớn tiếng:

- Đừng có nói đến lá thư đó, đừng nói về chị cô nữa, hãy nói về cô. Tại sao sau đó cô không cho tôi biết tin tức gì cả?

- Nói về em? Cô giật mình đôi mí mắt, vặn vẹo tay quanh hiếc bật lửa. Những việc của em không có gì đáng nói. Bao nhiêu năm

qua, từ khi em mới mười bốn đến năm em hăm một tuổi thì cuộc đời em, dù là về tinh thần hay thể chất, đều dựa vào chị ấy mà tồn tại. Mặc dù giữa hai chúng em có núi cao biển rộng cắt chia ... Sau đó, em biết chị ấy đã mất, cây cột trụ của cuộc đời em đã đổ, thì em chỉ còn cách phải bắt đầu cuộc sống tự lập thôi. Trong một năm rưỡi vừa qua, em đã cố gắng cuộc sống tự lập.

- Nói tí mi chút nữa Anh nói như lặc.

- Tí mi thì rất đơn giản thế thôi. Cô gắng gượng mỉm cười mà vẫn không giấu được nét buồn buồn Em diễn kịch trong nhà hát, vai chạy hiệu. Em phải kiếm tiền, công việc khổ cực lắm, mà mục đích thì chỉ có một. Kiếm đủ tiền, về Đài Loan để thăm mộ chị, thăm người anh rể chưa bao giờ biết mặt! Mắt cô long lanh như nước Không, em không gọi anh là anh rể, chỉ có thể gọi là Giang Hoài thôi. Anh Giang Hoài ..., Giọng cô trầm trầm như trong mơ cái anh chàng ngốc này, lại không lấy chị ấy trước khi chị ấy mất? Nếu vậy, ít nhất là khi trở về Đài Loan, em cũng tìm thấy một người bà con chứ?

Anh hơi chấn động, tim anh xao xuyến trước ánh mắt âm thầm rưng lệ của cô, bất giác giọng anh khàn xuống:

- Anh còn nhớ, trong thư anh viết chị ấy chết vì ...

- Vì bệnh tim! Cô khẽ tiếp lời Trong bao điều bất hạnh, ông trời còn gỡ lại được một điều, là đã không để chị ấy phải chịu đau đớn lâu, chị đã chết một cách nhanh chóng.

Những thớ thịt trên mặt anh cứng lại, anh cúi đầu nhìn tách cà phê trong tay mình, cá phê đã nguội ngắt. Chát nước màu nâu đọng trong lòng tách sứ trắng muốt đã không còn một chút hơi nào. Anh chợt nghĩ tới khuôn mặt Bích Hòe trong giờ phút cuối, trắng như màu men sứ kia và lạnh toát cũng như men sứ. Anh rùng mình.

- Khốn khổ thật! Cô thở dài Chúng ta nói chuyện gì rồi cũng không thoát khỏi chuyện chết Cô ngao ngán nhìn anh, nhếch lông mày, không giấu ý cảm thông Em hiểu, đề tài này đối với anh không dễ chịu tí nào, đối với em cũng vậy Cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, ngón tay lại lơ vờ ngoằn ngoèo lên cửa kính lên cửa kính Hãy nói về em vậy, mấy câu rất đơn giản thế này: Em đã trở về Đoàn Loan, cố tình không muốn cho anh biết, vì chị ấy đã mất được hai năm, có thể anh đã tìm được hạnh phúc mới khác rồi ... Cô ngừng bật, quay lại nhìn anh, rồi bỗng hỏi Anh đã tìm được chưa?

Anh nhìn cô, trong lòng chợt hiểu, rõ ràng là cô đã biết rồi mà còn hỏi.

- Chẳng nước biển xanh đâu gọi nước, Vũ sơn mây trắng mới là mây! Anh thăm thì đọc câu thơ ấy, khẽ tới mức chỉ một mình nghe được.

- Em không hiểu anh đang lằm bằm cái gì. Nhưng mà, em về đã được ba tháng, cũng hỏi thăm nhiều việc liên quan đến anh, hai năm qua thành công nhanh lắm, anh đã thành tay cự phách trong giới xuất bản, bao nhiêu cây viết đã rơi vào lưới của anh, anh đã có nhà riêng làm văn phòng, có xưởng in, có mạng lưới phát hành riêng, có căn hộ đẹp, có tất cả ... Chỉ duy nhất, là chưa có một người vợ! Vậy tức là giọng cô lại dịu dàng như mộng anh vẫn chưa nhạt tình với chị em, đúng không?

Anh cắn chặt hàm răng, chẳng biết nói gì nữa. Anh đưa mắt lướt qua cô một lượt, ba tháng, cô ta đã về những ba tháng rồi kia! Đã hỏi thăm rất nhiều việc! Một sự bất an không rõ rệt nào đó bỗng chụp lấy anh, hơi lạnh lại bò lên sống lưng. Còn cô, cô vẫn ngồi đó, trầm ngâm, nhàn nhã, cao quý, kín đáo mà dịu dàng, thân thiết. Anh không nhìn ra ở cô có chỗ nào đặc biệt.

- Giả dụ như anh đã kết hôn với ai đó rồi, thì em sẽ không đến quấy nhiễu làm mất sự yên tĩnh của anh nữa. Cô nói tiếp: Em thuê một căn hộ, và bắt đầu viết lách gì đó; rồi sau, em cảm thấy nên đến thăm anh xem sao ... Vì vậy cho nên, hôm nay em mới đến văn phòng của anh. Cô nhấp một ngụm cà phê, hơi để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp như hạt trân châu. Đó chính là tất cả những điều liên quan đến em. Chẳng có gì là bí hiểm, cũng chẳng có gì lạ lùng cả. Giang Hoài, có lẽ anh cảm thấy phiền toái vì sự xuất hiện của em chẳng?

Anh nhìn thẳng vào cô.

- Đúng vậy đấy. Anh nói rất thẳng thắn.

- Tại sao?

- Cô đã khơi dậy rất nhiều việc trong dĩ vãng, cô vạch vào vết thương đã lên da non, cô

làm cho công đức phần đầu trong hai năm qua của tôi phút chốc hóa thành hư vô. Anh chăm chăm nhìn cô, lắc đầu. Đã có ai bảo cho

cô biết rằng trông cô giống hệt như Bích Hoè chưa?

Cô gật đầu.

- Em biết chị Bích Hòe vẫn thường gửi ảnh cho em, mẹ em nói, em càng lớn càng giống chị ấy. Tất nhiên là thế, vì chúng em cùng một khuôn đúc ra mà!

Một lần nữa, anh xét từ vàng trán rộng đến đôi mắt, đôi môi của cô, anh thở dài qua kẽ răng, hình như có chỗ nào trong anh đang tấy lên đau nhức. Ánh mắt cô đã lại chiếu ra phía ngoài cửa sổ:

- Trời tối rồi Cô nói Thế là một ngày trôi qua lúc nào không biết, em phải về đây.

- Anh mời em ăn bữa tối! Anh nói rất nhanh.

- Hầu như em cứ ăn mãi từ trưa đến giờ rồi còn gì. Cô cười tươi tắn: Nào cơm Tứ Xuyên, rồi lại cà phê, bánh ngọt. Không, em không định ăn thêm bữa tối với anh nữa đâu, nói nhiều chuyện thế này rồi, em làm sao ăn được nữa. Em phải về nhà đây.

- Về nhà! Anh hơi sững sốt.

- À, em nói sai rồi. Cô vội tiếp lời anh, ý nghĩa chữ "nhà" vốn không đơn thuần chỉ là một chỗ ngủ. mấy năm qua, em đều không có nhà theo nghĩa gia đình, em chỉ là một con nhạn cô đơn lưu lạc. Giờ em về chỗ đậu tạm của em. Anh có biết một bài tiếng Anh nhan đề "Chim nhạn ở cuối rừng" không?

- Chim nhạn ở cuối rừng?

- Không phải chim nhạn nhỏ như chim én đâu mà là con hồng nhạn lớn như chim sếu ấy kia.

- Không, anh không biết.

- Anh không biết, hồng nhạn là một loài chim di trú, thân hình nó rất lớn, nó chỉ có thể đậu trên bãi cỏ ở gần hồ nước hoặc bơi trên mặt hồ, đầm. Nhưng mà, có một con chim nhạn bị lạc bầy, nó dừng ở bìa rừng, nơi đó không thể ở lâu được, chỉ có thể nghỉ đỗ một lúc, nơi đó không có chỗ làm tổ. Cô hơi có điều gì suy nghĩ nên nói đến đây thì dừng lời.

- Ủa? Anh nhìn cô dò hỏi.

- Lời bài hát đó có mấy câu thế này. Cô nghiêng đầu cố nhớ, rồi đọc lên một cách rất diễn cảm và rành rọt. Chim nhận ở bìa rừng. Mây bay trước mặt. Chẳng ngấm được vào mây. Cũng không xây được tổ. Chim nhận chẳng muốn bay. Trên mây bao buồn tẻ! Cô dừng lời, thần thái vẫn như ngẫm nghĩ một điều gì, cô không nhìn anh mà nhìn đi một nơi nào xa lắm ngoài cửa sổ.

- Bài này không giống một bài hát tiếng Anh, mà lại giống như một bài thơ cổ của Trung Hoa Anh có vẻ hơi xúc động.

- Em đã bỏ công dịch ra Hán văn đấy mà. Cô quay lại chăm chú nhìn anh một lần nữa. Sau đó cô thở dài một cái, cô lấy dáng phẫn chấn, ngồi thẳng người lên, nhặt chiếc bật lửa gas và hộp đựng thuốc lá của mình bỏ vào cái xắc bằng da, cô cố ý tạo ra một cái cười thoải mái Thôi, chim nhận còn phải đi tìm cành cây để đỗ tạm đêm nay đã!

Anh chợt đưa tay ra, một cơn xúc động dâng lên không chế cử chỉ của anh, anh không giữ được chủ động nữa, bàn tay tự nhiên chụp lấy bàn tay cô đang thu dọn mấy thứ trên mặt bàn, anh nắm chặt bàn tay mềm mại ấm áp đó.

- Vậy thì, em em hãy mời anh ăn bữa tối nay đi! Anh nói.

Cô nhìn anh ôn tồn:

- Ý anh nói là, anh muốn đến xem cái chỗ đậu tạm thời của con nhạn kia phải không?

Anh im lặng không nói.

- Thế thì đi! Cô nói và đứng dậy.

Họ ra khỏi quán Athena, gió đêm thổi từ đằng trước mặt tới, trời như muốn mưa, trông nặng nặng, trong gió thấy có hơi nước âm ẩm, se lạnh. Anh khoác chiếc áo ngoài lên vai cô, thân hình cô mảnh mai, yếu điệu nhưng lại có vẻ rắn rỏi, hiên ngang. Anh nói:

- Trông em không giống một con nhạn cô đơn.

- Thế ư?

- Em giống một con chim thiên đường. Anh dừng một lát: Em có biết chim thiên đường là thế nào không?

- Anh nói cho em biết đi!

- Chim thiên đường là một loài chim rất hiếm quý trên thế gian, nó có bộ lông màu sắc rực rỡ, lộng lẫy, có cái đuôi xoè ra như cái ô, lại như ngọn lửa; nó còn có cái đầu kiêu hãnh với bộ lông làm thành chiếc vương miện óng ánh như cầu vồng. Nó sống ở những nơi rất vắng bóng người, con người chỉ nhìn thấy chỉ nhìn thấy nó chứ không bắt được.

Cô đưa mắt quét qua người anh.

- Cảm ơn lời ca ngợi của anh, thế còn chị em, chị giống như cái gì? Cũng là một con chim thiên đường ư?

- Bích Hòe ấy à? Anh trầm tư, không biết trả lời ra sao. Bên đường, chiếc xe của anh đang đỗ im lìm chờ đợi. Anh mở cửa xe. Lên xe đi! Anh kết thúc phần cuối câu chuyện một cách giản dị.

Mấy phút sau, anh đã đặt chân vào cái "tổ" nhỏ bé của cô. Vào trong phòng, anh lại cảm thấy thoáng dễ chịu. Căn hộ nhỏ này giản dị mà phóng khoáng, chỉ có một sảnh, một phòng với

một khu phụ bếp và nhà tắm. Thảm trải sàn màu trắng ngà, ghế xôpha và rèm cửa màu vàng thư, hiển nhiên là đồ đạc cũ của nó. Chỉ khác là, trong cái tủ tường vốn có của căn hộ, cô đã bày rất nhiều thứ đồ chơi tinh xảo và độc đáo. Ví dụ: một cái tượng vũ nữ Đan Mạch bằng sứ, một đôi chim ưng bằng đồng, mấy con giống bằng đất nung xù xì ngộ nghĩnh ... và một ổ chim cu gáy bằng đất sét màu, nào chim bố, chim mẹ và một đàn chim non lớn bé. Anh ngắm nghía những vật nhỏ đó, cô nói:

- Em có rất nhiều đồ chơi nhỏ dễ thương, tiếc là không thể đem về được. Và lại, đi đến nơi nào cũng chỉ là tạm thời, không muốn tính toán lâu dài. Cô chỉ chiếc ghế xôpha Anh ngồi xuống đi, để em đi vào thay đồ cho thoải mái một chút.

Cô đi vào phòng ngủ, còn anh đứng ở gian ngoài đưa mắt quan sát tứ phía, có tủ rượu, có tủ lạnh, có bàn viết ... Đây đúng là loại căn hộ nhỏ chuyên dùng cho khách đi tham quan du lịch, nói một cách khác, đây là quán trọ có phòng khép kín. Anh đi tới chỗ cái bàn viết, tay máy móc lật giở những giấy tờ bản thảo trên bàn, có một tờ giấy nháp mới viết được một nửa, đặt dưới cuốn từ điển Hoa văn khá dày; anh rút tờ giấy đó, xem nét chữ trên đó theo thói quen nghề nghiệp ... Thế là anh đọc được ở đó bài thơ nhỏ đượm màu sắt cổ:

"Gió xuân thổi mộng đến ven rừng,
Chim thước vội xây tổ,
Chim oanh cũng nóng lòng,
Rộn ràng lao xao.

Gió thổi dạt dào
Mưa rơi rả rích.

Sớm nay bỗng lòng trống trải,
Oán trách hoa đào,
Oán trách ba tiêu,
Oán lên oán xuống oán lại oán đi,
Oán cả đêm xuân trần trọc,
Gió lại dạt dào
Mưa rơi rả rích!"

Anh đọc những câu thơ đó, trong giây lát, bỗng thấy tâm trạng
nao nao. Hán tự thần kỳ

thế đấy, chỉ mấy chữ mà đã khơi dậy những gì tàng ẩn trong đáy
lòng. Anh cứ cầm tờ giấy mà trầm tư mặc tưởng, chìm vào trạng
thái như thôi miên, mãi đến khi đằng sau lưng có tiếng nói nhẹ

nhàng cất lên, phá tan sự tĩnh lặng của căn phòng:

- Mấy hôm trước, nhân đọc "Nhất tiễn mai" của Tưởng Tiệp, tự nhiên làm bài thơ đó. Em không sành về thơ phú, không hiểu bằng trắc, không hiểu vần điệu, chỉ viết ra để chơi vậy thôi. Anh là người trong nghề, đừng cười em đấy!

Anh ngoảnh lại, mắt bỗng lóe sáng. Cô đã thay đổi từ đầu đến gót. Mái tóc thôi không búi nữa, xõa xuống lưng dài mượt như dòng suối, óng ả. Trên mình cô là chiếc áo dài lụa trắng sát tận đất, mềm mại; ngang lưng thắt một dây lưng nhỏ, cũng bằng lụa trắng, nút buộc nơi lỏng, tay áo rộng lờ xòe lơ lửng để lộ một phần cánh tay trắng như tuyết. Cô đứng đó tà áo phất phơ như áng mây bông xấp nhẹ, như thiên nga trắng đậu trên hồ nước, như đóa hoa thủy tiên, toàn thân không vương một chút bụi trần! Anh ngẩn ngơ, thực sự ngẩn ngơ cả người, tròn mắt nhìn cô, như đã bị hóa đá.

- Anh sao vậy? Cô hỏi, miệng cười cười, đôi mắt đen như quả nho chín, dằm trong cốc pha lê ... Có gì không bình thường ư?

- Ô! Anh định thần trở lại, không tránh khỏi tiếng thở dài. Em lại làm anh giật mình!

- Sao anh hay hoảng hồn vậy?

- Em từ đen tuyền, biến thành trắng toát, từ một thiên sứ kiều châu Âu biến thành làn gió Trung Hoa thì thâm trong cơn mưa! Cứ như tiên nữ trong truyện đồng thoại, biến ảo không lường, mà mỗi lần biến hóa khiến người ta phải lóa cả mắt!

Cô khẽ lắc đầu, đi tới tủ rượu, lấy ra hai chiếc ly pha lê, một chai rượu Brandy rồi mang tới chỗ ghế Xôpha. Cô vừa mở nút chai vừa nói:

- Thảo nào mà chị em bảo anh khéo nói, cả ngày hôm nay, em nói nhiều, anh nói ít, em cứ tưởng tính anh trầm lặng ít nói. Nào ngờ, anh vừa mở miệng đã chiếm được lòng người! Cô nhìn vào mắt anh. Đã có bao nhiêu người phụ nữ từng phát điên rồ như chị em?

Anh rung mình giây lát, lắc đầu.

- Chưa có ai.

- Chưa có ai? Cô nhướn mày, rót rượu vào ly, bỗng dừng lại,

nói: Em quên hỏi anh có uống rượu không? Định uống rượu gì?
Hay muốn uống cà phê?

- Không muốn uống gì cả, cho anh một chén nước chè là được rồi.

- Chè ư ... Cô kéo dài giọng và cười. Cô đặt ly và chai rượu xuống, quay vào trong bếp. Vậy, em đi đun nước nhé như thế là sự "Trung Quốc hóa" của em còn chưa triệt để lắm. Nhưng em sẽ cố gắng học tập dần dần.

Rất nhanh, anh nắm tay cô.

- Thôi khỏi phiền phức đi! Thỉnh thoảng người ta cũng uống một chén rượu, hơn nữa, anh cũng không hề phản đối uống rượu.

- Thật không ? Cô hơi nghi ngại.

- Thật mà, Anh khẳng định và lại, hôm nay cũng nên uống một chút rượu, người Trung Quốc có thói quen, hễ gặp ngày vui mừng là uống rượu để ăn mừng.

- Nước ngoài cũng vậy. Cô nói và ngồi xuống rót đầy ly rượu

cho anh. Nhưng hôm nay là ngày vui gì đây?

- Gặp được em, đó chính là ngày vui nhất. Anh nói nghiêm trang, lấy ly rượu chạm vào ly của cô, rồi thêm một câu nữa bằng giọng vui vẻ, cảm động chân thành. Hoan hô em đã trở về, Đan Phong!

Mắt cô nhanh chóng loang loáng nước, cô kê ly rượu lên môi, nhấp một chút xiu, lưng tựa sát vào lưng ghế, tay áo rộng tuột lên vai, cánh tay cô thon thả trắng nõn. Hàng mi hơi cụp, giấu đi một phần ánh xanh trong đôi mắt. Má cô phơn phớt hồng, môi cô mấp máy như hai cánh hoa mới nở, cô nói, giọng cố nén xúc động:

- Đáng lẽ em phải đi gặp anh từ ba tháng trước đây! Em đã lãng phí mất ba tháng trời! Thật không thể nào tha thứ được! Cô để ly rượu lên chỗ gấp ở vạt áo, hai chân co lên ghế đầu ngựa ra sau, dựa vào phía trước lưng ghế, mớ tóc đen phủ lên đó như trái một tằm nhung đen. Mi mắt cô hoàn toàn khép lại, rồi nó bị một hàng nước làm ướt hết, rồi có hai giọt nước mắt rất lớn âm thầm rơi từ hàng mi ấy xuống, lăn qua má, không có gì chặn lại, nó cứ thế lăn xuống. Cô nói một câu thật khẽ khàng, êm dịu như trong tiếng thở dài Em không muốn bay nữa, em mệt ghê gớm rồi, anh rể ơi, xin anh quan tâm đến em với!

Anh chấn động cả người, tim thắt lại, mắt nhìn cô trùng trùng, trong khoảnh khắc này, anh chỉ còn biết ngồi đó như hóa đá.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 3

Vừa tan học, Giang Hạo ôm một chồng nặng những sách văn học Anh và tác phẩm của Shakespeare, ra khỏi cổng trường, đi về phía ký túc xá mà cậu tự thuê. Trường chuyên nghiệp "Văn Lý Anh" này ở ngoại ô thị trấn Đạm Thủy, lưng tựa núi, mặt nhìn biển, quan cảnh thanh tĩnh êm ả, là một nơi rất tốt cho việc học hành. Chỉ hơi tiếc nó cách Đài Bắc quá xa, ký túc xá của trường lại có hạn, vì vậy rất nhiều sinh viên phải đi thuê nhà ở thị trấn Đạm Thủy để ở, mà cũng có nhiều nhà làm ra để chuyên cho sinh viên thuê, họ ngăn phòng ra làm nhiều ô nhỏ như chuồng chim, tạo thành một kiểu "ký túc xá sinh viên".

Giang Hạo cũng có một gian chuồng chim như vậy, nhưng căn phòng của cậu nằm trong khu nhà ở cao cấp, giá thuê khá đắt, khu này nằm ven thị trấn. Căn phòng nằm trong dãy nhà ốp gạch đỏ, vốn người chủ dãy nhà đó có ý xây nó để làm quán trọ cho

khách du lịch đi chơi biển, nhưng xây nửa chừng thì hết vốn không xây được nữa, đồng thời thấy Đạm Thủy cũng không phải là khu vui chơi nhộn nhịp, nên bèn sửa thành khu cho sinh viên thuê. Ở căn phòng của Giang Hạo, có thể phóng tầm mắt ra xa nhìn thuyền đánh cá đêm ở cảng, đèn đóm lập lòe, lại có thể quan sát cả sân golf xanh biếc ngay khu đất bên cạnh. Tuy thế, căn phòng của Giang Hạo(cũng như các căn phòng của các chàng trai hai mươi tuổi khác), lúc nào cũng hết sức bừa bãi, lộn xộn bẩn thỉu đến phát ngốt người ... Chỗ nào cũng có sách vở, băng, đĩa hát; mỗi khi bước vào phòng thì chính cậu cũng khó tìm được chỗ đặt chân. Đối với loại khó khăn như vậy, cậu hoàn toàn không bận tâm, cậu cho rằng, miễn được tự do và dễ chịu, chứ còn bẩn hay lộn xộn thì chẳng đến nỗi chết người. Cậu gọi căn phòng mình là "ổ chuột".

Buổi chiều hôn đó, cậu ôm vở đi về "ổ chuột" của mình. Vừa mới học được ít lâu sau kỳ nghỉ Tết, ánh nắng mùa xuân dịu dàng ấm áp đang vây bọc quanh cậu. Không khí có mùi tùng hương với bùn đất. Làn gió thổi từ đèn Trung Liệt tới, mang mùi khói nhang quen thuộc, cũng như tiếng chuông chùa lúc nào cũng làm cho tâm hồn trẻ trung, hiếu động, sôi nổi của cậu trở nên trầm tĩnh hơn vì cảm giác yên ổn.

Chiều hôm đó, cậu cảm thấy thoải mái vui vẻ.

Chiều hôm đó cậu cảm thấy nắng gió đều là bạn của mình, tự nhiên vô cớ cậu muốn cười, muốn hát, muốn huýt sáo, muốn ... tìm một cô bé nào đó.

Ôm sách trong tay, cậu đi với con đường đất chạy tới đền Trung Liệt, ở đó có rừng thông, có ghề đá, có miếu mạo, có chuông khánh. Cậu thổi sáo miệng, bụng dạ lâng lâng vô lo vô nghĩ, cứ thế mà đi. Bỗng nhiên, cậu nhìn thấy một chú chó Bắc Kinh nhỏ trắng như tuyết, cổ đeo lục lạc kêu lanh canh, chú như một quả bóng tuyết lăn về phía Giang Hạo. Cậu dừng chân, tò mò nhìn về phía con vật bé nhỏ, cậu nhớ hình như mấy ngày gần đây thường hay nhìn thấy nó. Hàng xóm nói, cái nhà mới dọn đến gần đây nuôi nó đấy. Cậu ngồi xổm định bắt lấy chú chó, chú ta hình như không biết sợ gì cả, ngược đôi mắt đen láy lên, đánh hơi và nhìn cậu có vẻ thân ái, nó nhanh nhẩu chạy quanh chân cậu. Cậu bật cười, vồ lấy nó, ôm nó vào lòng miệng bô lô ba la nói:

- Êu, chú nhỏ kia, chú mày ở đâu tới? Êu, sao mũi chú mày lại ướt nhòe thế kia? Êu, chú mày lạc đường phải không nào? Ha! Cậu bỗng cười to vì con vật nhỏ bé đã bắt đầu thè lưỡi liếm vào mặt cậu. Đừng làm thế, đừng có liếm tao, tao không chịu buồn

đâu. Hì hì, xin lỗi chú mày rồi, tha cho tao! Hì hì, tao không chơi trò liêm nữa đâu ...

- Ê ê! Tuyết Cầu! Ê bé Tuyết Cầu ơi, mày ở đâu?

Bỗng đâu từ trong rừng cây vọng tới tiếng kêu lạnh lạnh như chông. Chú chó vội vồng tai lên, gừ gừ rồi sủa rồi rít, bốn chân chú ra sức giẫy giụa đòi tụt xuống đất. Giang Hạo còn chưa kịp thả nó đi thì bỗng thành linh từ trong rừng, có một cô bé xòng xọc chạy tới, như một cơn gió lốc. Gianh Hạo còn chưa nhìn rõ cô ta thì cô ta đã kịp vút tới trước mặt cậu, giằng phắt lấy con chó. Tiếp đó cô "nổ" liền một tràng như bắn pháo:

- Sao anh lại ôm Tuyết Cầu của tôi? Nó là chó có chủ đấy nhé, anh không biết hay sao? Định ăn trộm đem đi bán chứ gì? Lần trước tôi có con "Môi Cầu". (chó mực), bị người ta ăn trộm mất, chắc hẳn cũng là anh thôi! Thế mà cũng đòi là sinh viên, chắc là học hành chẳng ra gì, chỉ chuyên đi ăn trộm thôi ...

- Này, này, Giang Hạo bị mắng té tát, tức giận không chịu được, to tiếng ngắt lời sao cô ăn nói lung tung thế hả? Chẳng hiểu lý lẽ gì hết cả! Ai ăn trộm chó của cô? Chẳng qua tôi thấy nó hay hay, mới bế lên chơi một tý thôi! Ai biết được chó mực chó gio (chó

màu xám), chó quái quỷ nào của nhà cô?

Cô bé đứng sững lại, mở to mắt nhìn cậu, trên mặt lộ vẻ ngây thơ không biết gì lời mỉa mai của cậu:

- Tôi chỉ có Tuyết Cầu với Môi Cầu, chứ có nuôi các con chó quái quỷ nào đâu cô ta cực kỳ nghiêm túc mà cũng không có cả chó gio Khôi Cầu nào đâu.

Thấy cô nói thật thà, cơn tức giận của Giang Hạo tan biến, lại thấy buồn cười. Cho tới lúc đó, cậu mới định thần đưa mắt xem xét cô gái đang đứng trước mặt mình: Tóc cắt ngắn, trước trán có mớ tóc "Hỷ Nhi" che đến tận lông mày; dưới làn tóc đó là một đôi mắt lúng liếng, con ngươi đen láy, vừa tròn vừa to, trông hơi giống mắt chú chó Tuyết Cầu. Má thì đỏ hây hây, môi thì mòng mọng, sống mũi nhỏ hơi nhô cao ..., rõ là một khuôn mặt xinh đẹp, trẻ trung! Cậu nhìn lại cách ăn mặc của cô gái, một chiếc áo len liền mũ, bẻ cổ lông thỏ ra, một chiếc quần jean xắn ống cao quá gối, một đôi giày đi ngựa cao cổ bằng da màu đỏ rực. Trên cổ cô ta đeo cả một mớ dây chuyền và các vật trang sức trẻ con, nào quả ớt, nào trái tim, nào chìa khóa, lại có cả một lưỡi dao lam! Trông thật là nghịch, thật là "bụi" mà cũng thật dễ thương! Cậu hít một hơi dài và chẳng hiểu sao, tự nhiên mình cười.

- Cô tên là gì? Cậu hỏi thẳng thừng không, vòng vo.

Cô nhếch đôi lông mày rồi quay đầu đi, rất ngạo nghễ.

- không nói cho anh biết! Cô bé lấy Tuyết Cầu, vừa nói vừa đi vụt về phía rừng cây.

Cậu đứng dựa góc cây, nhìn theo sau cô, vẫn mỉm cười không nói được gì nữa. Ánh nắng hôm nay đẹp quá, mây trắng hôm nay quá đẹp, làn gió hôm nay quá đẹp, rừng cây hôm nay cũng quá đẹp, ... Một buổi chiều tươi đẹp như chiều nay thì có phải vấp phải đá một chút cũng chẳng sao, chẳng đáng để bụng. Cậu đắm đắm nhìn lưng áo màu đỏ chói, nó sắp lẫn vào trong rừng thông rồi.

Bỗng, cô ta dừng lại, ngoái đầu nhìn cậu. Trên môi cô nở một nụ cười rất nghịch ngợm,

rất nũng nịu, rất gợi cảm.

- Tôi họ lâm Cô nói vừa đủ nghe.

- Ô? Cậu quá đôi ngạc nhiên và thích thú, cậu cuống quýt muốn

tìm ngay câu gì để nói, kéo cô lại biến mất. Thế là câu tiếp lời luôn Chữ "lâm" là rừng ấy à?

Cô ta bật cười, cười hết sức thoải mái, không giữ kẽ chút nào; cô trở lại gần chỗ cậu đứng, hỏi:

- Ngoài chữ Lâm là rừng thì còn có họ Lâm nào cũng phát âm giống như vậy?

- Thiếu gì Cậu cố nói lấy được Nào là chữ Lâm trong "Lâm sự", nào chữ Lâm trong "can lâm" là mưu rào ấy, lại còn chữ lân trong Kỳ lân, cũng phát âm như vậy thôi?

- Có người họ Lân, trong chữ "Kỳ lân". à? Mắt cô mở tròn xoe vì lạ lùng và thơ ngây. Sự trong trẻo, thật thà, cái gì cũng thấy lạ, cái gì cũng tin như vậy khiến cho cậu thấy ái ngại, cậu cười:

- Cô đừng nghe tôi nói chằng nói cuội! Cô là Lâm gì?

- Ô, thế ra anh nói chằng nói cuội? Cô nói Tôi không cho anh biết! Cô dậm chân. Làm tuột Tuyết Cầu trên tay xuống. Vừa chạm đất, cái quả bông ấy đã lặn lông lốc, chạm biến vào rừng cây, đuổi theo những quả thông, theo bọn chim sẻ nhắng cả lên.

Cô bé cuống lên định chạy đi bắt Tuyết Cầu, Giang Hạo ngăn lại:

- Cứ để cho nó chạy! Nó không đi mất đâu!

- Sao cho anh biết? Cô hỏi.

- Chó nào cũng biết nhận ra chủ.

- Thế sao vừa nãy nó chạy lại cho anh bế?

- Vì ... cậu ngắc ngư một tí, rồi cười xòa vì nó đã nhận tôi là chủ đấy!

- Anh, anh ... Cô trợn mắt, phồng má lên rồi không sao nhin được, phì ra cười anh cố tình nói bậy nói bạ nhé ... ! Thế anh tên gì?

- Không nói cho cô biết! Cậu bắt chước câu nói của cô.

- Đồ cóc ở nhà gà bới bếp! Cô khẽ làu bầu trong miệng, quay ngoắt đi tìm Tuyết Cầu của cô. Cục bông tròn ấy với bốn cái chân ngắn tũn, mới chạy một vòng mà đã hỏn hển, về phía chủ,

phủ phục trên bãi cỏ, thè lưỡi ra mà thở. Cô bé ngồi xếp ngay xuống cỏ, vuốt ve cái đầu nhỏ lù xù của Tuyết Cầu, miệng thia lia Tuyết Cầu ơi! Tuyết Cầu, mày đi đâu đấy? Mày ra cắn kẻ lão toét kia đi!.

Giang Hạo cũng tự nhiên ngồi cạnh cô bé, ngả một bên gối lên mặt cỏ. Cậu nhìn sang phía cô, đôi má cô đỏ bừng, đôi mắt long lanh như có nước, khuôn mặt còn non nớt như chưa hết sữa mẹ ... Khiến cậu thấy trong lòng rung động. Cậu nhặt một cành cây khô, vẽ hai chữ "Giang Hạo" lên mặt đất rồi ngược nhìn cô. Cô ném cho cậu một nụ cười duyên dáng, cầm lấy cành cây khô đó, viết ba chữ "Lâm Hiểu Sương" bên cạnh tên "Giang Hạo". Hai người nhìn nhau giây lát, mắt lấp lánh cười. Rồi cậu huýt gió một tiếng.

- Lâm hiểu Sương, tên cô rất đẹp.

Cô bĩu môi.

- Ý anh định nói, "mà người thì xấu", chứ gì?

- Ha! Giang Hạo cười Bọn con gái các cô rặt một kiểu như nhau, bụng dạ hẹp hòi, đa nghi xét nét, trước đây tôi có một cô bạn gái cũng y như vậy!

Con người mắt cô đảo như rang lạc.

- Bạn gái dạo trước của anh, giờ đâu rồi?

- Ai biết được Cậu nhún vai. Mọi người cùng vui chơi, chẳng có gì nghiêm túc cả, cùng nhảy nhót, cùng đi xem phim ... thế thôi. Còn bây giờ ấy à? chắc có lẽ đã là bạn gái của người khác rồi cũng nên. Nụ cười trên môi dường như biến mất, nét mặt vẻ tò mò vừa thông cảm:

- Anh thất tình rồi hả? Cô hỏi thẳng.

- Thất tình? Cậu ngó ra, rồi bật cười thành tiếng. Đừng có đùa! Tôi mà thất tình? Cô chớ nói linh tinh! Tôi không theo con gái thì thôi, chứ tôi mà đã theo ấy hả, con gái kiểu gì cũng không thoát khỏi! Tôi thất tình? Tôi chưa hề tỏ tình thì làm sao mà thất được?

Cô lườm một cái, môi càng dẩu ra, rồi cô cúi xuống, bẻ con chó

lên, vuốt ve nó, miệng lẩm bầm "niệm":

- Tuyết Cầu ơi Tuyết Cầu, mình đi mau về nhà, đừng đứng đây tán gẫu với anh chàng ba hoa!

Cậu nhìn bộ mặt trẻ con của cô bé, nghe câu nói vắn vè của cô cảm thấy thú vị. Cậu thò tay lôi cái áo cô.

- Đừng vội cô ở chỗ nào vậy?

- Ở trong rừng kia kìa, chỗ thôn mới lập gọi là Lan Huệ gì đó.

- Mới dọn đến à? Cô tôi gật gật.

- Mười chín.

- Xạo! Cậu cười bảo Trông còn "nhãi con" lắm, mười sáu là cùng!

- Bậy nào! Cô lập tức nhảy dựng lên hai tay khép vạt áo sát vào eo để phô ra những

đường cong cơ thể. Mặt đỏ gay, cô quay người mấy vòng như các thí sinh thi hoa hậu thường diễn trên sân khấu, miệng cãi lầy

được. Anh xem này, tôi đã phát triển đầy đủ lâu rồi. Tôi mười chín tuổi thật, không dối anh đâu!

Anh nhìn cô chăm chặp:

- Thế thì cô đã tốt nghiệp trung học rồi?

- Tốt nghiệp à? Cô lắc đầu Đáng lẽ tốt nghiệp từ năm ngoái, nếu tôi không bị đuổi học.

- Đuổi học ư? Cậu giật mình vì ngạc nhiên. Tại sao lại bị đuổi?

Cô bậu môi, vẻ bất cần.

- Môn Anh văn thi rớt, môn Toán cũng rớt nốt. Rồi người ta lại viết thư tỏ tình cho tôi, thư bị bà Xơ bắt được.

- Bà Xơ? Cậu cau mày khó hiểu.

- Tôi học ở trường của mấy bà tu sĩ đây! Họ cứ muốn chúng tôi cũng biến mình thành tu nữ hê! Mấy bà đó đã không lấy được chồng, nên chỉ mong tất cả bọn con gái cũng không lấy được chồng hết! Mấy bà đó bị rối loạn tâm lý mà! Cô bé nói khi ngẩng

lên, chạm phải cái nhìn kinh ngạc và bắn khoăn của Giang Hạo, thì lập tức cụp mi mắt, tỏ vẻ luống cuống, hơi bị chạm tự ái; môi cô hơi phụng phịu, cô lại bế xóc chú chó con, rồi lầu bầu, Tuyết Cầu ới về đi, người ta coi mình không ra gì. Cô quay mình dợm bước chân đi Tôi đi đây, tôi nói hết cả hơi rồi.

- Giang Hạo nắm áo kéo cô lại.

- Tôi có một đề nghị, hãy đến cái "ổ chuột" của tôi một chút đi, được không? Ở đó tôi có trà, có Coca, có nước quả.

- "Ổ chuột" là cái gì? Là giống như "ổ qua" ấy hả, ăn được không?

Cậu bật cười.

- Không ổ chuột không ăn được, ổ chuột là nhà của con chuột ấy mà.

Cô bé cứ tròn mắt mà nhìn cậu, mắt cô to và sáng, trong veo.

- Nhà anh rất nhiều chuột à? Không, không, không! Xin lỗi, tôi không đi đâu. Tiểu thư đây trời không sợ, mà chỉ sợ các loài

chuột bỏ thôi. Mới nghĩ đến mà đã gai cả xương sống lên đây này.

- Đừng có ba láp, xạo quá đi. Cậu vừa tức vừa buồn cười. Cô chỉ vờ thôi, ổ chuột là nói nhà tôi nhỏ xíu, xập xệ như cái ổ chuột, chứ đâu có chuột.

- Nhất định là có! Cô nói một cách kiên định.
Làm sao cô biết là có?

- Anh gọi nó là ổ chuột thì nhất định có chuột!

Cậu ngẩn người ra, nhìn sang cô, cười: Được nhé, cô bảo tôi là chuột!

Cậu làm ra vẻ xù lông lên, lấy đà nhắm hướng cô mà xông tới, miệng la to:

- Chuột xù đây! Chuột xù tới đây!

- Cô co chân chạy, cười ngặt nghẽo:

- Đừng đùa, đừng đùa! Anh đâu giống chuột, mà giống con hùm con beo thì có!

Cậu khựng lại, cười to. Cô cũng bật cười khanh khách, mớ tóc xõa trước trán bị gió thổi lật lên, để lộ đôi lông mày đen nhánh. Chú chó nhỏ trên tay cô thấy chủ vừa chạy vừa cười âm ỉ, cũng hứng chí hẫ lên, dựng đôi tai, sủa ăng ẳng một hồi dài. Tình bạn là thứ rất dễ bén đôi với tuổi trẻ, chỉ một lúc là hai người đã trở lên thân thiết như đã quen nhau lâu lắm rồi.

Chỉ một lúc sau, cô đã ngồi ngay ngắn trong cái "ổ chuột" mà nghe máy quay đĩa rồi. Giang Hạo có một bộ dàn âm thanh rất chuẩn, là loại stereo hai loa, hiệu quả âm thanh rất nổi; vừa có thể quay đĩa vừa quay băng karaoke. Cô đã cời đôi ủng, để chân trần, ngồi xếp dưới đất giữa những đồng sách vở, vỏ đựng băng hình, vỏ đựng đĩa nhạc, rồi cả mấy cái đôn, mấy cái gối dựa lưng, mấy cục gạch, mấy tấm gỗ(cậu dùng gạch và gỗ tấm kê lại thành giá sách, nhưng rồi nó bị đổ, cậu lười không chịu kê lại, thế là gạch, gỗ, sách lộn nhào với nhau). Trong căn buồng này vốn có một cái giá thật sự, cả cả giường, cả ghế. Nhưng giá sách không còn một trống, trên ghế thì đầy quần áo, trên giường thì chăn chiếu xộc xệch chẳng gấp gì cả, không thể có chỗ để ngồi.

Cô dựa lưng vào tường, không hề thấy khiếp hãi cảnh lộn xộn trong căn buồng nhỏ này, trái lại còn "A!" lên một tiếng thán phục nói:

Ủa! Anh thật là tự do! Cái buồng mới tuyệt chứ! Cha mẹ không can thiệp gì sao? Họ cho phép anh sống thế này thì quả là thần thánh chứ không phải người thường!

- Họ kkhông phải thánh đâu, Giang Hạo cười cười, lôi từ trong tủ trong gầm bàn một hòm Coca Cola, khui một chai đưa cho cô họ ở tận Đài Nam, không thể quản lý tôi được! Còn cô thì sao? Cha mẹ cô cũng ở thôn Lan Huệ mới à?

- Tôi ở với bà. Cha mẹ tôi chết rồi Cô cầm một chiếc đĩa hát lên, kéo máy hát lại gần, đặt đĩa vào đó Ha! Cô khoái chí kêu to Cái máy hát này hay quá đi!

Tiếng nhạc disco từ máy hát vang lên, tiết tấu nhanh và mạnh, lập tức căn nhà đầy ắp tiếng ồn ào. Cô đứng bật dậy, để chân trần như vậy bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc, rất ăn nhịp. Cậu ngạc nhiên thích thú dán mắt nhìn cô, chắc hẳn cô ta phải có năng khiếu về nhảy múa bẩm sinh, toàn bộ cơ thể thấm đẫm những tiết tấu, tràn trề sức sống, bốc lửa rùng rục như bó đuốc.

- Nhảy đi! Cô vỗ tay khích lệ Chúng mình cùng nhảy nào!

Cậu đá phốc những thứ vương chân, cho dù chúng là chai nước ngọt hay sách vở, gói kê ... Và bắt đầu nhảy với cô. Cô quay tròn, đánh gót, đánh mũi chân ... Cậu bắt chước cô như cái máy, rồi nhanh chóng bắt nhịp được với nhau, rất đồng điệu. Cô tươi cười động viên khích lệ khen ngợi cậu, điệu nhảy làm cho họ thở dồn dập, làm cho căn buồng đầy ắp những tiếng sục sôi, làm cho hai má cô đỏ lựng, mắt sáng long lanh.

Chú chó nhỏ cũng không kém phần hăng hái, trong khi chủ nó đang nhảy một cách say sưa thì nó cũng làm ra vẻ chăm chỉ chạy quần quanh chân họ, rồi xăng xái tha những chiếc vỏ đựng đĩa hát vào xó nhà để cắn xé, nó còn tha những hộp nhựa đựng băng karaoke vào xó và ngồi gặm như gặm xương, rồi nó xé bìa sách, xé vỏ gói làm giấy và lông ngỗng trong gói bay tung khắp nhà. Nó tưởng những giấy và lông đang tung tóe đó là kẻ thù, thế là chạy nhăng lên để đuổi, vồ, bắt, cắn ... Trong phút chốc, căn buồng ồn ào lên đến đỉnh tai nhức óc bởi những âm thanh hỗn tạp, nào tiếng nhạc, tiếng chân nhảy, tiếng chó sủa, tiếng chạy đuổi ...

Lâm Hiểu Sương vừa nhảy, vừa nhìn chú chó nhỏ chạy đuổi, cô vừa nhảy, vừa cười ngặt nghẽo, cười đến tức thở, má cô lại càng đỏ dấy.

- Hay thật! Giang Hạo ạ, cái ổ chuột của anh đúng là thiên đường! Lâu lắm rồi, chưa bao giờ tôi thấy thoải mái đến thế này! Giang Hạo, anh là một thiên tài! Là một vĩ nhân! Là một nghệ sĩ! Cậu cảm thấy bông bênh lơ lửng như đang bay, suốt đời cậu chẳng bao giờ được con gái

ca ngợi thẳng thắn đến thế. Tuy lời khen đó nghe ra cũng hơi trống rỗng nhưng nó vẫn làm thỏa mãn tính thích hư vinh đàn ông của cậu.

- Tại sao tôi lại là nghệ sĩ nhỉ? Cậu nhếch lông mày lên mà hỏi.

- Tại anh biết cách sắp xếp cuộc sống Cô áp sát và người cậu, hai tay đặt lên hông cậu, hai mắt nhìn và mắt cậu Biết cách sống là một nghệ thuật cao nhất. Tôi được biết rất nhiều sinh viên Đại học chỉ sống như lũ mọt sách! Cô bỗng nhiên dừng lại không nhảy nữa, đứng ngậy người nhìn cậu. Đôi mắt cô lóe sáng, không hề chớp. Cậu bị cô nhìn đến phát nhột lên, ngơ ngẩn cả ngời, đỏ bừng cả mặt.

- Cô nhìn gì vậy? Cậu lớn tiếng hỏi.

- Nhìn anh chứ còn gì! Cô trả lời rất đơn giản, điềm tĩnh không hề nháy mắt.

- Nhìn tôi làm sao?

- Nhìn anh ... Cô kéo dài giọng, thở dài một hơi, trả lời một cách thẳng thắn, nghiêm túc thành thật Anh thật là đẹp trai!

Cậu bị câu nói đó làm đỏ mặt tía tai, tay chân cũng trở lên thừa thãi không biết làm gì.

- Cô là một cô gái to gan đấy! Cậu nói.

- Tôi không phải là to gan, tôi chỉ thẳng thắn thôi! Cô nói và cười
Chẳng lẽ anh lại thích các cô gái cổ làm ra vẻ cao giá ư? Hay thích loại cổ làm ra vẻ yếu đuối? Tôi thì chúa ghét sự giả tạo!
Tôi chỉ nói những điều tôi thích nói, làm những việc thích làm, sống như mình muốn sống! Như vậy có gì sai nào? Anh đẹp trai thì nói đẹp! Lòng mày của anh rất đậm, mắt rất sáng, anh lại có miệng rất khéo nói nữa!

- Có cô miệng khéo nói ấy! Cậu nói mà đầu óc cứ ong ong, bỗng bênh nghiêng ngả, cậu thấy thân hình mình còn nhẹ hơn những chiếc lông ngỗng đang bay lơ lửng khắp nhà kia, hay là giống như quả bóng bay, bay lên tận trần nhà. Cô đẹp thì có! Mắt cô như sao, môi cô như hoa, tóc cô như tơ ...

Ái chà! Cô kêu to, ôm bụng mà cười. Anh đừng có làm tôi sờn da gà lên, được không? Không giầu gì anh, khắp người tôi nổi hết da gà lên vì nghe anh khen đây! Thôi đi! Đừng nói nữa, mình lại nhảy tiếp đi!

Họ lại tiếp tục nhảy, lại cười, lại ré, lại làm âm ỉ ... Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo, cô vẫn không ngừng nhảy, vừa nhảy vừa nói:

- Có điện thoại kìa, tôi nghe thấy tiếng chuông! Đúng vậy có điện thoại. Giang Hạo tìm lung tung khắp nơi mà không thấy máy điện thoại ở đâu. Lâm Hiểu Sương lại còn trêu chọc cậu nữa, cậu đi đến đâu, cô nhảy theo đến đó, nhảy đến bù cả tóc lên, mắt thì lúng liếng. Đối diện với khuôn mặt trẻ trung, kiêu diễm, đầy sức sống, thần trí cậu trở lên mê mẩn, mãi cậu mới tìm ra được chiếc máy điện thoại vùi trong đồng chăn, nhắc máy lên

nghe. Đầu dây bên kia, tiếng Giang Hoài vang tới, rất nhẫn lại, nhỏ nhẹ và thân thiết:

- Chú Tư, chú đang giở trò gì vậy? Sao mãi không nhắc máy?

- Ôi, anh cả! Em xin lỗi, em đang nhảy. Cậu phần khởi nói to ... Gì kia! Anh không nghe thấy à? Gì kia? Bảo em vào thành phố đi ăn tối với anh hả? Anh đợi chút nhé ...

Cậu nhìn về phía Hiếu Sương, cô đã ngừng nhảy, mồm mím cười, ánh mắt như sao, má hồng màu rượu nho, môi như trái anh đào ngâm trong bình rượu.

- Anh cả ơi, Cậu nói như nhận lỗi tối nay em bận rồi, em không thể tới Đài Bắc được! Em ... em ... em còn phải chuẩn bị bài về lịch sử văn học Anh!

- Chú Tư à, Giang Hoài nói rành rọt chú vẫn chưa khỏi cái tật, hể động nói dối một tý

là lấp ba lấp bắp ngay!

Con chó nhỏ Tuyết Cầu, không biết sao tự nhiên nhìn thấy cái dây điện thoại trong tay Giang Hạo, nó lao tới và lại coi cái cuộn

dây xoắn đó là kẻ địch giả tưởng của mình. Nó bắt đầu vồ, cào cắn, sửa. Giang Hạo cuống quýt giăng lại cuộn dây từ mồm Tuyết Cầu, Hiểu Sương thì ôm bụng mà cười. Giang Hạo vừa đẩy Tuyết Cầu ra vừa hò hét:

- Anh cả ơi, anh biết vậy là hay rồi ... Cút ngay! Tuyết Cầu kia! Ồi, anh ơi, không phải em đang nói anh đâu ... Con chó Tuyết Cầu này, đồ khốn kiếp! Ồi anh ơi, không phải em nói anh đâu! Em đang quát một con chó con ở đây đây ... À, em rất khỏe em chưa đau ốm gì, cũng không phải bị ám đầu đâu, tuyệt đối không lừa anh ... Thôi chết! Tuyết Cầu ...

Hiểu Sương cười lăn ra giường.

- Chú Tư, Giang Hoài nhăn lại nói tiếp rút cục là chú đang làm gì đấy? Chú mở vũ hội à? Chú đã uống rượu rồi, phải không?

- Không phải đâu, anh à, em chưa uống một giọt rượu nào hết, cũng không mở vũ hội gì đâu ... Tuyết Cầu! Mà thật là đồ lão xược, sao lại cắn mũi tao! Hiểu Sương, cô không giữ nó hả? Cố ý xúi nó phá tôi ... Ái chà, chết rồi!

- Chú Tư, Giang Hoài thở dài chú sống thế nào vậy? Chú sướng

lắm hả? Nghe khẩu khí chú có vẻ khác thường, nhưng ít nhất thì đang hứng chí lắm thì phải?

- Em đang vui vẻ, vui cực kỳ đấy! Chưa bao giờ được vui thả giàn như thế này! Giang Hạo cuống quýt trả lời Thôi nhé, anh cả! Em sẽ gọi cho anh sau, nếu không thì mũi em hỏng mất!

Đặt ống nói xuống, cậu nhìn sang phía Hiếu Sương nói lớn:

- Đồ quỷ sứ! Cô xúi Tuyết Cầu cắn mũi tôi hả, tôi phải đòi nợ cô!

Cô đứng bật dậy, cười rúc rích và trốn vào góc nhà.

- Ôi, anh cả, không đâu, anh cả, không phải đâu, anh cả ... cô bắt chước giọng cậu Anh có ông anh tốt nhất đấy!

- Đúng vậy, cậu bỗng tỏ ra trầm tĩnh, nét mặt trịnh trọng tôi có một ông anh tốt nhất! Anh ấy cho tiền tôi ăn học, lo cuộc sống cho cả nhà, lại còn mua giàn máy cho tôi, để tôi sống như ông vua con nữa!

Cô thở dài.

- Chẳng phải ai cũng được may mắn như thế đâu!

Cậu liếc nhìn cô một cái.

- Cô không có anh chị em gì ư?

- Không có.

- Thế thì cô sẽ thích anh cả của tôi! Cậu nói một cách sôi nổi. Ông anh lớn hơn tôi mười tuổi, anh ấy là người anh tốt nhất thế giới! Sau này, tôi sẽ giới thiệu cô với anh của tôi, quen biết anh ấy rồi thế nào cô cũng sẽ thích anh ấy! Anh ấy vừa có trình độ học vấn, vừa rất sâu sắc, vừa có chính kiến, vừa có năng lực, vừa nhiệt tình!

- Hừm! Cô nhún nhún vai. Quả có người được như vậy thì có thể đưa vào viện bảo tàng mà bày mẫu!

- Cô ... cậu trợn mắt cô đừng có đem anh tôi ra chế giễu nhé ...

Cô cúi xuống ôm lấy Tuyết Cầu, dụi má và cái lưng bờm xờm của nó, miệng bắt đầu lầm bầm như niệm thần chú:

- Tuyết Cầu, Tuyết Cầu, chúng mình đi thôi, con chuột trong ổ nó đã cắn rồi!

Cậu bật cười, chặn ngay cô lại.

- Không được đi! Cậu cười, nói: Tôi đã không đi ăn cơm với anh cả là để đi chơi với cô, vậy cô phải đi ăn cơm với tôi! Tôi mời cô đi ăn tôm hùm nướng!

- Nếu tôi không chịu thì sao? Cô nhướn mày, hỏi.

- Cô chịu đi chứ? cậu hỏi lại.

Cô nhìn cậu vài giây.

- Tôi đồng ý. Cô thẳng thắn trả lời.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 4

Vào lúc hoàng hôn, trời bỗng nổi gió, rồi tối đen thì rào rào đổ mưa. Mưa mỗi lúc một mau và nặng hạt, đập ràn rạt vào cửa kính và tạo thành những dòng chảy ngoằn ngoèo từ cửa xuống đến đất. Xe cộ lướt nhanh trên đường phố, ánh đèn loang loáng soi lên những giọt mưa, biến chúng thành những giọt pha lê ngũ sắc.

Giang Hoài ngồi trong căn hộ lặng ngắt của anh, trên ghế xôpha kê gần cửa sổ, bên cạnh là cây đèn đứng có cái chụp màu xanh lơ, ánh đèn mờ mờ dịu dịu chầm lầy người anh. Trên đầu gối Giang Hoài là tập bản thảo cuốn "Thiên sứ đen"; ít nhất thì anh đã xem nó đến ba lần, từ đầu đến cuối. Nhưng lần nào anh cũng không khỏi xúc động vì những gì viết trong đó. Tay anh cầm một tách trà đã nguội từ lâu, mắt lơ đãng nhìn những giọt mưa bắn vào cửa sổ. Trong phòng yên tĩnh gần như tuyệt đối, cái yên tĩnh

khiến người ta phát sợ, yên tĩnh đến ngột ngạt. Anh cúi đầu xuống tập bản thảo, mắt anh lại bắt gặp bài thơ nhỏ ở chỗ đề từ:

"Khi ngọn gió quét vào song cửa sổ,
 Khi sương đêm trùm mặt đất mịt mù,
 Người đàn ông chột rùng mình hiu quạnh,
 Thiên sứ đen ngoài cửa sổ chột cười vang".

Sao cứ như là đang nói về chính mình vậy! Chưa bao giờ anh nghĩ rằng, bao nhiêu buổi hoàng hôn, bao nhiêu đêm dài của bản thân anh đều trải qua như vậy. Thiên sứ đen, anh cứ tưởng, trong cuốn tiểu thuyết này, cô sẽ dùng hình tượng "Thiên sứ đen" để ám chỉ sự trả thù, chiến tranh và bệnh dịch. Nào ngờ nội dung của nó khác hẳn, anh đã nhầm. "Thiên sứ đen" tượng trưng cho một định mệnh không thể nào tránh được, Cuốn tiểu thuyết này viết rất táo bạo, rất "Tây", với bút pháp truyền kỳ thần thoại hoá chứ không phải kiểu tả thực. Bối cảnh của câu chuyện là một làng chài nhỏ bé ở nước Anh, nhân vật chính là một vị linh mục; tình tiết thì giản dị nhưng lại khiến người đọc xúc động. Vị linh mục là một thần tượng của dân làng, ông hiền từ, nhân hậu, trẻ trung dũng cảm, đẹp đẽ, sâu sắc, sống có trách nhiệm ..., Nghĩa là tập trung tất cả mọi ưu điểm mà một người đàn ông có thể có. Nhưng; ông ta là một con người chứ không phải là một vị thần,

ông có những dục vọng, tình cảm và nhược điểm của một con người, ông luôn vật vã trên ranh giới giữa người và thần thánh. Trong làng có một cái quán rượu, là nơi tụ hội của tội ác, dân chài đến đó để say sưa be bét, để vui đùa, cờ bạc, ở đó cũng có một linh hồn đang cần được cứu rỗi một người đàn bà da đen.

Câu chuyện xoay quanh mối quan hệ giữa người đàn bà da đen và vị linh mục; ông muốn cứu vớt người đàn bà đó khỏi cơn mê muội sùng bái một gã quý tộc. Người nữ nô da đen cuối cùng đã được ông cảm hoá, tỉnh ngộ, nhưng trở trêu thay, trong một đêm, vị linh mục làm một việc mà con người thường làm; và càng không may là trong đêm đó, người đàn bà da đen đã thụ thai. Linh mục căm giận bản thân mình, rồi căm giận người đàn bà nọ. Điều đó thúc đẩy cô nhảy xuống biển tự vẫn, nhưng không ai biết tại sao cô chết. Linh mục trằn chọc sau bao nhiêu đêm không ngủ, mới giác ngộ ra một chân lý hiển nhiên: ông chỉ là "người" chứ không phải là "thần". Ông rời bỏ làng chài, rồi nhiều năm sau ông sống tại một thành phố, trở thành một thương gia giàu có. Ông lấy vợ và sống cuộc sống như mọi người. Nhưng, không biết vì đâu, vợ ông đã sinh cho ông một đứa bé đẹp như thiên sứ, chỉ khác là thiên sứ đó toàn thân đen nhẻm.

Giang Hoài không thích câu chuyện đó, nó quá ly kỳ, sắc mùi

ngoại quốc, lại có quánhiều tư tưởng tôn giáo và ý niệm về chủng tộc. Nhưng mà, Đan Phong vốn là người trưởng thành ở nước Anh, không thể yêu cầu cô ấy viết một câu chuyện "thuần Trung Quốc" được! Cái làm cho anh phải giật mình, đó là văn phong của cô thật trau chuốt và sắc sảo, cô khắc họa cá tính nhân vật thật la sâu sắc. Cô viết về sự cô đơn, về dục vọng, về bản năng của con người, về những điều tế nhị trong quan hệ đàn ông đàn bà ... Trời ạ, có thể gói là thiên tài!

Ngoài cửa sổ, mưa càng nặng hạt hơn, anh lắng nghe tiếng mưa rơi, nhìn những hạt mưa lấp lánh, cảm thấy xốn xang không thể ngồi yên được. Bỏ tập bản thảo lên bàn, anh đứng dậy chấp hai tay sau lưng, đi dạo trong phòng hết vòng này đến vòng khác ... Cuối cùng, anh đứng lại trước một kỷ niệm nhớ, mắt anh đắm đắm nhìn máy điện thoại đặt trên bàn.

Trầm ngâm mấy giây, anh nhắc ống nghe và bắt và bắt đầu quay số một con số mà những ngày gần đây anh đã thuộc như cháo.

Ở đầu bên kia, chuông đã đổ, anh lắng nghe, một hồi, hai hồi, ba hồi, bốn hồi, năm hồi ... Không có người thưa máy, không có ai ở nhà! Anh cố chấp không chịu dập máy, cố chấp nghe từng hồi chuông đổ dài, đơn điệu. Rồi cuối cùng mới thở dài một tiếng,

buông trả ống nghe trở về chỗ của nó. Mắt anh lại dăm dăm nhìn chiếc máy, không biết mình định làm gì, không biết mình cần phải làm gì, cũng không biết mình có thể làm gì.

Hồi lâu, anh cố gắng tự nhắc nhở mình phải tỉnh táo lên, anh nhìn đồng hồ, tám giờ mười phút tối. Hay, là có khi lái một cuộc xe đi Đạm Thủy, thăm Giang Hạo chút xem sao, thằng nhỏ dạo này có vẻ bí hiểm, điên điên khùng khùng thế nào ấy, lạy trời, đừng gây ra chuyện động trời gì! Nghĩ đến đây, anh lại nhớ tới nét mặt tươi hơn hớn của Giang Hạo với cái giọng đầy vẻ phấn khích, say xua của chú em:

- Anh ạ, anh không thể nào tin được Hiếu Sương làm thế nào mà trong nửa phút đã nghĩ ra cả trăm cách quậy nghịch!

Theo kinh nghiệm của anh, con gái như vậy là rất dễ thương, nhưng cũng khá nguy hiểm! Anh lại nhắc ống nghe lần nữa, quay số máy của Giang Hạo.

Reng ... Reng ... Reng ... Chuông đổ một hồi mà không có người nhắc máy. Thằng nhỏ cũng không có nhà? Tối mưa thế này mà lại không ở nhà? Chắc hẳn cô nàng kia trăm kiểu nghịch ngợm đang quần lầy nó đây. Tôi với mưa chả đáng kể gì đối với tuổi

trẻ hết. Giang Hoài ngán ngẩm bỏ máy xuống nhìn ra cửa sổ. Đột nhiên, một cảm giác đơn côi quanh vắng bỗng niều chặt lấy anh, anh bước tới sát cửa, tựa trán vào kính ngắm nhìn xe cộ đang hối hả ngược xuôi như mắc cửi ngoài đường. Tại sao anh lại ôm khư khư lấy bộ cửa này mà nghe tiếng gió, tiếng mưa?

- Tính tang!

Thình lình vang tiếng lân tiếng chuông gọi cửa, anh giật mình sức tỉnh. Tối nay, bất kể ai đến đều là người giải thoát nỗi cô đơn cho anh. Anh chạy xô tới, nhanh chóng bật cửa ra.

Ở đó, đứng sững một Đan Phong đang mỉm cười.

Cô mặc bộ đồ màu tím hoa cà, chất vải mềm rủ, chiếc áo thì dài quá gối, bên ngoài khoác thêm một áo rét trắng tinh. Mái tóc dài được buộc lỏng lẻo bằng một dải băng cùng màu tím với áo quần mặc bên trong. Trên tóc, trên vai, trên lông mi, trên mày và chóp mũi cô đọng những giọt mưa li ti, cô trông thật thướt tha yêu kiều. Tay cô xách một cái túi giấy thường dùng trong siêu thị, bên trong đựng đầy các loại thức ăn: bánh mì, mút quả bơ ... Cô cười nói:

- Em chưa ăn tối, không biết anh có hoan nghênh em đến làm cái gì đó để ăn cùng không? Em định ăn qua loa một chút mì ăn liền gì đó ở chỗ em, nhưng ngán quá nuốt không nổi.

Anh tránh đường cho cô vào nhà, mặt rạng rỡ lên vì niềm vui đột ngột.

- Sao lại không hoan nghênh? Anh hấp tấp nói ngay Anh đang cầu được như vậy!

Cô bước vào, để túi đồ ăn lên bàn, cởi áo khoác vút lên ghế xôpha, ánh mắt đắm đắm dừng nơi mặt anh trong khoảnh khắc rồi quét một vòng quanh căn phòng.

- Ôi, cô nói anh giống như một tín đồ Thanh giáo! Sống một cuộc sống biệt lập với xã hội. Chẳng lẽ anh lại không thấy cô đơn, không thấy hiu quạnh hay sao? Chẳng lẽ anh định bắt trước các vị thánh, thanh tâm quả dục ư?

Anh vụt nghĩ đến một vị linh mục trong tiểu thuyết "Thiên sứ đen": không ngăn được những cơn rùng mình. Anh nhìn cô mỉm cười:

- Anh gọi điện cho em, ít ra cũng đến cả trăm lần rồi. Từ sáng sớm đã đi khỏi nhà, em mất tích mấy ngày liền. Em bận lắm hả?

- Bận rộn là liều thuốc tốt nhất để trị bệnh buồn phiền u uất ... Cô nói và rất tự nhiên vào trong bếp lấy dao nĩa, cùng đồ dùng để mở nút chai Em đem tới một chai vang đỏ, anh có chịu uống với anh một chút không?

Cô dừng lại, lẳng lặng nhìn anh.

- Buồn phiền không nhất thiết phải có nguyên nhân, đúng không? Nó giống như ngọn gió, rất dễ dàng luồn qua khe cửa; đã vào rồi thì lại khó mà ra.

- Thế thì em nên đóng chặt cửa hơn chút nữa Anh nói.

Cô lắc đầu.

- Thà cứ ra phút bên ngoài cửa sổ để hứng cả cơn gió lớn còn dễ chịu hơn thứ gió lạnh cứ se sắt từng chút Cô mím môi cười kín đáo Anh dừng nhìn em như vậy, em rất khỏe, em rất bình thường. Ai mà chả có lúc buồn, buồn bã cũng như vui vẻ, nó là

tâm trạng thường tình của con người mà.

- Suốt ngày hôm nay, em đã đi những đâu?

- Hừm! Cô nhún vai Em ra ngoài thành, ra bờ biển đi Đại Lý. Anh có biết Đại Lý không? Đó là một cảng cá, em đi xem dân chài ở đó, vết nhăn ở tay và mặt họ trông như những sợi dây chằng lưới ấy.

Anh nhìn cô, lạ lẫm.

- Em hình như rất thú cái làng chài đó hả Anh lại nghĩ tới "Thiên sứ đen".

Cô nhếch lông mày, mắt chợt trở nên xa xôi. Rồi sau cô ngược lên, nhìn lướt qua bàn cà phê lướt và nhìn thấy cuốn "Thiên sứ đen" nọ.

- Cuối cùng thì anh đã xem xong cuốn tiểu thuyết của em?

- Xem xong từ lâu. Anh nói: Hôm nay anh đã xem đến lần thứ ba!

- Rõ ràng là anh không thích nó Cô nhìn đắm đắm vào mặt anh.

Tại sao?

- Bởi vì, em đã không thích nó nữa rồi. Cô nhẹ nhàng tránh khỏi anh, đi đến chỗ bàn cà phê, dọn tập bản thảo sang một bên, đặt bát dưa và bánh mì lên rồi rót hai ly rượu. Cô sắp dọn "bàn ăn" vừa nói vừa thẳng thừng Một là, nó chẳng ra Trung Quốc, chẳng ra Tây. Hai là nó giống truyện truyền kỳ mà lại không phải truyện truyền kỳ. Ba là nó tựa như tiểu thuyết nhưng không phải tiểu thuyết. Bốn là nó không có sức thuyết phục. Năm là nó thoát ly cuộc sống hiện thực quá, quá, quá xa. Cô dùng tới bốn chữ "quá" để thể hiện một cách cường điệu khuyết điểm của cuốn sách Anh đừng nghĩ đến cái của nợ ấy cho mệt đầu óc, em không đến nỗi ngu gì mà cứ đòi xuất bản nó nữa đâu!

- Em đừng có quá nhạy cảm thế, được không? Anh bước tới chỗ ghế xôpha, nói tiếp Thực ra "của nợ" đó em viết rất hay, nó lôi cuốn người ta, nó làm cho người ta cứ muốn xem tiếp, nó đã mổ xẻ tâm lý con người, đã nêu được vấn đề ...

Cô chậm rãi lắc đầu, trên môi giữ một nụ cười lịch sự. Cô nói bằng giọng rành rẽ, bình tĩnh mà tha thiết:

- Đừng có đối xử thiên vị với em chỉ vì em là em gái chị Đào

Bích Hòe, đừng có để những bản thảo kiểu ơn huệ như vậy chất đống trong nhà xuất bản của anh. Điều chủ yếu nhất là, không nên vun đắp cho một cây bút không thể "chín" được! Người sáng tác văn học cũng như tất cả các nghệ sĩ, đều rất dễ bị hư vinh che mắt, rất dễ sinh ra kiểu tự phụ, không coi ai ra gì, chỉ thấy mình là ghê gớm! Không nên đâu, anh Giang Hoài, anh đừng có "chế tạo" ra các loại nhà văn như vậy! Như thế chỉ tổ khiến em thất vọng về anh thôi.

Anh nhìn cô thật sâu, nhìn đắm đắm, nhìn chòng chọc, nhìn một cách riết róng. Ngay một lúc, anh không nói được gì. Cô thông thả hất mớ tóc ra phía sau đầu, cười hóm hỉnh:

- Em biết là anh cũng đã ăn cơm rồi ...

- Sao biết? Anh ngắt lời.

- Chẳng lẽ anh lại chưa ăn thật. Cô ngạc nhiên hỏi: Anh biết bây giờ mấy giờ rồi không?

- Lúc tan sở anh đã gọi điện cho em, định mời em cùng đi ăn tối anh nói điện thoại ở chỗ em không có người nghe. đúng như em nói đó, anh cũng ngán cái cảnh ăn cơm một mình quá rồi! Về

đến nhà, anh giờ xem bản thảo, nghe mưa rơi, gọi điện thoại ...,
thế là quên phứt chuyện ăn tối !

Cô lim dim mắt nhìn anh một lát:

- Vậy! xem ra, quả là anh nên có một người chăm lo, cho anh rồi
Cô nói tại sao anh không lấy vợ đi? Nếu em nhớ không nhầm thì
anh năm nay đã ba mươi tuổi rồi.

- Có thể là anh vẫn tiếp tục dán mắt nhìn cô anh còn đang chờ
đợi.

- Chờ gì kia? Cô nhếch đuôi lông mày, đôi tròng đen khi ẩn khi
hiện trong khoang mắt.

- Chờ đợi ... giọng anh trầm xuống như thì thầm Bích Hòe sống
lại!

Cô vội quay mình đi vào bếp, nói vọng ra bằng một giọng thánh
thót dễ nghe, cố ý tỏ vẻ tự lự:

để xem trong tủ lạnh của anh có gì ăn được không nhé! Ở bên
kia, em toàn ăn thịt hun

khỏi với với mì ăn liền, chắc anh không thể ăn những thứ đó trừ bữa được đâu, có khi em rang cơm với trứng cho anh ăn nhé ...

Anh ngăn cô lại.

- Thôi em đừng bày việc ra! Anh nói Chúng mình ăn bậy bạ chút gì cũng được, nếu quả là chưa no thì còn có thể ra quán ăn thêm mà!

- Cũng được! Cô nói một cách giản đơn, lại ngồi xuống ghế xôpha và bắt đầu ăn bánh mì, vừa ăn vừa cười. Nói thực, em cũng chẳng thích chui vào bếp tí nào!

Anh ngồi đối diện với cô, nhâm nhi ly rượu, ăn bánh mì. Mùa xuân bỗng ủa về, còn nỗi cô đơn luôn qua khe cửa sổ đi mất. Bỗng nhiên căn phòng trở nên ấm cúng hẳn. Bỗng nhiên cơn gió dạt dào, cơn mưa rào rích ngoài kia đã trở nên mơn man dịu dịu.

Cô ăn rất ít, phần lớn thời gian chỉ để uống rượu và nhìn anh với nụ cười mỉm. Trong đáy mắt cô có bao nhiêu ý tứ mà người ta không hiểu nổi. Anh cũng ăn rất ít, vì anh mãi nghiền ngẫm những ý tứ trong mắt cô, nó còn khó hiểu hơn là một tập bản thảo sâu xa tế nhị nhất. Không hiểu tại sao, toàn bộ con người cô

toát lên một vẻ thâm trầm kỳ dị, rất khó lý giải.

- Hôm nay ở Đại Lý, em đã được xem thuyền đánh cá trở về. Cô nói hai tay ôm ly rượu, những ngón tay trắng muốt của cô được nhuộm màu rượu ánh ra từ bên trong ly trở nên hồng hào sáng đẹp lạ lùng Em thấy những con cá mắc trong lưới, chúng vẫn còn sống, chúng vờ nhảy vừa giãy giữa Cô trầm ngâm nhìn ly rượu Anh Giang Hoài, anh đã từng ngắm một con cá đang bơi bao giờ chưa?

- Chưa.

- Anh không biết đâu, cá là một loài động vật cực kỳ đẹp và kỳ diệu! Cô ngẩng lên, mở to đôi mắt, trông thật sinh động và hứng khởi. Chúng có những chiếc vảy rất đẹp, mỗi chiếc vảy đều như những phiến ngọc quý, sáng lấp lánh như màu cầu vồng. Hình dáng của cá thật là đủ kiểu, khi chúng bơi thì các cử động mới mềm mại uyển chuyển làm sao, hết như các động tác của các nghệ sĩ múa.

Anh bị lôi cuốn và xúc động vì thần sắc trong mắt cô.

- Em suốt ngày ở bờ biển để nghiên cứu những nghệ sĩ đó sao?

- Em đã nhìn thấy chúng giẫy giụa trong vòng lưới mắt cô chọt tới đi, giọng cô buồn hẳn Em đứng trên mỏm đá bên bờ biển, ngó ra mặt nước, đại dương mênh mông bát ngát chẳng có bờ. Em nghĩ, đại dương to lớn mênh mông như vậy, một chú cá nhỏ nhoi, so với biển cả thì không thể nào còn gì nhỏ hơn thế được. Trong cả một đại dương mênh mông như vậy, cá đâu thiếu chỗ để bơi, có sao lại cứ khăng khăng phải bơi vào lưới của người đánh cá?

- Em quả là "khéo dư nước mắt khóc chuyện đâu đâu", Đan Phong ạ. Anh nói em đừng thương cảm loài cá nữa, chứ không thì không thể vui lên được đâu.

- Không phải em thương cảm cho loài cá. Cô nhìn thẳng vào mắt anh. Con cá nó mắc lưới vì có ngư dân giăng lưới, còn con người thì sao?

- Con người cũng có thể mắc vào lưới cô trầm giọng mà cái lưới đó có khi tự mình đan lấy kia.

- Ýù em nói là ... anh trầm ngâm con người rất dễ làm cái kén để nhốt mình?

Cô nhìn anh một cái, rồi đứng lên, mang bát đĩa vào bếp. Mới đi được vào bếp, cô bỗng dừng lại; phát hiện ra một cái khung kính trên giá sách, cô đi tới tiện tay để bát đĩa lên một cái giá gần đó rồi cầm lấy chiếc khung kính. Trong khung là một tấm ảnh chụp một người trẻ tuổi đẹp trai, cao ráo, tươi tỉnh ... cơ hồ như tất cả niềm vui trên đời này đều hội tụ nơi đầu mày cuối mắt của chàng ta.

- Đó là em trai anh Giang Hoài đi tới, nói. Anh là anh cả trong gia đình, dưới anh là hai cô em gái, đây là chú thứ tư, tên là Giang Hạo. Hai cô em gái đều đã lấy chồng rồi, sang Mỹ hết. Ở Đài Loan chỉ còn mỗi chú em này, đang học đại học ở Đạm Thủy Anh đưa tay lau sạch sẽ mọi bụi bặm bám trên tấm kính rồi đưa lại cho cô, như thể người ta dâng một lễ vật Em trai anh thật đẹp trai, đúng không?

Cô nhìn nhìn vào ảnh, rồi lại nhìn anh.

- Không đẹp trai như ông anh cô nói.

- Đừng nói thế, em làm anh đỏ cả mặt Anh đặt tấm ảnh vào chỗ

cũ, ngắm chàng trẻ tuổi một chút xiu Chú ấy lúc nhỏ ốm yếu bệnh tật ghê lắm nên được cả nhà xúm vào cưng chiều, nâng niu. Năm lên tám tuổi, chú ấy bệnh nặng suýt chết, cả nhà lại càng yêu chiều, quý như vàng. Nay nó lớn rồi, cao to, khỏe mạnh, quậy lắm, mà cũng giỏi kiếm bạn gái ... Hà, nếu em mà gặp gấn thì nhất định sẽ thích ngay, hấn không khô khan cứng nhắc như anh đâu, rất tếu, biết kể chuyện hài hước, lại thích âm nhạc, thích nhảy, thích văn học, thích hội họa ... Chà, nếu em mà gặp hấn nhỉ?

Cô lấy làm lạ nhìn sang phía anh.

- Tình cảm anh em anh tốt thật đấy!

- Đúng là tốt, rất tốt, cực kỳ tốt. Anh cưng cậu ấy như là ngày xưa Bích Hòe cưng em vậy.

Cô rùng mình, không kìm được một cơn run toàn thân. Anh không để lọt mất cơn run đó, đưa tay ra cầm lấy tay cô, anh giật mình thấy bàn tay ấy lạnh như băng bèn hỏi:

- Em sao rồi?

- Chị Bích Hòe có thích em trai anh không? Cô hỏi.
- Chị ấy chưa từng gặp chú Giang Hạo, chú Tư chỉ ở Đài Nam, năm ngoái thi đỗ đại học, mới chuyển đến Đài Bắc.
- Gia đình cha mẹ đều ở Đài Nam à? Họ cũng chưa từng gặp Bích Hòe sao?
- Đúng vậy, Anh tưởng em đã biết điều đó từ lâu rồi.
- Chị Bích Hòe với anh yêu nhau những năm năm, thế mà lại chưa gặp người nhà bên anh? Cô băn khoăn nhìn sang phía anh. Chẳng lẽ anh chưa từng đưa chị ấy về Đài Nam? Cha mẹ anh cũng chưa từng đến Đài Bắc thăm chị ấy?

Anh hơi ngớ người, có vẻ khó ăn khó nói.

- Em không hiểu được tình hình bọn anh lúc đó ... Anh gắng gượng giải thích một cách khó nhọc. Anh mới lập một nhà xuất bản loại nhỏ, tự mình đạp xe đi phát hành sách, đạp xe đến nỗi cả hạch ở chân. Chị em, cô ấy ... cô ấy ... cô ấy thật là một nữ thánh. Bản thân cô ấy ban ngày phải đi học, tối phải đi làm thêm, đêm về lại còn giúp anh sửa bản in ... Bọn anh bận bịu tốt mắt tối

mũi, vừa bận, vừa khổ. Bận đến nỗi không còn thì giờ để nói tới chuyện cưới xin, khổ tới nỗi không còn hơi sức nói đến chuyện hôn nhân. Đến khi anh hơi mở mắt mở mày được một chút, thì chị em đã lại đi mất rồi. Anh nghiêng chặt răng, dựa mình vào tay ghế, mấy ngón tay vô tình xiết vào tay cô, bấm sâu vào da thịt cô Đan Phong, đừng trách anh, em còn chưa biết được nhiều điều!

- Em làm sao mà trách anh được chứ! Cô ngẩng mặt lên, hỏi? Anh tốt với chị em đến thế! Vì chị mà anh cố chịu cô đơn, mãi cho đến bây giờ. Ôi! Vô thở ra một hơi rất dài, mắt như bị che phủ bởi một màn tối buồn bã thăm thê Em để ý thấy, trong nhà anh, có đến một tấm ảnh của chị ấy cũng không có Anh không nhẫn tâm đối mặt với chị em như? Anh sợ phải nhớ đến chị ư? Anh ... Cô xót xa nhìn sâu vào tận đáy mắt anh Anh không việc gì phải tự làm khổ mình như vậy, sao anh cứ phải nguy trang bản thân mình? Tình cảm của anh đối với chị em giống như hồ nước sâu không đo nổi, nước càng sâu thì bề mặt càng yên tĩnh. Anh Giang Hoài! Cô khẽ thét lên. Anh không giấu nổi em đâu, anh yêu chị của em, yêu đến phát điên phát cuồng, yêu đến không bao giờ quên được, thậm trí không thể nào làm lại được cuộc sống hạnh phúc mà không có chị! Ôi, chị Bích Hòe dưới tuổi vàng mà biết thì đã chết mà không phải tiếc nữa!

- Đan Phong! Anh khàn giọng hét lên, nhưng thực ra đã bị đánh đổ vì những lời sôi sục kia của cô, đầu óc anh như bị một chảo thép đang chảy đổ ập xuống, đau nhức nhối tới mỗi tế bào Đan Phong anh rên rỉ đừng có nói về anh quá tốt đến thế, đừng có dùng đầu óc kiểu tiểu thuyết để ...

- Không! Cô ngắt lời anh Chị Bích Hòe đã từng viết mấy trăm lá thư nói về anh với em, em đã hiểu anh như hiểu chính mình. Anh Giang Hoài, anh có biết tại sao em lại mất tích không? Anh có biết tại sao ngày nào em cũng lang thang đi khắp nơi không? Anh có biết tại sao em lại đến Đại Lý để xem dân chài? Anh có biết tại sao em lại ra bờ biển để đêm từng mòm đá không? Đó là vì ...em sợ anh!

- Đan Phong! Anh kêu lên mặt tái đi.

- Từ sau hôm đến nhà xuất bản gặp anh trở đi, là em bắt đầu thấy sợ anh! Cô cụp mi mắt xuống, đôi má đỏ lên vì xúc động, giọng cô gấp gáp, vừa có vẻ thẳng thắn không che đậy, lại vừa có vẻ bất đắc dĩ, vừa chân thành, vừa khổ sở Em phải tự mình chiến đấu với mình, em chạy cùng trời cuối đất, chạy nháo lên khắp các xó xỉnh chỉ vì em sợ gặp anh ghê gớm! Anh Giang Hoài, em không phải loại người lúc nào cũng lo giữ kẽ, em có đủ dũng khí

đổi mặt với sự thật. Nhưng mà, hôm nay em đã trông thấy những con cá kia đang giẫy giụa trong tấm lưới ...

Cô ngược mắt nhìn anh một cách xót xa, bất lực và khổ não.

- Em cảm thấy mình chính là một con cá như vậy, có cả một biển nước mênh mông để bơi, thế mà lại lao đầu vào lưới. Anh Giang Hoài, anh chính là tấm lưới đó đây! Cô giờ hai cánh tay lên Hãy chụp lấy em đi! Em đầu hàng rồi!

Anh vội vã ôm cô vào lòng, áp đầu vào vai, môi anh dán vào tai cô, anh xúc động khẽ kêu;

- Anh không phải là lưới đâu, Đan Phong! Anh sẽ là vịnh biển để em tha hồ bơi lội!

- Không, anh là một tấm lưới, cô bướng bỉnh bởi vì anh không yêu em! Người mà anh yêu lại là chị của em kia, anh chờ đợi chị Bích Hòe. Em ... em chỉ là chị Bích Hòe tái sinh thôi, không phải Đan Phong! Em là một vật thay thế! Anh có biết tình cảm như thế giống như xây nhà trên cát không? Anh có biết điều đó đối với em chính là một tấm lưới không?

- Ôi, Đan Phong. Em nói thế là không công bằng, anh bảo được Bích Hoè sống lại, không có nghĩa như vậy đâu ...

- Xuyt! Đừng nói nữa! Cô lấy ngón tay trỏ đặt lên môi, mắt cô rực cháy lên ngọn lửa lung linh, khuôn mặt cô rạng rỡ một vẻ đẹp cao quý cuốn hút cả tâm hồn anh. Anh khó có thể nói đúng được ý mình lắm, thôi hãy đừng giải thích nữa thì hơn! Anh Giang Hoài, anh yên tâm, em sẽ không ghen với người chị đã qua đời của em đâu. Nếu đây là một tấm lưới, thì cũng là do em tự nguyện lao vào kia mà! Cô khép đôi mắt lại, hai hàng mi rung rung, môi cô cũng khe khẽ run lên! Hôn em đi! Cô thì thảo nhưng cũng không kém phần bộc trực, sôi nổi và dứt khoát như ra lệnh.

Anh không còn đắn đo nữa, lập tức cúi xuống chụp bắt môi cô, môi anh nghiến thật chặt, thật sâu, quên trời đất; cơ hồ như anh đã đem toàn bộ nhiệt tình trong cuộc đời mình ra dốc hết vào cái hôn này.

QUYỀNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 5

Khu nghĩa trang ấy yên ả đặt trong hẻm núi ở ngoại ô Đài Bắc.

Thời tiết vẫn còn lạnh lẽo, những đám mây đen nặng nề vẫn bao phủ bầu trời, mưa phùn vẫn rắc những hạt nhỏ li ti trong không gian, làm mọi vật như đang chìm trong một tấm lưới nhỏ bằng bạc. Thỉnh thoảng những cơn gió lay động tấm lưới bằng bạc ấy khiến nó bông lên vồng xuống, tiếng mưa đôi lúc nặng hơn, nghe ràn rạt, Trên cành lá cây ven đường nhỏ, lâm thâm chi chít những giọt mưa đọng lại li ti trông như đường kính trắng bao quanh tấm bánh ngọt.

Đan Phong cô đơn, chậm chậm bước vào khu nghĩa trang, cô vẫn khoác tấm choàng đen, mặc bộ áo quần đen, buộc tóc bằng một chiếc khăn lụa đen. Không có áo mưa, không có dù che, cô thong thả bước trên con đường mòn phủ đầy lá rụng. Lá xộp mềm, ẩm

ướt, lép nhép dưới chân.

Bước chân cô thành thực đi theo đường mòn đi thẳng vào chân núi, tới thung lũng. Nghĩa trang nhấp nhô như bia mộ, tất cả các ăm bia đều bị mộ bia làm ướt, bốn bề im lặng như tờ, không có cả một tiếng động nhỏ. Bây giờ không phải là mùa tảo mộ, những người đã chết rất dễ bị người sống quên lãng. Ở đây không có tiếng xe, tiếng người, không có ánh đèn ánh nến, chỉ có sự hoang liêu tịch mịch của thế giới chết chóc.

Cô đi tới một tấm mồ xây hình bán nguyệt, trên bia mộ không có ảnh, không có điêu khắc, không có bất kỳ một từ ngữ ca ngợi khách sáo nào, chỉ có mấy chữ giản đơn:

"Đào Bích Hòe tiểu thư chi mộ
Sinh năm Dân quốc thứ ba mươi tám.
Mất năm Dân quốc thứ sáu mươi ba.
Hưởng niên hai mươi lăm tuổi".

Hưởng niên hai mươi lăm tuổi! Hai mươi lăm tuổi! Quá trẻ trung, đang ở tuổi hoa niên rực rỡ, đang là thời kỳ hoa xuân nở rộ, sao có thể từ bỏ cuộc đời như thế? Sao có thể rầu héo ứa tàn sớm thế? Cô khẽ thở dài một tiếng rồi mở vạt áo choàng, trong

đó bọc một bó hoa tử la lan quý giá; cô nghiêng mình quì xuống, rút bỏ bó hoa cũ héo trong lọ ra, cắm bó hoa tử la lan vào thay. Bỗng cô chăm chú nhìn vào bó hoa cũ, nhớ ra rằng, lần trước cô đến có mang một bó hoa "Xin đừng quên tôi", thế mà giờ đây lại là những bông bồ công anh khô ải.

Bồ công anh? Tại sao lại là bồ công anh? Cô nhặt bó hoa lên xem xét. Bên trong không thấy danh thiếp, không có lời khẩn nguyện, chỉ là một bó hoa bồ công anh, vậy thôi! Những cánh hoa vàng còn chưa hoàn toàn khô héo, trong lòng bông hoa còn đọng nước mưa. Xem ra, bó hoa này được đem đến chưa lâu. Ai thế nhỉ? Ngoài cô ra, còn có ai nhớ tới cuộc đời sớm héo khô nữa?

- Tiểu thư Đào, cô lại đến đó à?

Có tiếng người nói khiến cô giật mình; ngẩng đầu lên, cô nhìn ra lão Triệu coi nghĩa trang đang khòm lưng, lập cập chân thấp chân cao đang đi tới. Khuôn mặt chẳng chịt nếp nhăn của lão nở một nụ cười ân cần đôn đả với cô. Trong những ngày mưa phùn lạnh giá, chỉ làm bạn với vô số những bia mộ và u hồn, rõ ràng là ông lão phải vui mừng khi thấy một vài người còn sống đến đây tảo mộ chứ!

- Lão Triệu, xin chào! Cô vui vẻ chào và lấy trong túi xách ra hai trăm đồng, nhét vào chiếc túi áo bông của lão, bệnh phong thấp đã đỡ chưa? Đã đi khám thầy thuốc chưa?

- Nhờ phúc đức của cô đấy, tiểu thư Đào ạ, tôi đỡ nhiều rồi! Lão Triệu cúi mình cảm tạ và mang bình hoa tử la lan đi để đổ nước vào bình rồi mang trở lại, lão cười nói Tôi vẫn luôn luôn nhớ lời cô dặn, lúc nào cũng quét dọn chỗ này thật sạch sẽ!

- Cảm ơn lão, lão Triệu ạ Cô nhìn bó hoa bồ công anh, tàn ngân mấy hôm trước có một quý ông nào đến đây, có phải không?

- Phải ạ! Lão Triệu vui vẻ nói: Ông ấy dâng hoa rồi đứng một lúc lâu mới đi, hôm ấy trời đang mưa, ông ấy đứng lâu đến nỗi ướt hết cả tóc.

- Ông ấy trông người thế nào?

- Người thế nào ấy à? Lão Triệu ngẩn người, đưa tay gãi gãi đầu, cố lục lọi trí nhớ Tôi chỉ nhớ ông ấy rất cao mà tuổi còn khá trẻ.

- Từ trước ông ấy đã đến bao giờ chưa? Trước khi tôi đến ấy!

- Có ạ, ông ấy cò đến! Mỗi lần đều đứng một lúc rồi đi. Lần nào cũng mang theo hoa bồ công anh. Chắc hẳn ông ấy rất nghèo ...

- Tại sao?

- Bồ công anh là loại hoa rẻ nhất mà! Có thể hái ở ven đường cũng được một bó to! Dưới chân núi kia có cả một vạt lớn, chưa chừng ông ấy hái ở đó cũng nên!

Cô không lên tiếng, đứng trầm tư mặc tưởng ở đó. Mưa rắc lên chiếc khăn lụa trùm đầu của cô đã ướt mềm hết cả. Hồi lâu, cô ngẩng đầu, bỗng phát hiện lão Triệu vẫn đứng bên cạnh mình, cô xua xua tay, nói:

- Lão đi vào nhà đi, đừng để bị lạnh, tôi cũng đi bây giờ đây.

- Vâng, thưa cô. Lão Triệu ngoan ngoãn nói, quả thực cũng cảm thấy không thể chịu thêm cái lạnh lẽo này được nữa, lão quay người lẹm cọt trở vào căn lều hứng mưa hứng gió của mình. Đan Phong nhìn theo bóng lão, trong bụng nghĩ vẫn vợ, ông già cô đơn này rồi cũng sẽ đến lúc nhập vào hàng ngũ những người đang nằm dưới mộ kia. Lúc đó, ai sẽ phúng điếu ông? Rồi cô liên tưởng đến mọi kiếp người, có sinh ắt là có tử, từ ngày đầu tiên mở mắt chào đời là đã không tránh khỏi một ngày nào đó phải đi

đến cái chết! Vậy thì, một ngày nào đó, cô cũng sẽ chết đi, lúc đó, ai sẽ cúng tế nhỉ? Cô ngó nhìn những hàng bia mộ trập trùng, nghe tiếng gió xạc xào, thấy màn mưa mù mịt, bất giác nhớ mấy câu trong truyện Hồng Lôu Mộng:

"Liễu ty du giáp tự phương phi, bắt quản đào phiêu dữ lý phi.
Đào lý minh niên năng tái phát, minh niên khuê trung tri hữu
thùy? ... Thí khán xuân tàn hoa tiệp lạc, tiện thị hồng nhan lão tử
thì. Nhất tiêu xuân tàn hồng nhan lão, hoa lạc nhân vong lưỡng
bất tri!"

Cô nghĩ ngợi lan man, tự nhiên thấy lòng thổn thức vô biên. Tầm
gió gọi mưa hồi lâu dần dần cô như mê muội cả người, không
biết mình đang ở đâu. Lại phải một lúc lâu nữa, mới định thần
trở lại, cúi đầu nhìn xuống đất, mới phát hiện ra tay mình đã mân
mê bứt từng cánh bồ công anh li ti rắc đầy mặt đất. Tất cả, mọi
nơi, từ bia mộ, tam cấp, lan can ... đều lấm tấm những cánh hoa
vàng ... Cô lại nghĩ đến mấy câu trong Hồng Lôu Mộng:

" ... Hà xứ hữu hương khâu? Vị nhược cầm nang thu diễm cốt,
nhất bội tinh thổ yểm phong lưu. Chát bản khiết hoàn khứ, bất
giáo ô não hãm cừ câu ... "

Cô cảm thấy trong tim cứ âm ỷ nổi đau, có cái gì đó xót xa, khôn khổ rất khó nói thành lời. Không nén được lòng, cô đưa hai tay ôm lấy tấm bia mộ, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm bẩm không thành tiếng:

- Bích Hòe, Bích Hòe, xin chị hãy giúp em!

Cô mở mắt ra nhìn: mộ chẳng nói, bia cũng lặng câm, bốn bề vẫn vắng ngắt, mưa gió vẫn xào xạc; cô thở dài và bỏ sang bên những cành hoa héo, mắt đăm đăm nhìn lên bia mộ, trong lòng vẫn không dứt khỏi nỗi vẩn vương thắc mắc về bó hoa bỏ công anh. Ai đã đem hoa đến vậy? Ai đã tỏ lòng thương nhớ Bích Hòe? Ngoài anh Giang Hoài ra thì còn ai nữa? Nhưng tại sao Giang Hoài lại đến một mình thôi? Nếu anh ấy định đến có thể hẹn cô cùng đi mới phải chứ? Anh ấy không dám hẹn cô, rõ là như vậy. Tại sao nào? Vì day dứt nội tâm ư? Vì xấu hổ ư? Sợ hai người phải cùng nhau đối mặt với âm hồn Bích Hòe ư? Chị Bích Hòe ơi, chị sống khôn chết thiêng, chị hãy đưa đường chỉ lối cho đứa em mê muội này của chị đi! Năm mộ không một chút hồi âm, chỉ có mưa và gió. Cô lại ngấm ngấm thở dài, rồi cũng quay mình, chậm chậm biến vào màn mưa.

Một giờ sau, cô đã ngồi trong một tiệm cà phê, nhâm nhi những

ngụm cà phê nóng và đặc sánh. Cô ngả đầu trên lưng tựa của loại ghế xôpha bọc da, có chỗ dựa cao hẳn lên; cô trầm ngâm ngắm những đóa hoa hồng hé nở trong lọ hoa đặt trên bàn cà phê. Cô hết nhìn hoa hồng lại đưa tay lên xem đồng hồ, xôn xang chờ đợi cái gì đó. Thần thái cô trầm mặc như có nhiều nỗi băn khoăn. Một lúc sau, có một thiếu phụ, dáng điệu hót hải bước vào trong quán, đưa mắt ngơ ngác tìm kiếm bốn xung quanh, cuối cùng đi xăm xăm đến chỗ Đan Phong. Cô ngẩng đầu lên mừng rỡ.

- Xin lỗi nhé, chị Á Bình, em lại phải lòi chị đến! Cô nói! Chị ngồi đi, chị nhấm nháp chút gì nhé? Bánh ga tô?

- Không được! Người thiếu phụ cởi chiếc áo dạ khoác ngoài, để lộ tấm áo trong màu đỏ và chiếc váy dạ mỏng màu đen, dáng dấp đầy đặn nở nang, cốt cách sang trọng Chị đang phải kiêng ăn, em đừng phá chị. Chị chỉ cần một ly cà phê đen thôi. Em biết đấy, ở tuổi của chị bây giờ, sợ nhất là phát phì.

- Chị cùng tuổi với em! Đan Phong cảm khái Nếu mà chị em còn sống, có khi giờ cũng bắt đầu sợ béo rồi đây!

Á Bình nhìn Đan Phong một cái, tay cầm thìa nhẹ nhẹ khuấy cà phê, miệng ôn tồn nói:

- Đan Phong, em vẫn chưa thoát ra khỏi âm cảnh của Bích Hòe ư? Những gì của quá khứ đều đã qua rồi, em đừng nên buồn thương mãi, được không nào? Chị biết tình cảm chị em em chẳng giống ai, từ nhỏ đã mất cha, mẹ lại tái giá nên chị em em lại càng thương yêu gần gũi với nhau hơn. Nhưng, người chết thì đã chết rồi, người sống thì phải gắng sống cho hăng hái! Đan Phong, em nói đi, em lại nghĩ cái gì để hỏi chị đây? Chị không ngồi lâu được, ông chồng chị sắp tan sở bây giờ, hai đứa bé giao cho người làm, cũng không yên tâm lắm ...

- Em sẽ không giữ chị lâu đâu, chị Á Bình ạ Đan Phong vội vã nói ngay. Em chỉ muốn hỏi chị một việc thôi.

- Những việc mà chị biết, thì chị đã nói với em rồi, Đan Phong ạ Á Bình uống một hớp

cà phê, hơi nhếch mày, nói Từ sau khi tốt nghiệp, Bích Hòe không qua lại với các bạn học như bọn chị nữa, khi đó mọi người đều bận tìm cách đi nước ngoài, bạn học ít khi liên hệ với nhau lắm. Với lại Bích Hòe học đến năm thứ ba là đã thôi không học tiếp nữa rồi ...

- Gì cơ? Đan Phong giật nảy mình. Chị em học năm thứ ba đã

thôi ư? Chị ấy chưa tốt nghiệp sao?

- Chị chưa nói cho em biết chuyện đó à? Á Bình kinh ngạc. Chị nhớ là đã nói rồi chứ?

- Chưa, chị chưa nói. Cô nhìn những bông hồng trong lọ hoa!
Sao chị em lại bỏ học?

- Chị không biết, quả thật là chị không biết Á Bình lấy tay chống má, vẽ phiến não Đan Phong này, nếu sớm là biết em cố chấp thế này, cái gì cũng cứ lục vắn đến ngành đến ngọn thì khi em ở bên Anh, viết thư cho chị, chị chẳng trả lời em thì hơn.

- Chị nhất định trả lời em, chị Cao ạ. Đan Phong điệu giọng nói: Chị là bạn tốt của chị Bích Hòe, từ nhỏ em đã gọi chị là chị Cao mà, chị không thể không trả lời em!

- Đồ quỷ sứ! Á Bình cười mà mắng Chị đến chịu em thôi. Khi chị với chị em chơi thân với nhau thì em chưa đi nước ngoài. Khi em đi rồi bà chị em liền đổi khác ngay!

- Đổi khác thế nào kia?

- Bích Hòe tự nhiên chẳng quan tâm đến mọi người nữa, trở nên xa cách các bạn bè cùng lớp. Đan Phong này, chị đã nói rồi, em muốn biết mọi việc về chị em, chỉ có cách đi hỏi bạn trai của chị ấy! Bích Hòe yêu cái anh chàng học ở trường đại học T, yêu như điên, suốt ngày dính với anh ta, xa rời hết thầy các bạn học. Khi đó, có anh bạn Triệu Mục Nguyên mê cô nàng như muốn chết luôn ...

- Triệu Mục Nguyên? Đan Phong lẩm nhẩm đọc.

- Anh chàng cao lớn học ở Khoa Thể Dục Thể Thao đó, Bích Hòe đặt biệt hiệu cho anh ta là "Hộ Pháp". Giờ thì chàng đã lấy vợ, mấy bữa trước đó có lần gặp họ; em biết không? Vợ anh ta vừa gầy vừa nhỏ, chỉ đứng tới tai anh ta thôi.

- Triệu Mục Nguyên ... Đan Phong cắn môi. Anh ấy ở đâu kia? Chị có địa chỉ của anh ấy không?

- Đan Phong! Á Bình kêu lên. Em không thể lật tung các bạn học của bọn chị được đâu! Triệu Mục Nguyên đã lấy vợ, họ đang sống với nhau rất vui vẻ, chẳng lẽ em lại muốn cho người vợ mới cưới kia biết rằng trước đây, chồng chị ấy đã từng phát điên phát rồ vì một người đàn bà khác ư? Đan Phong, em hãy tỉnh táo đi,

đừng có mà tàu hỏa nhập ma nữa, được không? Nói tóm lại, chị dám đánh cuộc với em rằng, Triệu Mục Nguyên kia không hề có một chút quan hệ nào với cái chết của chị em đâu!

- Thôi được! Đan Phong nhẫn nhịn Chị cứ nói tiếp đi!

- Nói gì nữa? Á Bình giật mình hỏi và giơ tay xem đồng hồ Chị phải đi rồi đây, đi về nấu cơm cho ông chồng ăn. Một người phụ nữ đã có chồng là chẳng còn chút tự do nào hết!

- Chị Cao! Đan Phong tha thiết gọi, đôi mắt đã ngấn lệ, giọng nghẹn nghẹn, tủi tủi Chị định trốn chạy em! Chị định bỏ mặc em! Chị không còn là chị Cao nhiệt tình ngày trước nữa rồi.

Giọng buồn bã tủi hờn của cô đã níu được Á Bình lại, chị ta nhìn Đan Phong, đắm chiêu, lòng chột mềm đi bởi lòng chột mềm đi bởi tình mẫu tử, chị không dừng được, đành vội vàng giải thích:

- Đan Phong, em đừng nói thế! Em xem, em vừa gọi điện là chị đã đến ngay. Chị vẫn là chị Cao ngày xưa, chị Cao thường cùng Bích Hòe đưa em đi bơi thuyền đáy mà! Thôi được, Đan Phong này, em bảo muốn hỏi chị một việc, vậy đó là việc nào?

- Chị có nhớ, ngày xưa chị em có thói quen ghi nhật ký?

- Đúng vậy.

- Thế sao khi chị em mất, những cuốn nhật ký ấy đi đâu rồi?

Á Bình căng mắt suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Chị không được rõ, hay có thể là ở chỗ người bạn trai của Bích Hòe chẳng? sau khi chị em mất, tất cả mọi thứ còn lại đều do anh ta quản lý.

Đan Phong gật gật đầu, tay bâng khuâng dứt dứt những chiếc lá trong lọ hoa hồng.

- Chị phải đi thật đây! Á bình vội vã đứng dậy, mắt nhìn Đan Phong Thế anh không đi sao?

- Em muốn ngồi lại một lúc Đan Phong nói và cười với Á Bình một nụ cười buồn buồn Cảm ơn chị nhé, chị Cao.

Á Bình đặt tay lên vai cô, xiết nhẹ và nhìn cô vẻ thông cảm sau đó chị ghé sát tai cô, nói chân thành:

- Nghe chị một câu này được không?

- Chị nói đi!

- Đừng truy cứu tận cùng về việc của chị Bích Hòe nữa, Đan Phong à. Đằng nà thì chị cũng là chị của em cũng đã mất rồi, dù em có tìm ra nguyên nhân tự sát của chị ấy thì chị em cũng không sống lại được kia mà. Hãy quên sự việc đó đi! Đan Phong này, khi còn sống, chị em thương em nhất, nay nếu chị ấy biết rằng em vì chị ấy mà phải khổ não thế này thì dưới xuôi vàng cũng chẳng được yên ổn đâu. Phải không nào?

Cô nín lặng, mắt đăm đăm nhìn bông hồng trong tay cô đã bị cô vò nát bứt tung ra ... Rồi cứ vậy cô loay hoay khi thì xếp những mảnh hoa thành hàng thành lối, khi thì vun tất cả lại thành một đống, và cuối cùng là bắt đầu xé từng chiếc lá ... Á Bình lại nhìn cô lần nữa, thở dài, khẽ nói:

- Giá mà ngày trước, Bích Hòe sang nước Anh cùng với cả nhà thì chắc chẳng xảy ra thế này. Nhưng tất cả đều là số phận, em hãy chấp nhận số phận đi!

Cô cắn chặt hàm răng.

- Tất cả những điều bất ngờ đều có thể cho là số phận. Cô nói qua kẽ răng, nhưng tự sát thì quyết không phải là do số phận! Một con người đã bước tới vút bỏ tính mệnh của mình, tức là chị ấy đã chán lẩn cùng cực rồi. Cô dứt xé những cánh hoa kỳ lạ thật, luật pháp như chưa bao giờ định tội cho kẻ phụ lòng! Nếu như xảy ra một tai nạn xe cộ, thì người lái cũng còn khó thoát khỏi tội giết người không chủ ý! Vậy mà sự thay lòng đổi dạ thì sao? Chưa bao giờ có tội danh đó trong luật pháp, gọi là "tội thay lòng đổi dạ"!

Á Bình vỗ vỗ vào vai Đan Phong.

- Đừng nghĩ nhiều quá, Đan Phong ạ. Luật pháp chỉ định tội cho hành vi của con người chứ không định tội cho tình cảm của con người!

Cô lại chăm chú nhìn những cánh hoa trong tay mình, lặng lẽ chẳng nói chẳng rằng. Á

Bình lại nhìn sang phía Đan Phong lần nữa, cuối cùng quả quyết nói:

- Chị đi đây!

Cô đưa mắt tiễn Á Bình rồi ngồi chờ người ra một lúc rất lâu. Trong quán cà phê đã bật sáng những ngọn đèn chùm treo trên trần, chúng tỏa xuống một thứ ánh sáng yếu ớt ảm đạm. Cô cứ ngồi như vậy, bất động mà không nói năng gì. Rất lâu sau, cô mới từ từ đứng dậy, từ từ bước đến chỗ máy điện thoại công cộng đặt trên quầy hàng, bấm một số máy.

- Alô, anh Giang Hoài đấy à? Em Đan Phong đây cô nói.

- Đan Phong! Giọng nói sôi nổi của Giang Hoài từ bên kia lập tức vang lại Em đang ở đâu? Tại sao lúc nào em cũng biệt tăm biệt tích thế hả? Anh gọi điện suốt cả ngày mà không gặp!

- Em đang ở một quán cà phê, quán này tên là Tâm Vận, anh có biết nó không?

- Anh chưa nghe thấy bao giờ, nó ở phố nào?

- Trên đường Sĩ Lâm.

- Sĩ Lâm! Em đến Sĩ Lâm làm gì?

- Em đợi anh ở đây, cô nhìn đồng hồ em cho anh ba mươi phút chậm là không đợi nữa đâu!

Cô dập bỏ máy điện thoại, trở về chỗ ngồi của mình, gọi một tách cà phê nữa. Châm một điều thuốc, cô chậm rãi nhả khói. mắt lim dim nhìn theo vệt khói ngoằn ngoèo bay lên; cô nhả khói thành những vòng tròn nhỏ. Cô lại nhìn những cánh hoa trên mặt bàn, đưa tay bứt xé chúng thành những mảnh nhỏ, rồi vun gạt các mảnh đó lại thành một trái tim, bên trên trái tim đó, cô bắc hai que diêm thành một hình chữ thập. Cô xếp một hình trái tim nữa bằng những cánh hoa còn lại, rồi cũng đặt lên đó một chữ thập bằng que diêm ... Cô dập tắt đầu mẫu thuốc lá đi, có một bóng người đến che trước mặt, cô nghe tiếng thở nặng nề, nhận ra đó là một người đàn ông. Cô xóa tung đi những hình vừa xếp, ngẩng đầu lên, bắt gặp tia mắt lóe sáng của Giang Hoài. Anh đang ngồi đối diện với cô thở hỏn hển.

- Đã xem bộ phim "Điệp viên 007" chưa? Anh hỏi.

Sao kia? Cô ngớ người.

- Trong phim đó có một loại máy điện tử chuyên dò tìm tung tích, không biết mua ở đâu được vậy?

- Để làm gì?

- Cần phải lắp cho em một cái, để khi em đi đến đâu là anh biết liền. Em cứ bay như chim ấy, anh không thể nào mà lần ra phương hướng của em hàng ngày được.

Cô cười, đứng dậy:

- Chúng mình ra ngoài đi đâu đó một chút đi, em ngồi một mình ở đây cả buổi rồi!

Anh nhìn tách cà phê mà Á Bình để lại.

- Không phải em ngồi một mình! Anh nói.

- Hừm ... Cô ậm ừ, nhếch lông mày lên Em ngồi với bạn trai, chuyện văn chán, anh ta đi. Em còn lại một mình trống trải quá mới gọi anh đến để lấp chỗ trống. Cô nhìn anh đăm đăm, đôi mắt to chứa đựng vẻ gì phức tạp và khó hiểu, khóe miệng phảng phất một nét cười Nói vậy được chưa?

Anh thở dài một cái rồi cũng đứng lên:

- Chỉ cần nhìn thấy em, thì bao nhiêu điều không vừa ý cũng

chẳng còn ý nghĩa gì.

Cô liếc anh một cái:

- Anh đúng là khéo nói! Đúng là chị em đã bảo, anh thông minh này, giỏi giang này, hài hước này, khéo nói này! Loại đàn ông đó là sát gái lắm!

- Thật không? Anh khoác tay cô, họ đi ra khỏi quán cà phê. Anh lại cảm thấy em "sát trai" thì có!

- Đâu nào?

- Em là một con cá! Anh thử dài kín đáo.

- Cái gì?

- Còn nhớ em từng nghiên cứu về cá mà? Chúng là những động vật khéo léo nhất, tinh xảo nhất. Trên mình chúng có hàng trăm, hàng ngàn chiếc vảy, mỗi chiếc vảy đều giống như một phiến ngọc quý, bắt ánh mặt trời, phát ra những màu rực rỡ như cầu vồng. Hình dạng của chúng thì thiên biến vạn hóa, khi chúng bơi dưới nước trông hệt như những vũ công điệu nghệ. Đã thế,

chúng còn trơn nhẵn, không thể nào bắt được, giữ chặt được, chúng bơi đi khắp muôn phương, bơi ra biển rộng sông dài, lên đầu nguồn, vào khe suối, hang động ... không bao giờ lần ra được hướng đi của chúng.

- Hãy giữ chặt em Cô khe khẽ nói, giọng du dương như mộng
Em không muốn trốn ra biển đâu, không muốn từ lâu rồi.

Họ dừng lại chỗ chiếc xe của Giang Hoài, cô thoáng ngần ngừ.

- Chúng mình đi bách bộ một chút, được không? Cô bấu chặt tay
anh Nếu anh còn có nhã hứng dạo bộ trong mưa.

- Miễn là có em thì nhã hứng nào cũng là ...

- Thế còn khi có chị em thì sao? Cánh tay anh bỗng cứng đơ lên.

- Đan Phong, anh dịu giọng nói anh xin em một việc được không
... Xin em từ nay trở đi ...

- Đừng nói đến chị em phải không? Cô hỏi rất nhanh.

Cô chăm chú nhìn anh, nét mặt anh đầy vẻ đau khổ, nhần nại,
buồn bã; đôi lông mày rậm chau lại dính liền vào nhau, quai hàm

anh nổi rõ, anh đang nghiêng răng. Hồi lâu, các cơ trên mặt anh mới chùng xuống, anh thở dài một hơi.

- Không, em cứ nói đến cô ấy. Đòi hỏi em không nhắc đến cô ấy là không công bằng. Dù sao cô ấy cũng là chị của em, là người mà chúng ta đã yêu quý, mà còn là ... người dẫn dắt cho chúng ta; nếu không có chị của em, thì anh đâu có thể quen biết em.

- Tìm cô quận lại, nổi giận dữ bùng bùng lên trong đầu óc con giận dữ lan nhanh như ngọn lửa, nhanh chóng thiêu đốt mỗi tế bào và mỗi sợi thần kinh của cô.

- Thà em cứ coi anh là anh rể của em, còn hơn coi chị em là bà mối cho chúng ta! Cô nói lớn tiếng, không ngăn nổi hai giọt nước mắt trào ra Chẳng lẽ anh mong chị em chết đi để tạo cơ hội cho chúng ta quen nhau? Anh ... giọng cô run lên thật là tàn nhẫn! Thật là bạc tình! Thật là vong ơn bội nghĩa! Thật tê tái cả lòng! Cô rửa xả một tràng dài rồi quay ngoắt, đi về phía Song Khê.

Anh ngớ người trong mấy giây.

- Đan Phong! Anh gọi và co chân chạy đuổi theo.

Cô cầm đầu cầm cổ, cứ thế chạy, gió thổi tung tấm áo choàng, cái đầu búi cao kiêu hãnh của cô vươn ra phía trước ... Cô chạy tới con đường dẫn tới Bảo tàng Cổ cung. Hàng cột to lớn hắt từng vệt bóng dài xuống đất, ánh đèn vàng vọt rọi vào mắt cô, da mặt cô trắng bệch như giấy, đôi mắt tối như đêm một cỡ sợ hãi, mê hoảng hiện lên nơi khóe miệng. Cô hé môi định nói gì đó nhưng không nghe thấy giọng nói. Mãi sau mới nghe giọng hỗn hển, yếu ớt của cô:

- Em đã từng nói với anh, em sợ anh, Giang Hoài ạ. Em phát hiện là em thật sự sợ anh. Anh ... Tại sao anh không tránh xa em ra?

- Sợ anh thật à? Anh ngơ ngác nhìn cô chăm chặp Đan Phong, em định nói gì? Tình yêu của anh sẽ không làm hại đến em đâu!

Cô gục vào lòng anh, sợ hãi giấu đầu của mình đi.

- Em là con chim nhạn ở bìa rừng. Cô run run, giọng khe khẽ nói. Em không phải là một con cá màu rực rỡ, em là một con chim nhạn lạc bầy.

- Đừng sợ nào, Đan Phong. Anh dịu dàng nói. Em đã mệt rồi, bao nhiêu năm nay, em không có nhà, không có người thân, em mệt mỏi rồi. Anh vỗ về cô, đập đập tay vào lưng cô, tấm lưng gầy mảnh thật đáng thương xót. Em đừng bay đi nữa, em cần phải nghỉ ngơi, em cần một tổ ấm.

- Con chim nhạn lang thang lạc loài không có tổ. Cô thì thảo và đầy anh ra, cúi đầu đi tới bóng đen của cây cột chim nhạn ở bìa rừng, gió lay cành cây nhỏ ... Cô lầm bầm đọc Nhạn hồi nhạn đi đâu, núi sông xa tít tắp, nhà ở chỗ chân trời!

Anh bước tới, đưa tay với lấy tay cô, tay cô hơi run run, đôi mắt mở to nhìn anh dài dại.

- "Con chim lưu lạc đã trở về, non xanh nước biếc ấy là quê". Anh nhìn cô một cách kiên định, giữ chặt lấy cô, giọng anh mang một sức mạnh khiến người khác không thể cự tuyệt được. Đừng có tự vật lộn với bản thân mình nữa, Đan Phong. Anh cảm thấy em cứ luôn luôn chống lại anh, tại sao vậy? Anh kéo cô lại gần mình. Anh sẽ đem lại yên ổn và hạnh phúc cho em! Cho phép anh yêu em, cho anh được bảo vệ em nhé!

Cô trợn mắt lên, nghiêng răng vào môi mình, trên hàng lông mi

dài của cô đọng lại một giọt nước mưa. Anh kéo cô vào lòng, đưa môi mình chấm hạt mưa đó đi; đôi môi anh dừng trên mi mắt cô giây lát rồi lướt xuống, dừng lại trên môi cô.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 6

Bầu trời tháng ba quang đãng, tiếng ca trầm bổng dưới ánh mặt trời.

"Trời tháng ba quang đãng
Hoa đỗ quyên nở ở sườn non
Hoa đỗ quyên nở bên dòng suối
Đẹp biết bao ...".

Giang Hạo nằm trên bãi cỏ, ngửa đầu nhìn trời xanh mây trắng, tai nghe tiếng hát véo von trong vắt như tiếng bạc của Hiểu Sương. Cậu kê một lô sách vở làm gối, ngắm nhìn mây lững lờ trôi và cành cây đu đầy. Thật vậy, trời tháng ba quang đãng, trời tháng ba trong trẻo, trời tháng ba tươi đẹp! Trời tháng ba là niềm vui! Trời tháng ba là của Giang Hạo!

Bên cạnh chỗ cậu nằm là một dòng suối nhỏ quanh co đang róc rách chảy, tiếng nước đập vào những tảng đá phát ra những âm hưởng có nhịp điệu nghe rất vui tai. Cậu lơ đãng nghiêng đầu, lim dim mắt ngó Hiếu Sương đang rồi rít chân tay câu cá. Cô xắn quần quá gối, chân đi đất, đứng trên một phiến đá to bên bờ suối; trên đầu cô đội lệch một chiếc mũ cối, dưới vành mũ lộ ra mớ tóc ngắn bù xù, dưới mớ tóc ngắn đó là đôi má lúc nào cũng hồng hào, khuôn mặt lúc nào cũng hớn hở vui tươi và đôi mắt lúc nào cũng sáng long lanh. Cô mặc chiếc áo sơ mi màu hoa đào lấm tấm in hoa, cúc áo chẳng bao giờ cài nghiêm chỉnh, hai vạt áo buộc vào nhau trước bụng, mỗi khi cúi xuống, lưng áo hót lên để lộ một mảng lưng trần, da hồng mịn. Giang Hạo phải cố kiềm chế mới khỏi có ý định không động chân động tay vào chỗ da lưng hờ ấy.

Cô rõ ràng không phải là một tay câu thành thạo, lại càng không phải là một tay câu biết kiên nhẫn. Chẳng bao giờ nhìn rõ cái phao xem nó chìm hay nổi, cô chỉ biết cứ cách mấy giây lại giật cần câu một lần, mà cách giật cần câu cũng chẳng theo một kỹ thuật nào, mười lần giật thì tám lần cho lưỡi câu bị mắc lên cành cây. Mỗi lần như vậy, cô lại réo lên "Giang Hạo ơi, cứu với!" Tuyết Cầu cũng sửa vang lên "Ắng ắng! Gâu gâu gâu!" Chủ và chó thi nhau làm kinh động, Giang Hạo nghĩ bụng, chẳng biết cái

suối vàng này có cá hay không, chứ nếu có đi nữa thì bọn chúng cũng bị hai "cửa quỷ" đó làm cho sợ hết hồn hết vía mà bảo nhau trốn biệt.

Có một lúc khá lâu không nghe tiếng Hiểu Sương réo rất nữa. Chắc chắn là cô ấy đang tự rèn luyện tính kiên trì, đứng trên phiến đá, tay ôm cần câu, miệng ư hử hát, xem ra có vẻ thành thoi nhàn tản. Tuyết Cầu nằm phủ phục dưới chân cô, đóng hai tai, dựng lông lên, tập trung tinh thần sẵn sàng đối phó với mọi tình huống. Giang Hạo ngắm bức tranh "Thả câu bên dòng suối mùa xuân". Ầy, trong lòng tràn ngập một niềm hân hoan, tâm trạng đó khuếch tán khắp tứ chi của cậu, khuếch tán lên tận bầu trời xa thẳm kia.

Tiếng hát của Hiểu Sương lúc nhỏ, lúc to, Giang Hạo phải lắng tai mới nhận ra rằng cô đã thay đổi một giai điệu khác, lời hát khác từ lâu rồi. Giờ đây cô đang ậm ừ hát:

"Cá ơi cá hỡi nghe ta nói,
Mỗi câu béo ngậy chớ bỏ qua.

Cá ơi cá hỡi nghe ta nói,
Mau cắn câu đi đừng trốn mà.

Cá ơi cá hồi nghe ta nói,
Không cần câu thịchết tức ta.

Cá ơi cá hồi nghe ta nói,
Ta không còn kiên nhẫn đâu nha!"

Giang Hạo cố sức nhin cười nhưng quả là không nhin nổi vì nghe cô hát càng ngày càng lạc điệu, càng ngày càng hài hước nhưng lời lẽ đâu ra đấy lắm. Bỗng đâu, có lẽ là lời ca "láo nháo có bài bản" kia của cô đã có tác dụng nên cái phao bỗng nhiên chìm ngấm, cần câu cũng cong xuống, cô hoảng hốt kêu to:

- Ái chà, thôi chết rồi! Cá cắn rồi!

Vừa la hoảng, cô vừa quán quýt giật cần câu. Giang Hạo cũng vội vàng nhònm dậy, vừa hay dây câu đã nhấc khỏi mặt nước, ở chỗ lưỡi câu. Một con cá dài đến hơn một gang tay đang giãy đành đạch. Vây nó lấp lánh trong ánh mặt trời. Giang Hạo không tin vào mắt mình, cậu vội vàng gọi to:

- Hiểu Sương nắm chắc lấy cần câu, đừng để nó tuột mất!

- Ái chà, chết mất thôi! Hiểu Sương hò hét loạn xạ Một con cá nhé! Đúng thực là một con cá nhé! Anh nhìn thấy chưa? Ái chà, chết mất thôi! Nó khỏe quá! Ái chà! Cứu với! Giang Hạo! Cứu với!

Cô mắ mồi mắ mồi nắm chặt cần câu, còn con cá cố sức giãy giụa trên đầu sợi giây, chiếc cần câu cong oằn xuống. Tuyết Cầu lúc này hứng chí, nhảy chồm chồm và sủa riu rít:

- Ặng ặng, gâu gâu gâu! Ặng ặng, gâu gâu gâu!

- Cầm chặt lấy! Hiểu Sương cầm chặt lấy! Giang Hạo vừa la vừa nhảy tới định giúp Hiểu Sương thu cần câu. Nào ngờ phiến đá chỗ Hiểu Sương đứng có nhiều rêu và cập kênh, không chịu nổi sức nặng của cú nhảy của Giang Hạo, khiến Hiểu Sương bị trượt xuống nước, cô hét lên:

- Cá đòi mạng đây!

Và ngay lúc đó cô rơi "tôm" xuống nước. Giang Hạo không để ý đến chiếc cần câu nữa, vội vã đưa tay ra với lấy tay Hiểu Sương, định kéo cô lên bờ. Không ngờ, Hiểu Sương lại cầm chặt lấy tay cậu, giật mạnh một cái, khiến Giang Hạo cũng lẫn tòm xuống

nước, miệng chỉ còn kịp kêu "Ái dà!" một tiếng. Cậu gượng đứng dậy, may mà nước chỉ sâu đến đầu gối; cậu quay sang, thấy Hiểu Thương cũng đã đứng lên, toàn thân ướt mềm, đang vỗ tay cười rữ. Cậu bực quá gầm lên:

- Người ta có ý tốt cứu cô, sao cô lại xấu kéo người ta xuống nước hả?

- "Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu!" Hiểu Thương nói liền thoắt như tưng thân chú "Có nước cùng xuống, có chân cùng trượt!"

Giang Hạo trợn mắt nhìn cô, vừa tức lại vừa buồn cười, cật đang định mở miệng nói thì Hiểu Thương bỗng kêu thảm thiết, văng cả trời đất:

- Tuyệt Cầu! Tuyệt Cầu sắp chết đuối rồi!

Giang Hạo đưa mắt nhìn, thì thấy Tuyệt Cầu đã lao xuống nước, đuối theo chiếc cần câu đang trôi xuôi dòng, bốn cái chân ngắn ngủn của nó đang nhanh nhẹn đập nước đều đều, chẳng có gì là sắp chết đuối cả. Nó bơi một cách hăng hái, hết như một kiện tướng về môn bơi lội. Giang Hạo đứng ba hồn chín vía lên mây cứ tưởng tượng Tuyệt Cầu là đang chống bốn vó lên trời, đã uống no nước ... đến khi nhìn thấy nó với điệu bộ hăng say hoạt

bát như vậy thì tức không nổi, cười cũng chẳng xong. Cậu lội ào ra mặt nước, xoạc vài bước chân là đã bắt được Tuyết Cầu, ôm nó vào lòng. Tuyết Cầu kia vẫn còn ngoái cổ nhìn theo chiếc cần câu gần trôi mất tích mà sữa ầm ỉ để ra oai:

- Ắng ắng, gâu gâu gâu! Ắng ắng, gâu gâu gâu!

Tất cả đều lên bờ, hai người một chó đều ướt sũng, trông thảm hại không thể tưởng được. Tuyết Cầu bè rùng mình mấy cái làm cho nước từ mình nó bắn tứ tung, rồi tự chạy ra phơi nắng. Giang Hạo nhìn Hiểu Sương, hai bên nhìn nhau, Hiểu Sương nói:

- Thế nào! Anh định làm thế nào đây?

- May là chúng ta còn có áo mặc ngoài, thay bỏ áo ướt đi! Ở đây không có ai nhìn đâu!

- Tôi không cần nói đến quần áo khô ướt gì cả! Cô rướn lông mày lên, mặt cau có vẻ tức giận Anh định làm thế nào tôi hỏi anh đấy!

- Làm thế nào cái gì chứ? Giang Hạo không hiểu nổi.

- Cá của tôi chứ còn cái gì Cô dậm chân bình bịch, mắt tròn tròn
Đây là con cá cả đời tôi câu được có mỗi một lần, anh làm tuột
mắt của tôi, ah đèn đi! Anh phải đèn con cá cho tôi!

- Cậu hai tay vỗ vô đầu:

- Làm thế nào được, cậu nói cá thì chạy mất rồi, tôi đèn cô sao
được? Tại cô thì có, đến thả cần câu cũng không biết đường mà
còn đòi câu cá!

- Anh còn đổ tội cho tôi? Cô hai tay chống nạnh, nói rất hung
hăng Anh có đèn cá cho tôi không? Anh nói đi! Tôi vừa phải hát
ru vừa phải hát dọa, vừa hát dụ, chẳng dễ tí nào, vừa dọa vừa dụ
mới làm cho nó cắn câu được. Thế mà anh, giả vờ giúp đỡ tôi,
thực ra anh giúp đỡ cá; đã thả cho nó chôn mắt thì chớ, lại còn
đẩy tôi xuống nước! Suýt nữa thì chết đuối ...

- Chắc không đến nỗi nghiêm trọng thế đâu? Cậu ngắt lời cô, vẻ
hóm hỉnh Thôi đừng gờn lên, đã biết là ở đây có cá, thì tôi câu ột
con trả cô!

- Anh đi mà câu! Anh đi nà câu! Cô đẩy đả cậu.

Cậu đi vài bước ra bờ suối rồi quay trở lại.

- Không có cần câu thì câu làm sao được? Cậu hỏi.
- Đây là việc của anh, không phải việc của tôi! Cô ương ngạnh.

Cậu chăm chú nhìn cô, đôi mắt to linh lợi, đen láy, đôi môi đỏ mọng, cái miệng nhỏ xíu nói tíu tít; tấm áo ướt sũng dán chặt vào thân hình thon thả ... Cô đứng ngược mặt nhìn cậu, từ thân thể toát ra một thứ ma lực nào đó. Cậu quay mặt đi mà thét dọa cô:

- Cô không chịu thay quần áo đi thì sẽ bị lạnh đấy!
- Đây là việc của tôi, không phải việc của anh Cô vẫn ương ngạnh.
- Tốt nhất là cô thay quần áo ướt ra, cậu hạ giọng xuống nói nếu không thì việc của cô hay việc của tôi sẽ không còn danh giới nữa đâu.

Cô nhìn cậu ngây ngô.

- Thế là ý gì? tôi không hiểu!

- Đi thay quần áo! Cậu thét to tiếng.

Cô giật nảy mình, nhìn cậu một cái, không dám lắm lời nữa, ôm mớ quần áo ở dưới cở lên, lấy thêm một cái quần jean, rồi đi về phía sau một tảng đá to trong rừng, vừa đi cô vừa nói:

- Tôi thay quần áo ở phía sau tảng đá kia, anh kkhông được lên nhìn đấy!

Cậu thầm rửa mặt trong cở họng rồi tìm chỗ ngả lưng xuống bãi cỏ, mơ màng nhìn lên trời xanh mây trắng. Những đám mây sáng, trắng đến nhức mắt nhưng lại rất nhẹ nhàng rất êm ái, rất chậm chạp trôi trên bầu trời.

Bỗng thỉnh thoảng từ phía sau tảng đá vọng tiếng kêu thảm thiết của Hiếu Sương. Cậu vụt chạy tới, chỗ tiếng kêu, chán đập vào một cành cây nhưng cũng chẳng thấy đau, chỉ nghe tiếng Hiếu Sương hét lên như sắp khóc:

- Giang Hạo! Có rắn! Có một con rắn!

Cậu xông vào đúng lúc Hiếu Sương chưa kịp mặc áo, chỉ kịp lấy cái áo che lên ngược, đôi vai cô hở trắng nõn, cô thét lên:

- Không được vào đây, tôi chưa mặc xong áo!

Cậu đứng khựng lại, mặt đỏ bừng, quay phắt đầu đi.

- Cô sao rồi? Bị rấn cắn chưa? Hãy chạy ra đã rồi tính! Cậu nói một mạch, lo lắng đến run cả giọng.

- Ôi! Hiểu Sương từ từ trút một hơi thở dài, giọng bình tĩnh trở lại Tôi nhìn nhầm rồi!

Hóa ra là cái dây leo.

Cậu quay đầu lại, cô đang kéo nốt cái khóa của chiếc quần jean. Cậu đưa tay ra, lúi xềnh xệch cô ra khỏi tảng đá, kéo phắt cô vào ngực mình, hai tay đánh đai chặt lấy người cô; đôi mắt cậu cháy rực, nhìn cô chằm chằm, giọng cậu trầm khàn:

- Cô bé ơi, mặc cho cô ngây thơ thật hay ngây thơ vờ, mặc cho cô tinh nghịch hay giả ngốc giả ngây, tôi cũng kkhông định tha cho cô nữa đâu nhé!

Cúi xuống, cậu ôm chặt lấy đầu cô, đôi môi nóng bỏng áp lên môi cô. Môi cô mềm mại và dịu ướt như cánh hoa ướt dầm

sương sớm. Cậu ngẩng đầu lên, mắt cô vẫn mở to, nhìn cậu với một vẻ xinh đẹp, tò mò, ngơ ngác.

- Đồ ngốc ạ Cậu mắng em không biết nhắm mắt lại ư? Em cứ trở mắt nhìn thế thì anh cũng không thể hôn được em đâu!

Cô lập tức nhắm mắt lại, nhắm rất chặt, chặt đến nỗi hai mí mắt rung rung lên. Môi cô dẩu dẩu như trẻ con đợi được hôn. Cậu nhìn cô, bật cười.

- Em ... thật quá đáng!

Cô mở choàng mắt.

- Vẫn không đúng à? Cô ngây thơ tròn mắt hỏi.

Cậu nhìn cô một hồi rồi nắm tay cô, nói:

- Thôi, lại đây!

Cậu dắt tay cô đến bãi cỏ, cùng nằm xuống. Cậu nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, cái luồng hơi nóng vừa mới hun đốt trong cơ thể, trong huyết quản trong lồng ngực cậu, cái dục vọng vừa mới

trời dậy đã biến đi đâu hết. Cậu cảm thấy cô trong sạch như nước suối ban mai, thuần khiết như mây trắng trên trời, tươi non như hoa bách hợp trong khe đá. Cậu tự xấu hổ cho những giây phút vừa qua của mình.

- Hiểu Sương, cậu nói rốt cục là em bao nhiêu tuổi?

- Mười chín.

- Em đã có bạn trai bao giờ chưa?

- Đã có ít nhất hai người.

- Có bao giờ nghiêm chỉnh không?

- Nghiêm chỉnh? Cô nghi ngại nhìn cậu, lông mày nhếch lên, tròn xoe đôi mắt trong veo thế là nghiêm chỉnh? Cô hỏi.

Cậu bị hỏi, ớ người ra. Thế nào là nghiêm chỉnh nhỉ? Cậu nghĩ ngợi, thật khó mà trả lời

câu hỏi đó. Bởi vì, cậu bỗng hiểu ra một điều, chính mình cũng chưa hề nghiêm chỉnh với một người khác giới nào, mà cũng chưa bao giờ được nếm mùi nghiêm chỉnh của ai. Cậu chơi với

bạn gái, trước nay đều rất hời hợt. Dù cho lúc còn quan hệ với nhau sôi nổi đến đâu thì khi chia tay là chia luôn, chưa bao giờ cậu thấy vẫn vơ vẩn tiếc nuối, chưa bao giờ phải mắc bệnh tương tư cả.

- Nghiêm chỉnh tức là ... cậu lục lọi trong vốn từ nghèo nàn của mình để tìm một câu thích đáng tức là kết thân với một người bạn trai, thề non hẹn biển với anh ta, không lấy ai ngoài anh ta! Nghiêm chỉnh cũng là tình yêu thật sự, không có người ấy thì rất đau khổ, rất buồn bã.

Cô lắc đầu, mớ tóc ngắn xõa trước trán, may mà tóc không bị ướt, đang bù xù cả lên. Nét mặt cô thật thà và nghiêm túc, trông đã hơi có vẻ "người lớn" một chút.

- Nói vậy thì, nghiêm chỉnh là một việc rất ngốc, đúng không? Cô nói Em chẳng bao giờ tin vào tình yêu trong sách vở của các nhà văn, cũng chẳng tin vào thề non hẹn biển gì gì, nào là nhất định không yêu ai ngoài chàng! Không, em chưa nghiêm chỉnh bao giờ ơ với ai đâu, kể cả anh nữa!

Cậu chau mày, cảm thấy hơi khó chịu.

- Hừm! Cậu khế hừm một tiếng Hay lắm, cô không định nghiêm chỉnh với tôi, tôi cũng không có ý định nghiêm chỉnh với cô đâu!

- Vậy là tốt nhất Hiểu Thương vui vẻ ra mặt như cát được gánh nặng tự nhiên anh lại đặt ra nghiêm chỉnh với không nghiêm chỉnh, nghe ghê quá, làm em giật cả mình.

- Tại sao lại giật mình? Cậu hỏi.

- Anh đừng nên lúc nào cũng coi em như trẻ con, được không nào? Cô nói kỳ thực em cũng hiểu được nhiều việc. Em nói cho anh nhé, một việc là em biết là thế này: Trước đây em có một người bạn học, cô ấy đã nghiêm chỉnh với bạn trai, nhưng ít lâu sau, người bạn trai kia thay đổi, anh thử đoán xem cô bạn em đã làm gì? Cô ấy tự sát! Đó là kết quả của sự nghiêm chỉnh trong tình cảm đấy!

Đôi lông mày cậu càng nhíu hơn.

- Cô cũng đừng nên chỉ lấy một sự việc để phủ định tình cảm của thiên hạ! Theo cách nói của cô vừa rồi thì, tốt nhất là trai gái đừng có yêu thương gì nữa!

- Đúng rồi Cô thuận tay nhặt một quả thông ném ra phía xa khiến Tuyết Cầu chạy lung tung đi tìm Yêu đương là trò ngốc nghếch! Cô bỗng quay đầu nhìn cậu, có vẻ lo ngại, có vẻ thận trọng và hơi sợ hãi; cô rất dấn đo khi nói Em hỏi anh việc này, anh phải trả lời thẳng thắn đấy nhé!

- Được.

- Anh vừa mới hôn em Cô lo lắng băn khoăn, lông mày nhíu lại Đó chỉ là đùa thôi đúng không?

- Điều đó ... cậu ngăn người nhìn cô, không biết nên trả lời thế nào. Một hồi lâu, cậu mới ấp ập ứng cũng, cũng ... không hoàn toàn chỉ là đùa vui, anh nghĩ ...anh nghĩ, không tự kiềm chế được, anh ... anh ...

Mắt cô mở to ơ là to!

- Trời ơi! Anh không bao giờ nghiêm chỉnh đâu mà!Cô kêu lên cực kỳ kinh ngạc, y như lại phát hiện ra một con rắn độc vậy.

- Thôi đi, đồ quỷ nhà cô! Cậu kêu lớn, cảm thấy tức đầy một bụng mà không xả đi đâu được. Nhìn bộ mặt gần như sắp chết

đến nơi của cô, cậu vừa cuống vừa tức mình vừa dờ cười dờ khóc. Hơn nữa, cậu còn cảm thấy mình bị tổn thương vì thái độ của cô. Cậu vội vàng chân tĩnh, tự vũ trang cho mình, kêu lên Cô đừng làm ra bộ đa tình! Tôi đã từng hôn có đến hàng trăm cô gái rồi, cô là nhạt nhẽo nhất đó! Nghiêm chỉnh hả? Tôi làm sao nghiêm chỉnh với cô được? Tôi mà nghiêm chỉnh thì thành ra một con lừa! Chỉ có thằng ngốc mới coi cái hôn là quan trọng đến thế! chẳng lẽ chưa bao giờ có thằng con trai nào hôn cô hay sao? Cô gây ra như một súc gỗ ấy, chẳng biết hưởng ứng gì cả ... Cậu chưa nói dứt lời, cô đã bùng lên ôm choàng lấy cậu, Dùng môi bịt chặt miệng cậu.

Đôi tay cô nhiệt tình quàng chặt cổ cậu, cái hôn của cô không tầm thường một chút nào, sành sỏi và điệu nghệ không chê được. Nó đã khiến cho anh chàng kiêu ngạo kia sục sôi, rạo rực hết cả lên không từ chủ được, cũng đưa tay ôm chặt tấm thân mềm mại của cô vào lòng. Đầu óc chàng say ngây ngất, mắt hoa lên, toàn bộ con người nhẹ bồng, bay bổng lên chín tầng mây, lên sát mặt trời nóng bỏng! Tim chàng như muốn nổ tung ra ...

Cô buông cậu ra, ngẩng đầu lên; mắt long lanh và đen thăm thăm nhìn cậu không kiêng nể.

- Còn dám nói tôi không biết hôn nữa không? Cô khẽ nói. Tôi chỉ không muốn đẩy thôi!

Cậu nhìn cô chòng chọc nhưng kỳ thực không thấy rõ mặt cô. Ngay lúc đó cậu không nói được câu nào.

Cô cúi nhặt quần áo ướt của mình, gọi Tuyết Cầu lại, bế nó vào lòng, đứng đó, cúi xuống nhìn cậu.

- Anh mắng tôi là súc gỗ, lại mắng tôi là đồ ngốc, lại là đồ quỷ sứ nữa. Tôi chưa bao giờ từng bị con trai mắng như vậy cả, tôi không chơi với anh nữa, không bao giờ thèm nhìn anh nữa, tôi phải đi đây!

Cậu đang ngồi dưới đất, nhảy phốc lên, đưa tay kéo cô.

- Đứng! Hiểu Sương, cậu gọi rồi rít cô mắng trả tôi là xong chứ gì! Cứ chửi tôi là đá, là bùn, là sâu bọ, là côn trùng, là gì cũng được! Chỉ cần đừng bỏ tôi thôi!

Cô quay ngoắt người, bế Tuyết Cầu đi luôn.

Cậu hốt hải nhặt quần áo dưới đất lên, đuổi theo cô.

- Hiểu Sương! Cậu gọi Cô bực mình thật đấy à?

Cô đầu mỗ, cắm cúi đi, không thèm để ý đến cậu.

- Hiểu Sương. Cậu giơ tay ra, cố tỏ sự thành thật. Cô cứ cho Tuyết Cầu cắn tôi đi này!

Mắt cô chợt lóe lên, cô giơ Tuyết Cầu ra, giục:

- Cắn đi!

Tuyết Cầu rất chịu nghe lời, nó nhe răng cắn luôn một miếng vào mé bàn tay gần ngón út của Giang Hạo. Đừng tưởng con chó này nhỏ thó mà kém phần lợi hại, răng nó rất sắc, cắn phập vào tay cậu, rồi giữ khư khư nhất định không chịu buông. Giang Hạo phen này biết mùi khở sở, luôn mồm "Ái dà", "Ái dà". "âm ỉ":

- Ái dà, ái dà! Thương đế ơi! Ông trời ơi! Ái dà! Hiểu Sương ơi, nó đã tìm thuốc phòng dại chưa đây? Nếu chưa thì tôi mắc bệnh chó dại, tôi sẽ cắn cô đầu tiên! Ái dà! Cắn chết người ta rồi ...

Hiểu Sương không nhịn được cười, kéo Tuyết Cầu ra. Giang Hạo

giơ tay lên xem mấy vết răng chó đang rịn máu. Cậu định lấy khăn mùi xoa ra băng lại, nhưng khăn cũng đã bị ướt, cậu vẩy vẩy ty cho đỡ đau, miệng lầm bầm rửa xả cô một hồi. Cô không nghe rõ, mới hỏi:

- Anh đang nói gì thế?

- Dưới gầm trời này độc nhất là bụng dạ đàn bà! Cậu la to.

- Anh lại rửa tôi? Cô thả con chó xuống đất, ra lệnh Tuyết Cầu! Hãy cắn anh ta, cắn đau vào!

Cậu co cẳng chạy, Tuyết Cầu sủa "gâu gâu" rồi đuổi theo. Hiểu Sương đứng đằng sau vừa cười vừa nhảy cẫng lên. Cậu chạy một mạch khá xa, đã thấy làng mới Lan Huệ ở trước mặt rồi. Hiểu Sương cũng hồng hộc chạy tới. bé Tuyết Cầu lên, vuốt ve nó, nói với Giang Hạo:

- Trông này! Tất cả là tại anh, làm cho nó phải chạy đến đứt cả hơi. Nếu nó mà sinh bệnh tim nữa thì cũng chỉ tại anh thôi!

- Hừ! Kết bạn với cô thật là xui xẻo, lại còn phải gánh trách nhiệm với cả chó nữa!

Cô cười, quay nhìn về phía làng mới Lan Huệ, nói:

- Thôi tôi về đây, bà đang đợi ăn cơm tối!
- Ngày mai mời cô đi xem phim nhé! Cậu nói.
- Ngày mai tôi đi Đài Trung với bà ngoại. Bà muốn đi thăm bạn cũ.
- Không cho đi! Cậu nói.
- Anh chưa đủ tư cách dùng hai chữ "không cho" với tôi!
- Bao giờ thì đủ?
- Vĩnh viễn không đủ tư cách! Cô nhìn cậu, cười khanh khách chúng mình đang đóng kịch mà, một vở kịch không nghiêm chỉnh, trong đó không có những chữ nghiêm trọng! Vì vậy nên anh không có quyền "không cho" tôi làm cái này cái nọ, tôi cũng không có quyền "không cho". anh làm cái này cái kia. Cô cầm chân trước của Tuyết Cầu giơ lên vẩy vẩy Tạm biệt rồi nhẹ nhàng quay mình, nhảy chân sáo đi luôn.

Cậu đứng nhìn theo bóng cô khuất dần, trong lòng lại thấy bất

đầu không yên ổn. Không nghiêm chỉnh! Thật là quái quỷ! Làm sao lại cứ phải chọn cái chủ đề đó mà nói chứ? Thiếu gì chuyện để nói! Giang Hạo, mi đúng là đồ bỏ đi!

Cậu đi về phía cái "ổ chuột" của mình, mới tới cửa cảng thì đã phát hiện ra chiếc xe quen thuộc đang đậu, cậu kêu lên một tiếng và ào tới. Giang Hoài đang đứng dựa cửa xe tươi cười nhìn cậu.

- Đi những đâu vậy? Chủ nhật mà cũng không chịu ở nhà. Anh đến cả nửa ngày rồi mà chịu, không thể vào được nhà.

Giang Hạo thò cổ nhìn qua cửa xe một cái, trong xe trống không.

- Em tìm gì vậy?

- Tìm cái người có thể là chị dâu em!

Giang Hoài vỗ vai cậu em một cái.

- Anh chưa có gan đưa cô ấy tới cái ổ chuột của em, sợ làm cho cô ấy phát khiếp mà chạy mất, cô ấy có tính ưa sạch sẽ, trong nhà không có một hạt bụi nào!

Giang Hạo tự ái, bĩu môi.

- Loại đàn bà đó hả, em khai trừ ra khỏi danh sách chị dâu.

Giang Hoài biến sắc mặt.

- Chú Tư, nói bậy vừa thôi!

Giang Hạo nhún vai, nhăn mặt, lé mắt nhìn Giang Hoài, nói tỉnh bơ:

- Anh ơi, anh có định nghiêm chỉnh không?

- Nghiêm chỉnh? Giang Hoài ngó ra, một cách nghiêm trang.
Đúng là anh đang rất nghiêm chỉnh, hết sức nghiêm chỉnh đây.
Anh sờ vào cổ áo Giang Hạo Áo quần em sao lại ướt hết thế này? Em đã làm những trò gì?

- Em bị rơi xuống suối Giang Hạo không nghĩ ngợi gì, nói luôn, rồi lấy chìa khóa trong túi ra, đi mở cửa "ổ chuột".

- Cùng với Lâm Hiếu Sương hả? Giang Hoài hỏi.

- Vâng, cô ấy cũng bị rơi xuống suối!

- Chú Tư này, Giang Hoài lấy giọng nghiêm trang hỏi Vậy thì anh cũng phải hỏi em một câu, em đang nghiêm chỉnh đấy hả?

- Nghiêm ... Chỉnh? Giang Hạo cảm thấy cứng lưỡi, mà không chỉ cứng lưỡi, cậu thấy cả trong tim, trong óc mình cũng đang mắc mớ, khó mà gỡ ra được. Cậu lấy chân đá cánh cửa ra, cao giọng, đánh trống lảng Vào trong "ổ chuột" của em rồi hãy nói chuyện đi! Anh đừng coi thường cái ổ chuột này nhé, đối với bà chị dâu không vương một hạt bụi nào thì đó là đồng rác thật, nhưng mà cũng có người cho nó là thiên đường ấy!

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 7

Giang Hoài bước vào cái "thiên đường" đó, mới đưa chân bước được một bước thì đã bị suýt vấp phải một chồng sách để dưới sàn nhà, khó mà đứng vững, bước thứ hai thì đá phải một bát nước, nó vôn được đặt giữa nhà. Giang Hạo kêu oai oái:

- Chu cha, anh ơi, anh đi cẩn thận một chút kéo dầm vớ "tách trà" của Tuyết Cầu mất!

Tách trà của Tuyết Cầu? Giang Hoài rướn lông mày lên Đó là câu đố của nước nào hả?

- Không phải là câu đố, chỉ là lời nói bình thường! Giang Hạo vừa nói vừa tay lăm tay mười vớ hết các loại vỏ đĩa hát, hộp đựng băng, sách vở, gạch, ván ... dẹp tất cả vào chân tường, định mở một lối đi tạm thời cho Giang Hoài.

Giang Hoài quan sát bốn phía, phát hiện ra một cái hòm đựng xà phòng, có vẻ khá an toàn chắc chắn, liền hết sức thận trọng ngồi xuống mặt hòm, nào ngờ Giang Hạo lại kêu ré lên:

- Không ngồi được đâu!

Giang Hoài đứng vụt dậy, Giang Hạo chạy vụt tới, hai tay nhẹ nhàng bung chiếc hòm lên rồi nhẹ nhàng đem chiếc hòm ra ngoài cửa, làm như trong đó có một vật gì dễ nổ vậy. Giang Hoài ngơ ngác nhìn cậu, hỏi:

- Trong đó có mìn hẹn giờ à?

- Không phải, Anh liều thật! Liều thật! suýt nữa thì mông anh biến thành cái bàn chông rồi!

- Thế nào, đó là thuốc nổ?

- Không phải, đó là thùng đựng ong mật.

- Thùng ong mật? Giang Hoài kinh ngạc tron xoe mắt Em kiểm thùng ong về làm gì? Em đang học nuôi ong lấy mật à? Em học

văn học Anh chứ có phải học côn trùng học đâu?

- Em đừng dọa Hiểu Sương đấy! Cô ấy sợ nhất là các loại sâu bọ, bất kể là biết bay, biết bò, biết ngó ngoáy, biết nhảy ..., loại nào cũng sợ hết. Em sẽ thả mấy con ong cho nó bay vù vù khắp phòng, nhất định cô nàng sẽ sợ mà rúc vào ngực em ...

- Chú Tư! Giang Hoài nghiêm mặt nói Theo đuổi con gái phải quang minh chính đại, chứ lại dùng ong tấn công thì thật là xấu!

Giang Hạo nhún vai, cười:

- Nói chuyện quang minh chính đại với Hiểu Sương á? Vậy là anh chưa hề biết cô ấy là người thế nào rồi. Nếu trong một ngày trời mà anh chưa cho cô ta ném một chút khổ sở thì nhất định cô ta sẽ cho anh ném ngay! Vì vậy, nhất thiết phải chuẩn bị sẵn một chút "quái chiêu", nếu không sẽ thiệt với cô ấy.

Giang Hoài nhìn đứa em trai, trong lòng ngầm ngầm nhận thấy rằng tình hình dường như không tốt đẹp lắm, cái cô Hiểu Sương đó xem ra có vẻ khó nhằn đấy. Rút cục là thần thánh phương nào tới, không làm rõ ra là không xong. Anh nhìn tứ phía: trên bàn thì sách vở lộn nhào, dưới đất thì đồ đạc tung tóe, trên ghế thì áo

quần lung nhùng cả đống. Hiển nhiên là khó lòng mà tìm được một chỗ có thể ngồi ghé một chút trong cái "thiên đường" này.

- Này, chú Tư anh không nhịn được nói anh có thể ngồi ở đâu đây nhỉ? Chỗ nào tương đối an toàn, không có ong và thuốc nổ? Giang Hạo cũng nhìn quanh, đưa tay gãi gãi đầu, cười ngượng nghịu.

- Hay ngồi giường đi!

Trên giường cũng ngổn ngang bao nhiêu thứ, nào chăn gối, tấm dựa lưng ... nhưng đều là thứ mềm cả. Giang Hoài thận trọng vượt qua bao nhiêu "chướng ngại vật" dưới chân để đến bên cạnh chiếc giường và từ từ ngồi xuống. Bỗng tự nhiên anh cảm thấy dưới mông có một vật gì cứng cứng, tiếp đó nghe thấy một tiếng kỳ lạ kêu "chút chút", anh giật mình nhảy phắt ra, đưa tay sục tìm, lôi từ dưới mền bông ra một con gấu đồ chơi. Anh thở dài ngán ngẫm, nói:

- Chú Tư, rốt cục thì cái thiên đường này còn bao nhiêu thứ bầy thế này, hãy tìm hết cả ra, nếu không thì anh quả thật hơi khiếp rồi đấy!

Giang Hạo lấy làm lạ, hơi nhướn mày, nghĩ ngợi rồi bật cười:

- Thật quái lạ, anh vừa đến đã vấp phải bao nhiêu chuyện, còn em ngày nào cũng ở đây mà chẳng bao giờ thấy phiền phức cả!

- Thì em còn lạ gì những cái bẫy đó nữa! Giang Hoài nói và cầm con gấu đồ chơi lên xăm xoi, nó là loại thú nhồi bông, nhưng bông của nó đã tróc từng mảng, lại rụng mất một bên tai, cụt một chân, đuôi cũng sắp rụng nốt ... Anh cẩn cẩn môi, nghiêng bên nọ bên kia ngắm chú gấu.

- Anh không tưởng tượng là em còn chơi bọn thú nhồi thế này. Chú Tư ạ, nếu em thích con gấu này thì anh sẽ mua một con mới tinh tặng em. Con này ..., quả đáng vứt vào sọt rác rồi! Nhưng chẳng lẽ đã học đại học năm thứ hai rồi mà lại còn thích gấu bông kia à?

Giang Hạo đỏ bừng mặt, xông tới, cướp lấy con gấu, lúng túng biện bạch:

- Ai bảo là em vẫn chơi? Đây là Tuyết cầu nó chơi chứ! Tuyết cầu không có nó thì nó không chịu yên!

- Tuyết Cầu? Giang Hoài nhấn nạt hỏi, căn bản là anh không hiểu Tuyết Cầu là cái gì, tưởng đó là tên gọi đùa của bọn họ với nhau Tuyết Cầu là bạn của em à? Là bạn nam hay nữ?

- Là con gái! Không phải là bạn của em, mà là của Hiểu Sương!

- Cô ấy cũng thường xuyên đến cái "thiên đường" này à?

- Vâng, hể có Hiểu Sương là có Tuyết Cầu. Giang Hạo cười hì hì Tuyết Cầu thích cái giường của em, mỗi lần chui vào chăn là đều không chịu ra nữa. Em với Hiểu Sương cũng chui vào bắt, cả ba lục sục nghiêng trời lệch đất trong chăn, vui lắm!

Giang Hoài cứ mở tròn thô lỗ mắt mà nghe, kinh ngạc đến không thể nói được tiếng nào, mãi sau mới ngợ, hỏi:

- Ba đưa lục sục nghiêng trời lệch đất trong chăn à?

- Vâng! Tuyết Cầu thích chơi thế mà.

- Hiểu Sương cũng thích?

- Vâng! Hiểu Sương khoái nhất! Cô ấy tóm được Tuyết Cầu, liền

hôn lấy, để Tuyết

Cầu cũng hôn Hiếu Sương. Hà, anh chưa thấy bọn họ hôn nhau
thắm thiết như thế nào đâu!

Giang Hoài sắp ngất đi được!

- Chú Tư Giang Hoài rên rầm tốt nhất là hãy cho anh cốc nước.

Giang Hạo tìm khắp xung quanh, lôi hòm Coca Cola từ dưới
gầm giường ra, bật nắp một lon, đưa cho ông anh, có vẻ lo lắng:

- Anh cả, anh sao vậy? Chắc là anh làm việc nhiều quá, nước da
anh không tốt lắm đâu.

Giang Hoài uống một hớp to nước Coca Cola, nén cơn bực nói:

- Nước da của anh chẳng có chút can hệ gì với công việc hết!
Chú Tư, anh nói với chú đây, chú trả ngay cái "ổ chuột" này đi
để về Đà Bắc với anh. Chẳng thà anh bỏ tiền mua cho chú một
chiếc xe hơi để hàng ngày chú đi học, còn hơn để chú ở đây mà
sa đọa truy lạc!

- Sa đọa, truy lạc? Giang Hạo dựng ngược lông mày, mở tròn mắt. Anh cả, anh quá nghiêm trọng hóa sự việc chẳng? Em đã sa đọa truy lạc thế nào? Em chỉ sống hơi luộm thuộm một chút thôi, nhưng em đang rất vui vẻ rất đàng hoàng mà ...

- Hơi luộm thuộm Giang Hoài suýt nữa thì gầm lên. Không phải chỉ là hơi luộm thuộm đâu, mà là loạn rồi đây, loạn đến không ra thể thống gì nữa, không chấp nhận được nữa! Thế mà lại còn nói là rất vui vẻ, rất đàng hoàng. Chú làm tôi tức chết đi được!

- Anh Cả! Giang Hạo vừa sợ vừa uất, đỏ dầy mặt lên, đỏ đến tận cổ Anh đừng có việc bé xé ra to, được không nào? Anh có người bạn gái không vương một hạt bụi, thế là anh muốn cả thiên hạ không vương một hạt bụi? Em thích loạn đấy loạn mà vui vẻ thoải mái là được rồi! Mỗi người có một ý thích, em thích loạn, anh thích sạch sẽ, em không muốn đến chỗ; anh để hưởng cái mùi sạch sẽ đâu.

- Chú Tư! Giang Hoài giận tím mặt, lông mày dựng ngược lên. Được lắm mỗi người một ý thích chú thích loạn tôi thích sạch sẽ, tôi không bảo được chú nữa rồi! Nhưng, chú đừng để xảy ra những điều thương phong bại tục, kéo mà cha mẹ biết được thì sẽ lột da chú đấy.

- Thương phong bại tục? Mắt Giang Hạo vẫn trở ra Em chỉ thỉnh thoảng bị trúng gió, cảm mạo thì có sao lại nói đến thương phong bại tục nhỉ?

Giang Hoài dẫn mạnh lon Coca Cola xuống bàn, lớn tiếng nói:

- Chú còn cãi tôi hả? Tôi nói chú biết, chú Tư. Tôi biết bây giờ sinh viên đại học các người mới mẻ lắm, lắm mới mẻ, sống bừa bãi lắm! Chắc hẳn chú coi tôi là cổ hủ, là bảo thủ lắm, tôi không văn minh ... , thôi thì tùy chú nghĩ! Chú muốn sống kiểu hippy tôi chẳng góp ý được với chú. Nhưng, cái gì thì còn cố chịu đựng, nhưng đồng tính luyến ái thì không thể chấp nhận được!

- Đồng tính luyến ái? Giang Hạo há miệng trợn mắt nhìn Giang Hoài, Giọng lạc hẳn Đồng tính luyến ái? Anh cả! Anh đang nói cái quái gì vậy? Anh tưởng Hiếu Sương là con trai à?

- Không nói chuyện cậu với Hiếu Sương! Giang Hoài gầm lên. Là tôi nói chuyện Hiếu Sương với Tuyết Cầu Tuyết Kiết gì đó kia!

Giang Hạo ngẩn người trong vài giây, mắt trợn tròn to hơn cái

trôn bát, rồi thì ôm bụng cười to, cười đến lăn lóc ra cả nhà, cười đến không thở được, cười đến chảy nước mắt. Tay chỉ vào Giang Hoài cố lên cười, cậu nói:

Ha, ha! Anh, ... anh ... Ha ha ... anh tưởng là ... Anh cứ tưởng ...

Ha ha! Cười đến chết mất thôi, em không thở được nữa đây này!

Ha ha! Không thể chịu được, em phải đi nói với Hiểu Sương ...

Ha ha ha! Ha ha ...

Cậu lại tiếp tục ôm lấy bụng lăn ra sàn nhà.

- Sao vậy? Giang Hoài không hiểu ngơ ngác hỏi? Chú lại "múa tay trong bị" gì nữa đây? Có việc gì đáng cười đến thế?

- Đồng tính luyện ái! Giang Hạo vẫn lăn lộn xuống đất, miệng la lời Hiểu Sương với Tuyết Cầu đồng tính luyện ái! Hiểu Sương biến thành con chó con rồi, ha ha ha!

- Chó con nào? Giang Hoài nhăn nhó. Ý chú nói là ...

Giang Hạo từ dưới đất vùng dậy, đặt tay lên vai Giang Hoài, nhìn vào mắt ông anh, vẫn không nhịn hãm được cơn cười, nói:

- Ông anh quý của em ơi, tự nhiên anh lại mắng như tát nước vào

mặt em, hóa ra chỉ vì Tuyết Cầu! Anh không biết à, Tuyết cầu kia chỉ là con chó con thôi mà! Nó là một con chó Bắc Kinh lùn, Chỉ bằng thể này thôi! Cậu đưa ta làm cớ Nó là cục cưng của Hiếu Sương, đi đâu cô nàng cũng bế nó theo! Các cô gái cưng chó thì sao gọi được là Hippy với đồng tính luyện ái!

Giang Hoài trân trân nhìn Giang Hạo, anh biết là mình đã mắc lõm, gây trò cười, cũng thấy buồn cười nhưng lại cố nhịn. Anh ngồi ngậm tăm hồi lâu, rồi lên giọng "cả vú lấp miệng em":

- Chú thật tệ, không nói rõ ràng gì cả. Hỏi là nam hay nữ, cứ nói là con chó cái cho xong, đằng này lại bảo là nữ! Chú cố ý đưa anh vào bẫy ...

- Anh hỏi một cách tao nhã, thì em cũng trả lời tao nhã chứ! Ông anh suốt ngày bầu bạn với văn chương sách vở, chắc phải khác một chút, hỏi về giới tính của nó cũng cố ý dùng hai chữ "nam nữ". ... Aha, ha ha ... ha ha ... Cậu càng nghĩ càng tức cười, con cười bị kích thích, không thể nhịn được, lại ngật nghẻo, ôm bụng mà cười. Thế rồi, ông anh Giang Hoài kia, tuy đang cố làm mặt nghiêm nhưng cũng không nhịn được, bật ra cười. Bỗng chốc khắp căn phòng đầy ắp tiếng cười, họ cười đến đổ nhà đổ cửa.

Giang Hoài phải vất vả lắm mới dừng lại được, nhìn sang phía Giang Hạo, thấy khuôn mặt giám nắng tươi màu bánh mật, đôi mắt tung bừng phấn chấn, đôi vai rộng mà chắc khỏe của cậu em trai ... thì trong lòng anh lại dạt dào lên tình cảm của người anh lớn, thương yêu tìu mến và tán thưởng nữa. Anh đưa tay lăm lăm hai vai Giang Hạo, nhìn vào mắt cậu em, nét cười tràn trề trên khuôn mặt cả hai người. Giang Hoài ôn tồn nói:

- Thôi nhé, chú Tư, chúng ta hãy nói về cô bạn Lâm Hiểu Sương của chú đi!

- Hiểu Sương ấy à? Giang Hạo hơi có vẻ ngượng, cậu chun chun mũi, lại vò vò tai, hơi có ý tránh né Cũng chẳng có gì đáng nói lắm!

- Sao lại chẳng có gì đáng nói nhỉ? Gần đây chú có điện cho anh, mười lần thì có đến chín là nhắc đến Hiểu Sương. Chú đừng có hòng mà giấu được ông anh già này. Trước đây chú đã từng có khối bạn gái, nào là A San nào là Tiểu Phi ... nhưng chẳng lần nào được bền một chút, lần này có vẻ khác. Chú Tư, anh hỏi thật, chú có ý tưởng đứng đắn rồi, phải không?

- Đứng đắn ... nghiêm chỉnh ư? Giang Hạo ảo não quay mình đi,

sao lại trở lại cái chủ đề phiền phức này nhỉ? Cậu cầm lon Coca mà Giang Hoài uống dở, ngửa cổ tu ừng ực Vấn đề là ở chỗ đó đây, em chưa định nghiêm chỉnh, cô ấy cũng chưa muốn nghiêm chỉnh!

Giang Hoài chăm chú nhìn cậu:

- Không nghiêm chỉnh? Nếu không phải là nghiêm chỉnh thì em đã không đến nổi bồn chồn như vậy. Sao em lại cảm thấy mình chưa nghiêm chỉnh, chưa chân thành?

- Bởi vì ... bởi vì ... cậu lại chun mũi, vò tai vì em đã nói với cô ấy: nếu tôi mà nghiêm chỉnh với cô, thì tôi là một kẻ khốn khổ khốn nạn!

Giang Hoài sừng sốt nhếch lông mày.

- Tại sao em lại phải nói như vậy? Anh cảm thấy khó hiểu.

- Vì ... vì ... cô ấy buộc em phải nói!

- Cô ấy buộc em phải nói như vậy ư? Anh càng sừng sốt.

- Đúng thế mà! Cô ấy cứ đăm đăm nhìn em, mặt mũi kỳ cục lắm, rồi lại hỏi em một cách vừa gay gắt vừa giễu cợt: Chắc là anh chẳng chịu nghiêm chỉnh với tôi đâu? Làm như hể mà em nghiêm chỉnh thì sẽ giết chết cô ấy không bằng! Thế thì em cần quái gì nghiêm chỉnh? Giang Hạo càng nói càng bực bội. Cô ấy cứ tưởng là mình xinh đẹp, tưởng mình biết hôn, biết dặt mũi con trai! Kỳ thực, cái gì cô ấy cũng không hiểu, cô ấy chỉ là đứa trẻ con! Một đứa trẻ con vừa kiêu ngạo, vừa tinh quái, vừa bướng bỉnh, vừa hiếu động, vừa điên điên khùng khùng vừa hay gây chuyện ... Làm sao mà em nghiêm chỉnh với cái đứa trẻ con ấy được? Cậu đấm mạnh tay xuống bàn. Em chỉ chơi đùa với cô ấy thôi, một trò vui ấy mà. Chính cô ấy nói: Chúng mình chơi trò chơi, diễn một vở kịch thế thôi! Anh cả ạ, anh đừng có lấy làm lạ, em chưa yêu thật đâu! Em không ngốc để thực sự đem lòng yêu cô ấy đâu! Cô ấy ... cô ấy chỉ là một đứa bé con kỳ cục! Lúc thì nhiệt tình đến phát khùng, lúc thì lại thả chó cắn người ta! Anh xem đây này, tay em vẫn còn vết chó cắn đây! Ranh con điên rồ quỷ quái dã man thế chứ!

- Thôi được, cứ cho là đùa đi vậy. Giang Hoài nhìn cậu cá cần tiền không? Thế giới này, tốn tiền nhất là chơi với bạn gái.

Giang Hạo sáng mắt lên.

- Anh cả ơi, anh đúng là thiên tài, anh đang tính rất chính xác, em hết tiền thật!

Giang Hoài rút trong túi một tập tiền nhét vào tay Giang Hạo, Giang Hạo cầm tiền liền cao hứng hẳn lên:

- Em mời anh đi ăn đồ biển trên thị trấn nhé!

- Chú mời tôi? Giang Hoài dở cười dở khóc vừa mới nhận tiền của tôi, lại lấy tiền đó mời tôi đi ăn cơm, chú thật là biết điều!

- Anh không biết đấy Giang Hạo hơn hở nói tiền trong túi anh thì là của anh! Anh đã cho em, thì là của em rồi! Em chưa lấy tiền đó đi mời Hiền Sương mà lại mời anh trước, thế cũng là biết điều chứ!

- Ha! thế thì xem ra, tôi lại phải cảm ơn chú đấy! Giang Hoài cười vỗ vai Giang Hạo Không nói chuyện thiên thần ma quỷ của chú nữa. Hãy nói cho tôi biết, bài vở của chú đạo này thế nào?

- Shakespeare đã từng nói câu này: "Trong khi vui vẻ thì chó nói đến chủ đề dễ gây cụt hứng".

- Đó là lời của Shkespeare hả? sao tôi chưa nghe nói đến nhỉ?

- Ha! Đó là vì em giúp Shakespeare viết ra mà!

- Láo toét! Giang Hoài cười mà mắng Nếu chú mà để rớt bất kỳ môn nào, thì tôi lột da chú!

- Anh quá thiếu lòng tin vào em trai của mình đấy! Giang Hạo nhún vai Anh nghĩ em là loại người nào? Em trai của nhà đại xuất bản Giang Hoài, ông anh trước đã từng là sinh viên xuất sắc của trường Đại học T., nay em cũng là sinh viên ưu tú của trường Đại học T. chứ ...

- Trường Đại học T.?

- Trường "Taipei" của anh cố nhiên cũng đã là Đại học T. rồi, trường "Tan Shui" của

em cũng gọi là Đại học T. chứ sao, Đó T. thì đây cũng T., kém gì nhau!

- Lắm điều quá! Giang Hoài mắng Càng học càng lẻo mép! Có

phải chú học theo cô gái thiên thần ma quỷ kia không?

- Thiên thần ma quỷ? Giang Hạo ngăn người Thế mà lại là một biệt hiệu hay đấy! May mà anh nghĩ ra được, em phải nói cho Hiểu Sương biết ngay.

Trong tim Giang Hoài lướt qua một cảm giác bất an, anh nghĩ tới "Thiên sứ đen" của Đào Đan Phong. Không hiểu sao anh cứ âm thầm cảm thấy có một điều gì kỳ dị, chẳng lành đang quanh quất đâu đây. Ngắm nhìn khuôn mặt còn non nớt đầy vẻ thơ ngây, hơn hờ của Giang Hạo, anh lại thấy có một cái bóng vô hình nào đang trùm lên chàng trai trẻ này. Anh chăm chú nhìn cậu bỗng nhiên nói:

- Chú Tư, hãy dọn đến Đài Bắc ở với anh đi, được không?

- Không được đâu! Giang Hạo la lên Cái bà không vương một chút bụi nào của anh sẽ đuổi em ra khỏi nhà mất! Cậu trở lại nghiêm túc nhìn Giang Hoài Thật đấy, anh ạ. Thế còn anh với bà "không vương một hạt bụi" tiến triển đến đâu rồi? Em sắp có chị dâu, đúng không?

- Còn khuya! Anh nhún nhún vai, bỗng nói Chú đừng mời anh đi

ăn đồ biển nữa, đi Đài Bắc với anh, anh mời chú ăn bít tết nhé?

- Có chị ấy không?

- Có.

- Giang Hạo nghĩ ngợi mấy giây, cười:

- Em không đi châu rìa đâu, em đi tìm thiên thần ma quỷ của em đây!

- Không phải em vừa mới chia tay với cô ta sao?

- Vâng Giang Hạo dút dút tóc mình Vừa mới chia tay đã muốn gặp, không biết là cái bệnh gì?

Giang Hoài nghiêm nghị nhìn Giang Hạo.

- Chú Tư, em đã bao giờ nghĩ là em đang yêu chưa?

- Yêu? Giang Hạo giật thót mình như bị điện giật, như bị rần rần vậy. Câu lắc đầu thật mạnh, cuống quýt cả lên, nói Chưa đâu, chưa đâu! Ai mà yêu "thiên thần ma quỷ" đó thì người ấy thật

xui xẻo. Không đâu! Người đang yêu không phải là em, mà là anh. Anh cả ơi, Đào Đan Phong đó của anh là người thế nào? Đào ... ? cậu ngừng nói và đột nhiên tự nhủ Sao lại cũng họ Đào nhỉ? Đó là thiên sứ hay ma quỷ? Anh có cảm thấy bọn đàn bà về bản chất họ vừa là thiên thần vừa là ma quỷ không? Hơn nữa, trời sinh họ để làm hại đàn ông đấy.

Giang Hoài sững người một lát rồi lẩm bầm:

- Cái đó thì chưa chắc ...

- Vậy thì, bà chị dâu tương lai kia ... Giang Hạo nói thẳng băng nhất định là thiên sứ

một trăm phần trăm rồi. Cậu ôm vai anh trai. Anh ạ, lần này phải cố mà giữ lấy hạnh phúc của mình nhé, trăm nghìn lần thận trọng đừng để như lần trước ... Rất đột ngột, cậu im bặt.

- Lần trước thế nào? Giang Hoài hỏi ngay lập tức, mặt tái đại đi. Em biết những gì? Ai đã nói với em?

- Không, không, không! Giang Hạo nói liền một hơi và chạy ra khỏi căn buồng. Anh đi ăn bít tết đi, còn em đi ăn món đồ biển

tươi, hai hôm nữa mình gặp lại nhau.

- Đứng lại! Giang Hoài ra lệnh.

Giang Hạo rút chân bước lại trước cửa phòng.

- Hãy nói rõ hết ra Giang Hoài nói giọng rắn đanh, nghiêm khắc. Mắt anh nhìn chăm chặp vào Giang Hạo trong đó lóe lên nhưng tia dữ dằn. Chú đã nghe ai nói về chuyện của tôi? Đó là chuyện gì?

- Đó là ... Giang Hạo ấp úng cố né tránh. Em cũng không biết, em chỉ nghe chỉ nghe các chị và mẹ nói qua ...

- Nói những gì? ... Giang Hoài truy hỏi.

- Nói dạo trước anh đã yêu một cô gái ở Đài Bắc ... Giang Hạo tránh không thoát, đành lắp bắp nói cái cô ấy là ... là ... là đồ ma quỷ! Cô ta đùa giỡn gạt lừa anh lại còn ...

- Nói bậy! Giang Hoài quát lên, lông mày dựng đứng, mặt tái nhợt.

Giang Hạo sợ quá, giật lấy mình.

- Anh ơi, anh làm sao vậy? Cậu cứng lưỡi, nói một cách khổ sở
Em ... em chỉ nghe nói thôi mà, với lại ... đầu sao cũng đã qua
rồi. Mẹ bảo nhất quyết không được động đến chuyện đó với anh
... Em ... em quên mất ... Thôi, anh ạ em xin anh! Cậu rập mình
xuống, cố cười và làm mặt xấu để xí xóa Thằng em ngu ngốc,
xin ông anh xá tội!

Giang Hoài ngoảnh mặt đi, nhắm mắt, nghiền răng ... , cuối cùng
thở dài một tiếng.

- Thôi được, chú Tư, đừng đùa nữa Anh nói khàn khàn Từ nay
trở đi, hãy nhớ lấy, mãi mãi không được phép nói động đến
chuyện đó! Một nửa lời cũng không được phép! Nhất là ... trước
... trước mặt Đan Phong.

- Em hiểu Giang Hạo vội vã nói Em không ngốc nói những
chuyện yêu đương trước kia của anh với chị dâu tương lai đâu,
em sẽ chỉ nói ... Cậu ra vẻ khôn lỏi nói thêm một câu là anh chưa
hề có người yêu!

- Nói bậy! Giang Hoài lại quát.

- Sao thế? Giang Hạo tròn mắt, mặt đầy vẻ hoang mang ngơ ngác. Thế này không đúng, thế kia cũng không đúng, vậy anh muốn em nói thế nào? tốt nhất hãy dạy bảo em trước đi, kéo em lại nói không đúng lúc.

Giang Hoài dăm dăm nhìn Giang Hạo, nhìn rất lâu, nhìn đến nỗi cậu em thấy nhột trong bụng. Cuối cùng, anh lại thở dài một hơi, nói Anh thấy, em tạm thời chưa gặp Đan Phong thì tốt hơn, hãy đi tìm "thiên thần ma quỷ" của em đi!

- Anh! Giang Hạo ngớ người rút cục là chuyện gì vậy?

- Em không hiểu đâu, Giang Hoài lắc đầu và đi ra cửa Đan Phong ... chính là em gái của người đó!

- Anh! Giang Hạo gọi to, và bây giờ đến lượt cậu tái xanh mặt, cậu trở mắt nhìn Giang Hoài, không tin nổi vào tai mình. Con gái trên đời này nhiều lắm, sao anh loay hoay mãi mà dính ngay phải em gái của người đó? Em nghe chị hai với mẹ nói ...

- Không được nói với mẹ! Cũng không được nói với chị hai, chị ba. Anh lù mắt cảnh cáo cậu em không được nói một tí gì hết!

Mà cũng đừng tin vào những chuyện tô màu của các chị ấy! Sự thật không hề giống như vậy! Tóm lại, không được phép nói tí nào!

Mắt Giang Hạo mở to đến hết cỡ, nhìn ông anh không hề chớp một cái nào. Hai anh em nhìn nhau lặng lẽ một hồi lâu, không ai mở lời. Cuối cùng, lại vẫn Giang Hạo lên tiếng trước, cậu thở dài thườn thượt, khẽ khàng nói:

- Theo em, chính anh mới là bị ma ám đó!

- Chú Tư! Giang Hoài lạc giọng. Chú không biết Đan Phong thì đừng có nói! Cô ấy là người con gái đáng yêu nhất thế giới này!

Giang Hạo quay đầu đi, há miệng ra vì kinh ngạc, trong tình thế bất ngờ đó cậu bỗng bật ra một câu tiếng Anh:

"God bless you!" (Chúa phù hộ cho anh!)

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 8

Phong ngồi trước bàn giấy của mình.

Đồ vật trên bàn rất nhiều, nào là bản thảo, bút mực, sách vở, sổ tay từ điển, thư từ ... nhưng tất cả được xếp ngay ngắn khiến người ta không hề cảm thấy một chút gì gọi là lộn xộn. Trong phòng cực kỳ tĩnh lặng đến nỗi nghe thấy cả tiếng gió chiều lay động những chiếc vòng treo rèm cửa sổ, phát ra những tiếng lanh canh rất nhỏ nhẹ. Ánh đèn trong phòng dịu dịu, Đan Phong ngồi thụt đầu trong chiếc ghế chuyên dùng trong văn phòng, loại có chân quay; cô như đang có điều gì nghĩ ngợi, cứ loay hoay xoay chuyển chiếc ghế một cách vô thức. Ánh hoàng hôn chập xuống đầu cô.

Cô đang cầm trong tay một lá thư, một lá thư rất cũ, được viết từ lâu lắm. Có thể là cô đã đọc đến lần thứ một nghìn, hay hai vạn rồi cũng nên. Nhưng giờ đây cô vẫn giở nó ra, xem lại, và vẫn xem rất kỹ càng. Toàn bộ tinh thần, ý chí, tư duy của cô đang chìm trong từng câu từng chữ của lá thư:

Dan Phong thân yêu,

Đầu thư, anh phải chia vui với em, cuối cùng thì em đã tốt nghiệp rồi.

Đã bao năm nay, anh và chị của em gần như chỉ có một mục tiêu để trông đợi, đó chính là ngày tốt nghiệp của em. Anh chị đã hết lần này đến lần khác, đặt ra kế hoạch này đến kế hoạch khác, tựu trung cũng chỉ là tìm cách ăn mừng em tốt nghiệp đại học sao cho thật xứng đáng. Anh tưởng tượng rằng, ngày hôm đó, anh chị sẽ chạy tới bờ Thái Bình Dương, trèo lên một tảng đá to nhô ra biển, thăm cầu mong cho nó thuận chiều theo sóng trôi đi, trôi mãi đến bên em.

Đan Phong ạ, em không biết đâu, anh và chị đã từng nói với nhau bao nhiêu mộng ước, phác thảo bao nhiêu viễn cảnh tương lai. Trong lòng Bích Hòe, em là người yêu quý nhất, lúc nào chị cũng cảm thấy có lỗi với em, chị thường bảo anh rằng: Không biết tại sao mà lúc đó không cố gắng giữ em lại, mà nỡ để em phải rời quê hương, lang thang nơi đất khách? Mỗi lần nhận được thư của em, biết em sống gian nan và cô độc, Bích Hòe lại áp thư vào ngực mà thổn thức, không thể nén được nỗi buồn thương. Anh ở bên Bích Hòe thường giận mình không có cách nào chia bớt nỗi buồn khổ với chị em, hận rằng mình quá kém cỏi không làm gì xoay chuyển được tình thế, cũng thường hận cho sự tráo trở của số phận ... Nhưng mà, có nuôi tiếc bao nhiêu, bao nhiêu đi nữa, cũng không thể diễn tả được nỗi lòng anh lúc này, khi đang viết lá thư này cho em. Anh đã từng tự trách, tự hận mình rất nhiều, đã từng làm rất nhiều việc sai lầm, nhưng đáng hận nhất, là giờ đây anh bất lực không kéo lùi được thời gian!

Không thể kéo lùi được thời gian! Đan Phong ạ, em nhất định phải bình tĩnh để nghe anh nói với em về một việc. Em đã tốt

ngiệp đại học, em không còn là một đứa trẻ, em từng chịu nỗi đau thương mất cha, xa quê hương, em đã trưởng thành trong hoạn nạn, nên chắc rằng em đã chín chắn, dũng cảm, dám đối mặt với sự thật hơn nhiều so với những cô gái cùng lứa tuổi. Đan Phong thân yêu, anh phải nói thật với em là, người chị thân thương của em đã qua đời sáu tháng nay rồi.

Xin tha lỗi cho anh đã giấu em những sáu tháng trời, bởi vì anh quá hiểu Bích Hòe, chị ấy sẽ không quyết tha thứ một việc là để cái chết của chị làm ảnh hưởng đến việc tốt nghiệp của em. Vì vậy anh đã cả gan lấy danh nghĩa của Bích Hòe để tiếp tục gửi tiền ăn học cho em, xin em tha lỗi cho anh vì đã làm như vậy. Một đời chịu khổ mà không một lời oán than, chị em thật như khóm hoa lan mọc trong núi vắng.

Anh cũng đã từng oán trời, trách đất, đã từng nguyện rửa thân linh quỷ sứ trong thiên hạ. Nhưng người mất thì cũng mất rồi, Đan Phong ơi, đến hôm nay những người còn thương tiếc điều niệm vong hồn Bích Hòe chỉ có anh với em thôi. Mẹ em cũng đau đớn tiếc thương chị ấy nhiều, nhưng bà còn chồng và các con riêng. Còn trong lòng anh chỉ có Bích Hòe, mất Bích Hòe

đôi với anh là mất cả thế giới này! Đan Phong ơi, hãy tin anh, khi Bích mất, thì nỗi đau mất mát của anh còn lớn gấp trăm lần em, anh đã từng đau khổ đến không thiết sống nữa, anh cũng đã khóc đến khô nước mắt ... Thế mà đến lúc này, anh vẫn còn phải sống, vẫn phải cố chịu đựng. Vì thế, Đan Phong ạ, em cũng phải cố chịu đựng để sống nhé. Hãy giúp anh, hãy giúp chị của em, phải cố lên đau thương, phải cố giữ gìn sức khỏe vì anh và lại càng vì người chị thân thương của em nữa!

Bích Hòe mất vào ngày hai mươi bảy tháng mười hai năm ngoái, mới qua lễ Noei hai ngày. Chị em vẫn gầy gò và ốm yếu nhưng tinh thần lành mạnh, bọn anh đều không nhớ là chị mắc bệnh tim, đến khi cơn bệnh kịch phát, đưa đến bệnh viện thì đã muộn. Xin em tha lỗi cho anh, anh không muốn nói tỉ mỉ về cái chết của chị em. Viết đến đây, anh đã không còn tìm được lời nào để nói nổi. Tiền nhân nói rất đúng rằng: Người chết thì chết rồi, người sống biết nói sao, trong giờ phút này, anh cảm thấy, người có thể hiểu anh, thông cảm với anh, chẳng có ai ngoài em!

Sinh thời Bích Hòe say mê thơ và từ, mỗi khi nhàn nhã, thường ngâm mấy câu của Nhiếp Thăng Quỳnh: "tìm mộng đẹp, mộng

chẳng thành! Ai người thấu hiểu mỗi khắc tình lệ rơi bên gối cùng mưa dột Nghe mưa thao thức đến bình minh!". Không ngờ, chẳng được bao lâu, mấy câu đó lại trở thành bức khắc họa của chính bản thân anh!

Xin lỗi nhé, đáng ra anh không viết ra những câu đó, anh vốn đã nghĩ kỹ, định viết một lá thư để an ủi em, động viên em. Ai ngờ cứ viết mãi, viết mãi, lá thư lại thế khác! Hãy thông cảm cho anh, thông cảm cho anh không nén nỗi lòng mình.

Anh không biết cả đời anh có cơ hội sang Anh quốc không? Có cơ hội nào gặp mặt em không? Hoặc là, đến khi gặp em thì đã tóc bạc như sương? Nhưng chẳng kể có duyên phận gặp nhau được hay không, thì trong lòng anh, em mãi là cô gái nhỏ của anh. Hễ cần bất cứ điều gì, hãy nói với anh, như nói với Bích Hòe vậy. Anh cũng có một đứa em trai, cũng muốn phần thân thiết, anh yêu quý cậu ấy cũng giống như chị Bích Hòe yêu quý em vậy. Vì thế cho nên, anh hiểu một cách sâu sắc tình chị em của Bích Hòe với em. Đan Phong ạ, đừng vì Bích Hòe đã mất rồi mà lơ quan hệ với anh nhé. Xin em hãy nhận anh làm anh trai

của em, để anh tiếp tục chăm nom, săn sóc em.

Dan Phong, anh biết rằng lá thư này đối với em như tiếng sét nổ giữa trời quang. Chẳng may, đời người thường phải đối mặt với bao việc ngoài ý tưởng, nhưng thôi, có nghĩ rộng ra một chút: Sống chết có số, thành bại tại trời! Anh muốn nhắc lại một câu đã nhắc trên kia: em hay vì anh, vì người chị thân yêu của em mà cố nén đau thương, nghìn lần bảo trọng!

Giấy ngắn tình dài, viết không hết ý. Xin em hãy nhận ở anh lời chúc phúc chân tình thắm thiết nhất.

Đêm hai mươi tháng Sáu

Giang Hoài

Dan Phong dăm dăm nhìn bức thư, nghĩ ngợi, rồi lại đọc hết lần

này sang lần khác, cô

cảm thấy là mình đã thuộc lòng đó rồi, nhưng sao vẫn cứ muốn chụp bắt lấy từng câu trong đó. Cuối cùng, cô cố đặt lá thư lên đầu gối, ngẩn đầu nhìn ngọn đèn bàn, chiếc đèn có cái chao màu trắng toát, cô lại ngẩn người ra nhìn cái chao đó cho mãi đến khi có tiếng chuông gọi cửa.

Cô vội đứng dậy, hắt hắt đầu, vì đã nhìn lâu vào ánh đèn nên mắt cô hoa lên, thần trí cô vẫn còn chìm ngập trong lời lẽ bức thư, đến khi tiếng chuông reo lần thứ hai, cô mới như chợt tỉnh, rút ngăn kéo cất lá thư vào trong đó. Lướt qua mặt bàn một cái, thấy còn một xấp thư cũ, cô vội cất hết vào ngăn kéo bàn, rồi sửa sang lại quần áo, vuốt lại mái tóc, lấy lại vẻ thanh thản, bước tới mở cửa.

Giang Hoài ôm trong tay một chiếc hộp giấy đẹp, nhanh nhẹn bước vào nhà.

- Em đang bận gì vậy? Anh hỏi. Anh đợi đến nửa ngày ngoài cửa.

- Em chẳng bận gì cả, cô cười em đang ngồi ngẩn tò te ra đây.

- Đang tìm cảm hứng hả? Anh đặt chiếc hộp lên bàn, ngắm cô. Cô mặc chiếc áo sơ mi vải thô đẹp, trắng muốt, quần dài cũng trắng ngang lưng thắt một chiếc khăn lụa màu đỏ tươi. Tóc dài buông xõa xuống vai, thanh thoát yểu điệu như tiên nữ. Anh không dấu được vẻ thán phục, thở dài Em đẹp như mơ ấy! Thướt tha như bông lau trong gió vậy! Anh nắm lấy cổ tay cô, kéo vào lòng tìm đôi môi của cô.

Cô nhẹ nhàng đẩy anh ra, đi đến bên bàn nhìn chiếc hộp, hỏi:

- Đây là cái gì vậy?

- Một món quà.

- Hôm nay là ngày lễ gì sao? Cô hỏi.

- Không hẳn là chỉ có ngày lễ mới tặng quà, đúng không? Anh nói và cười vui vẻ, tay cởi dây buộc, cô đứng bên cạnh nhìn mà không mấy quan tâm. Anh bỗng ngẩng đầu, ngờ ngợ nhìn vào mắt cô.

- Em có tâm sự gì à? Anh nói.

- Đầu có! Cô thoái thác và gượng cười.

Anh gạt chiếc hộp sang một bên, không cởi dây nữa. Quay hẳn người lại, anh nhìn thẳng vào cô, nhìn từ đỉnh đầu xuống tận ngón chân. Mắt anh thăm sâu mà sắc sảo như thấu vào tận tim gan cô, mắt dừng trên khuôn mặt cô. Đôi tay anh nhẹ nhàng

vòng qua eo lưng cô, kéo cô lại gần. Anh xét nét kiểm tra đôi mắt cô.

- Chuyện gì đây? Anh hỏi khế nhưng không yếu ớt chút nào.

- Không có gì! Cô trả lời, vẻ cố chấp.

- Đừng dối anh, anh vuốt ve âu yếm đôi mắt cô không duyên không có mà mắt em lại ướm Giọng anh dịu dàng và thành thực, đến nỗi người nghe không thể chối từ Hãy nói với anh!

Cô cụp hàng mi xuống, gục trán vào vai anh, khế nói:

- Em nghĩ là, em thấy hơi cô quạnh.

- Cô quạnh? Anh khó hiểu. Suốt ngày hôm nay anh đã tìm em,

mà em toàn đi vắng.

- Có phải vắng nhà là không cô quạnh đâu Cô khẽ nói giọng buồn buồn Em đi lang thang suốt ngày, trên từng góc phố, qua từng khung cửa sổ, từng cửa hiệu ... đến nhà cũng chẳng hơn gì ngoài đường.

- Tại sao em không gọi điện cho anh?

- Anh rất bận, anh đâu có nhàn tản như em, em không dám quấy rầy anh.

- Không dám quấy rầy anh? anh dịu giọng hỏi. Khi em cô quạnh mà em cũng không dám quấy rầy anh? Trên đời này còn có việc gì đối với anh quan trọng hơn nỗi cô đơn của em? Anh vuốt vuốt mái tóc dài mềm mại của cô Anh không tốt, Đan Phong ạ, em hãy thông cảm cho anh, anh không tốt.

- Anh có cái gì không tốt? Cô băn khoăn.

- Nếu em cảm thấy cô đơn, thì nhất định anh đã không tốt anh chân thành, thật thà và nhiệt tình nói anh đã không lấp được chỗ trống trong lòng em, nhất định là vì anh không tốt.

- Đừng thế! Cô ngẩng nhìn lên anh, ngấn nước trong đáy mắt cô như dâng đầy hơn Không cho phép anh nói như vậy! Anh phải hiểu rằng, em lớn lên ở bên châu Âu, còn ở đây tuy là quê hương nhưng lại rất xa lạ. Thoảng hoặc, em cũng thấy nhớ Luân Đôn, nhớ các bạn bè bên đó, nhớ tiếng chuông nhà thờ, nhớ những bức vẽ trên hành lang ngoài trời ở công viên Heider, nhớ những họa sĩ lang thang, nhớ đoàn ballet Hoàng gia, nhớ bao nhiêu, bao nhiêu nhà hát ở đó ... Nơi đó, dù sao cũng là nơi em đã sống tám năm trời.

Anh đưa tay đỡ lấy hai má cô, dăm dăm nhìn vào đôi mắt thăm sâu như mộng của cô.

- Đan Phong tội nghiệp của anh! Anh xót xa Quả thật là em chẳng biết đâu là nhà nữa!

Mí mắt cô động đậy, đôi con ngươi đen ướt chầm chậm đưa đi đưa lại.

- Đừng để cho em làm hỏng tâm trạng của anh! Cô nói Em muốn xem xem anh cho em món quà gì Cô định thoát khỏi tay anh.

- Đừng có xem vội! Anh không chịu buông cô ra Hãy nói cho anh biết, tối nay em ăn cơm ở đâu?

- Em.. Cô lại đảo mắt, ngần ngừ Em..

- Em không quên ăn cơm tối đấy chứ? Anh trách móc Em từng bảo anh là không được quên bữa ăn. Nhưng anh thấy, em mới là người hay quên thì có!

- Ăn cơm không phải việc quan trọng lắm Cô gắng gượng cười lên, chút vẻ cô đơn vẫn phảng phất nơi khóe mắt.

- Thật sao? Anh nhướn lông mày lên hỏi, rồi buông cô ra, quay nhìn có ý kiểm trong phòng. Anh đi tới chỗ tủ tường, mở cánh cửa, lấy một chiếc áo khoác màu trắng, ném lên mình cô, nói một cách dứt khoát Đi thôi! Anh biết có một nhà hàng, ở đó có loại bánh mì kiểu Pháp ngon nhất thế giới! Tuy nó không phải nhà hàng Anh quốc, nhưng tóm lại vẫn là Âu châu, rất Pháp nhá, đi thôi!

Cô cầm lấy áo khoác, nhìn anh có vẻ chần chừ.

- Kỳ thực, em chẳng đói tí nào! Cô nói.

- Không nhất thiết phải đói mới ăn! Anh kéo cô đi ra phía cửa, nếu em thật đói thì đi ăn bánh mì bit tết; nếu em không đói lắm

thì ăn món ốc sên Pháp; nếu em không đói một tý nào thì đi uống chén rượu, thưởng thức mùi vị Pháp! Được chưa nào? Đi thôi!

Anh cố khích lệ cô, khiến cô khó có bề từ chối, phải cùng anh ra khỏi căn hộ của mình. Ngoài trời, đêm tháng tư vẫn còn lành lạnh. Trên bầu trời, mặt trăng vừa tròn vừa to, chiếu vằng vặc khắp nơi. Mây mỏng nhẹ trôi, mấy ngôi sao lạnh nhấp nháy phía chân trời xa vợi. Thảo nào mà cổ nhân đã nói: "Trăng sáng sao thưa" Đan Phong ngửa cổ nhìn trời Hoá ra đêm nào trăng vừa sáng vừa thì đêm đó có sao ít.

- Khả năng quan sát của em rất tốt! Chưa bao giờ anh gặp một cô gái như em, thích quan sát, nghiên cứu mọi thứ!

- Khả năng quan sát tốt ư! Cô đưa mắt liếc anh một cái. Không dám đâu, ít nhất là cho đến hôm nay, em vẫn chưa quan sát anh được thật rõ ràng.

- Thế nghĩa là gì? Anh hơi chau mày.

- Chẳng có ý gì cả. Cô trả lời ngay lập tức, anh như là biển cả, sâu không đáy, lại bao la bát ngát; anh quá phong phú, không thể một ngày hai ngày mà quan sát được rõ ràng. Anh đã từng nghe có ai chỉ bỏ thời gian mấy tháng trời mà nghiên cứu hết mọi thứ trong biển cả không? Đại dương là một môn khoa học lớn, chỉ bằng sức của một cử nhân khoa học thôi thì không thể nào nghiên cứu đến nơi đến chốn được, đúng không? Anh nhìn cô dưới ánh trăng, khuôn mặt cô cô trong ánh trăng, ánh sao và ánh đèn trở nên mơ màng biển ảo xa vời.

- Nếu anh là đại dương, thì em là vũ trụ, anh nói chẳng biết rốt cục thì môn khoa học nào lớn hơn? Môn nào khó quan sát và nghiên cứu hơn?

Cô cúi đầu, mỉm cười không nói. Nụ cười hàm súc mà hơi động nét buồn, thật là khó tả nhưng nó hút hết người ta.

Không lâu lắm, họ đã tới ngồi trong quán hàng kiểu Âu có tên Romantic. Nhà hàng này quả là đậm đà phong vị Pháp và đậm nét Âu châu. Cái món bánh mì xốp giòn ở đó quả là chính hiệu "kiểu Pháp". Họ ngồi trong một góc nhà, gọi hai ly rượu trước. Đan Phong ngửi thấy mùi thơm của bánh mì nướng tỏi tây và ớt tét rán lên thì tuyên bố rằng cô "quả là đói rồi". Thế là họ gọi ba món: súp hành tây, ớt tét và ốc sên.

Nhấp một hớp rượu vang đỏ, Đan Phong, đưa mắt nhìn xung quanh, cái khả năng quan sát tiềm tàng của cô lại phát huy. Công việc làm ăn buôn bán ở đây rất nhộn nhịp, có cả người Trung Quốc lẫn người nước ngoài. Tia mắt cô quét qua từng bàn, từng bàn một, cô rót rượu và nói một cách cảm khái:

- Khi còn ở Luân Đôn, em tuyệt nhiên không thể nghĩ tới Đài Loan đã hiện đại hóa đến thế này. Món ớt tét ở đây có khi còn ngon hơn ở bên Anh.

- Hai năm lại đây, kinh tế nước mình phát triển rất nhanh Anh

nói Các nơi trên thế giới có thể hưởng thụ cái gì trong cuộc sống thì ở đây cũng có đủ hết. Hơn nữa, ở đây lại không bị kỳ thị chủng tộc như ở nước ngoài. Đó là nguyên nhân anh không muốn ra nước ngoài đấy. Quan niệm về gia tộc trong anh quá nặng.

- Nhưng mà, hai người em gái của anh đều ra nước ngoài rồi!

- Gả cho lưu học sinh, đó là bắt đất dĩ.

- Còn em trai anh thì sao? Cũng sẽ đi nước ngoài chứ? Cô hỏi, mắt vẫn quét qua nhà đối diện. Bên cạnh quầy rượu, có một bàn, độ bốn năm người gì đó, toàn là đàn ông, trong đó có một người đeo kính gọng vàng không ngừng chú ý nhìn về phía cô.

- Em trai ư? Giang Hoài nghĩ tới Giang Hạo, nghĩ tới cái ổ chuột của cậu, nghĩ tới cái trò tán công bằng ong mật của cậu, nghĩ tới cái cô Hiểu Sương và Tuyết Cầu của cậu Anh không biết. Nó học về văn học Anh, đó thật là môn học rất khó khăn. Theo anh

thì đến văn học Trung Quốc nó còn chưa thạo nữa thì làm sao mà lần mò được với văn học Anh? Giang Hoài bật cười Đã học đến hai năm rồi mà những "câu nói của Shakespeare" đều chả thuộc, cứ bịa ra. Có lần giáo sư hỏi một câu rằng: cái danh ngôn nào đó của Shakespeare có gì sai? Nó trả lời luôn: Câu đó không có gì sai vì tất cả các chữ đều được phiên âm đúng hết! Đó chính là cậu em quý báu của anh đấy! Thông minh thì có thừa nhưng chăm chỉ thì còn thiếu.

Đan Phong cũng không nhin được, bật cười lên.

- Thế lần thi đó cậu ấy được mấy điểm? Cô quan tâm.

- Được số không to tướng!

- Không công bằng, Đan Phong nhắp một hộp rượu, má và môi cô đều được rượu nhuộm đỏ Thế đáp án đúng là gì cơ?

- Câu đó đâu phải là của Shakespeare, mà là của Dickens! Mà đó lại là một câu nổi tiếng nhất của Dickens.

- Câu nào vậy? Cô cười hỏi.

- "Một trong đại vinh quang, cũng là một thời đại đen tối ..."

- Trong cuốn "Song Hành Ký"!

- Đúng thế! Một câu hỏi dễ như vậy mà nó lại nói về phiên âm chính xác!

- Cậu ấy trả lời cũng! Cô cười hóm Em trai anh khá là láu lỉnh đấy! Cậu ấy tên là gì? À, tên là Giang Hạo, anh đã nói với em rồi, Cô lại nhìn sang chỗ góc tường, người khách đeo kính gọng vàng vẫn chĩa mắt nhìn sang bên cô.

Món súp hành tây đã được đưa lên, cô rắc bột mù tạt và lấy thìa khuấy.

- Anh yêu cậu em trai lắm, đúng không? Cậu ấy tinh nghịch thế mà anh nói nghe như là thích thú lắm.

- Nó nghịch thật, nhưng mà nghịch một cách dễ thương!

Cô đắm chiêu nhìn anh, hồi lâu buông một tiếng thở dài.

- Sao thế em? hỏi Làm sao mà lại thở dài?

- Em ao ước được như bọn anh! Có anh em dễ thương yêu, tốt biết bao!

- Em không yêu các em của em sao?

Nụ cười biến hẳn trên môi, cô ngẩng lên nhìn thẳng vào anh, mắt cô dâng một nét hờn tủi, đau đớn.

- Em chỉ yêu có chị em thôi, Cô nói khe khẽ, buồn buồn Yêu chị lắm lắm. Chứ còn cái

lũ em kia, chúng là một bọn quỷ Tây con, em nói vậy có vẻ hơi quá đáng, nhưng quả thật chúng là quỷ Tây. Chúng không biết nói tiếng Trung Quốc, tóc thì vàng, mắt thì xanh. Có lần, đưa em trai lớn đã cãi nhau với em, nó đá em một cái và chửi Mày là cái đồ lợn Trung Quốc, mày cút đi! Bà mẹ yếu đuối của em chỉ còn biết giương mắt nhìn em mà chẳng làm gì được. Từ đó trở đi, em chẳng bao giờ trở lại Manchester để thăm mẹ nữa. Người mẹ đích thực trong lòng em ... cô khẽ thở dài đó là chị Bích Hòe! Nhưng chị ấy đã chết rồi Cô cuối đầu, lấy tay đỡ trán, hai giọt nước mắt rơi xuống bát súp. Giọng cô nhỏ lại như nói thầm Giang Hoài, lẽ ra anh không được để chị ấy chết! Không nên một chút nào!

Anh đưa tay đặt lên bàn tay cô.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt đã sáng trong và linh hoạt trở lại, cô cố gắng nở nụ cười:

- Em xin lỗi, em toàn phá hỏng không khí, làm mất vui!

Bít tết được bung lên, mùi thơm điếc mũi. Cô dùng khăn che chắn cho khỏi mỡ bắn tung tóe, nói:

- Mùi thơm quá, em đói bụng rồi đấy.

Anh nắm chặt tay cô một cái rồi rút tay về, chăm chú nhìn cô dịu dàng thương cảm, anh nói khẽ, giọng hơi khàn khàn:

- Hãy ăn một miếng cho anh nhé, Đan Phong. Cầm tay em mới

biết em gầy quá! Hãy cố ăn một chút cho anh!

- Anh sợ gầy ư? Cô buột miệng nói Sợ em bỗng lặn ra chết như chị em chứ gì? Sợ em chết mất rồi, không còn cô em gái nào để lấp chỗ trống?

"Keng" một tiếng, chiếc nĩa trong tay anh rơi xuống bàn. Anh trở mắt ra nhìn cô, mắt anh lập tức trở nên đầy đau đớn và bi phần. Anh nhìn cô đắm đắm, nhìn thật lâu, thật sâu; hơi thở nặng nề phập phồng trong ngực, đôi lông mày nhíu chặt vào nhau, hai nếp hằn sâu cắt dọc phía đầu mày, cắt rất sâu. Nỗi khổ đau kích thành cơn giận giữ trong anh, khiến anh không thể chịu đựng nữa, anh không kiềm chế được mình, anh hỏn hển, cố nén giọng nhỏ lại, từ trong lồng ngực tiếng anh bật lên:

- Đan Phong! Làm sao em có thể mở miệng nói ra những lời tàn nhẫn đến thế? Em nhất định phải làm khổ cả hai chúng ta ư? Em quyết không để cho chúng ta được vui vẻ ư? Nếu thật như vậy thì hãy nói sớm cho anh biết, để anh biết là khó, mà tránh đi! Nếu tình cảm giữa anh và em lúc nào cũng phải vật vã dưới cái

bóng ám ảnh của Bích Hòe thì anh thà lui bước, bỏ cuộc! Đan Phong! Em thông minh như thế, sao lại đi dày vò anh? Em ...

- Anh Giang Hoài! Cô bị kinh động vì cái cục diện do mình tạo ra, cũng bật kêu lên. Cô đặt dao nĩa xuống, nhìn anh căng thẳng và khổ não, nhất thời nên không biết thế nào. Đúng lúc đó, người đàn ông đeo kính gọng vàng đứng lên đi về phía họ, hiển nhiên là anh ta nhận ra Giang Hoài, anh ta cười thành tiếng và mạnh chân bước tiếp tới bàn của hai người. Đan Phong thấy vậy đưa tay đập đập vào Giang Hoài, nhắc anh có người nhận ra anh, họ đến chào anh kìa.

Giang Hoài vẫn gờm gờm nhìn Đan Phong, hồi lâu mới uể oải quay ra. Nào ngờ cái người đeo kính nọ không không hề ngó đến anh mà đi thẳng đến chỗ Đan Phong, cười chúm chím, xum xoe cúi gập người, đưa tay bắt tay cô, miệng nói:

- Ha! Đã lâu không gặp! Hoá ra cô chưa rời khỏi Đài Bắc. Tôi nghe rất nhiều tin đồn đại, hóa ra đều là chuyện tầm phào! Vừa rồi cứ ngại ngần chưa dám chào cô, cô thay đổi nhiều quá! Sao

... anh ta chợt ngưng lời, ngỡ ngàng mở to đôi mắt Cô không nhận ra tôi sao? Cô đã từng đặt cho tôi biệt danh là "Ếch gọng vàng". Có lần sinh nhật cô, tôi còn góp cho ...

Giang Hoài nhảy dựng lên, một tay đẩy phắt anh ta ra, mặt xanh rờn, miệng hung hăng thét:

- Thừa ông, ông nhận làm người rồi!

Người kia đã hơi ngấm men rượu, bị Giang Hoài đẩy một cái khá mạnh, suýt nữa thì ngã, cố gượng đứng lại cho vững xong bèn xắn tay áo, để lộ cơ bắp miệng ầm ầm thét lại:

- Sao lại đánh người ta? Muốn đánh nhau hả? Ta đã nhận ra mi rồi, cái bộ mặt mọt sách kia, mi cho là mi đẹp trai thì ăn được người hả? Muốn đánh nhau thì đánh nhau! Ta không thèm nói với mi, cái đồ khốn nạn! Đồ ba bì! Đồ thỏ đế ...

Giang Hoài đâm ngay một quả đâm làm người kia ngã đến tận quầy bar, làm đổ thêm mấy cái bàn nữa. Toàn bộ phòng ăn nháo nhào, người kêu ré lên, người bỏ chạy, mấy người hầu bàn vội vã đến can ngăn. Còn những người cùng bàn với người đeo kính gọng vàng thì đều chạy tới, khua chân múa tay chuẩn bị nghênh chiến với Giang Hoài. "Ếch gọng vàng" đang nằm dưới đất cũng lên tiếng gầm gừ. Thấy tình thế bất lợi, Giang Hoài ném một tập tiền lên bàn, kéo Đan Phong ra khỏi nhà hàng. Những người kia vẫn còn chửi rủa thét la sau lưng họ. Ra đến cửa, gặp một cơn gió lạnh thổi và mặt, Đan Phong rùng mình một cái, lúc này đầu óc cô mới bình tĩnh trở lại sau cơn bàng hoàng lộn xộn kia. Cô ngạc nhiên hỏi:

- Thế là thế nào hả anh?

- Thật xúi quẩy!Giang Hoài hầm hầm bực tức. Vớ ngay phải con ma men! Đã ra cửa gặp ma, biết trước thế này thì chẳng đi ăn bít tết làm quá gì nữa!

Đan Phong lẳng lẳng không nói gì, cô đang nhớ lại cử chỉ của người đeo kính gọng vàng, cái cách anh ta luôn để ý đến cô ngay từ lúc đầu. Giang Hoài vẫn còn bực bội, trên suốt quãng đường trở về nhà, anh cứ như ngậm tằm trong miệng, không hề nói lấy một câu. Cô đưa mắt nhìn trộm anh, anh chỉ cắm cúi lái xe, mặt vẫn tím lịm, lông mày cau lại, mắt long lên. Cô biết là anh không chỉ bực với con ma men nọ, mà còn bực với cả cô nữa, chỉ vì câu nói tàn nhẫn của cô. Sự trâm mặc của anh làm cô bị ảnh hưởng, cô cũng ngồi ngậm tằm chẳng nói chẳng rằng.

Đã tới cổng tòa nhà cô ở, họ cùng đi lên căn hộ của cô. Cô tìm chìa khóa để mở cửa, anh đứng dựa bên cạnh, nhìn cô buồn bã. Cô mở cửa xong bỗng như chợt nghĩ ra điều gì, nói:

- Em biết rồi! Cái ông kia nhất định là có biết chị Bích Hòe, nên cứ tưởng em là chị ấy. Hai chị em em rất giống nhau mà! Đáng lẽ anh không nên đánh ông ta, mà nên hỏi cho rõ thôi! Có thể ông ta là bạn của chị Bích Hòe!

- Bích Hòe không có loại bạn đó! Anh nói chắc nịch, mắt gườm cô, không vui vẻ gì Sao chúng ta lại cứ nhất định nói tới Bích Hòe?

- Chứ sao? Cô cũng nóng mặt lên, mặt đỏ bừng vì kích động Chị ấy là chị của em, là người yêu của anh kia mà? Nếu anh sợ nói tới chị ấy, chắc hẳn là anh đã làm việc gì đó không xứng đáng với chị Bích Hòe!

Anh lừ lừ nhìn cô mấy giây, rồi quay đầu đi, ném lại một câu lạnh lùng, rắn đanh:

- Tạm biệt!

Nói xong anh cũng chẳng quay đầu lại nữa, đi một mạch xuống cầu thang. Cô đứng dựa vào khung cửa, chỉ cảm thấy như trái tim đang bị bóp chặt, cô muốn nói cái gì đó, muốn gọi anh lại, muốn xoay chuyển tình thế, muốn đuổi theo ... nhưng không được một

việc gì hết. Dối mắt nhìn theo bóng anh đã đi khuất ở nơi rẽ ngoặt của cầu thang, cô chạy xô vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Chỉ có sự lạnh lẽo trong phòng đón tiếp cô, đầy một buồng hiu quạnh đối mặt với cô, cô lê chân bước tới chỗ bàn giấy, gục đầu xuống bàn, tay chân rời rã buông mình vào chiếc ghế ngay cạnh đó.

Bỗng cô nhìn thấy cái hộp giấy mà anh đem đến, món quà tặng đang được bóc dở dang vẫn còn ẩn giấu trong cái hộp bao gói rất cẩn thận. Cô chậm chạp đưa tay kéo hộp tới trước mặt, rồi cứ tần mẩn bóc một cách máy móc, đầu óc nghĩ đâu đâu. Thế rồi cô nhìn thấy một đôi chim nhạn đang âu yếm nhau trong tổ, tất cả đều làm bằng pha lê. Con nhạn mái nằm gọn trong lòng tổ, con trống thì đang dùng mỏ giúp con mái rửa lông, trông có vẻ cực kỳ dịu dàng, ấm áp. Toàn bộ món đồ chơi trông hết sức tinh xảo, nó cứ lung linh, trong vắt dưới ánh đèn. Cô ngắm nghía đôi chim nhạn, ngắm mãi, ngắm mãi ... Cô cảm thấy trên má có cái gì ướt lạnh. Cô đưa tay lau má rồi đi thu nhặt vỏ bao hộp giấy. Chợt phát hiện ra trong hộp còn có một tấm thiệp, trên thiệp có viết

một bài thơ nhỏ:

"Hỏi chim nhận, sao em ưa phiêu lãng?

Hỏi chim nhận, sao em cứ lượn bay?

Hỏi chim nhận, em có ưng đậu lại?

Hỏi chim nhận, em có muốn kết đôi?

Anh muốn lấy sự dịu dàng ấm áp,

Để xây thành tổ ấm cho em,

Nhưng lại e tổ anh nhỏ bé,

Không trở lên một cõi thiên đàng!

Anh những muốn cùng em bay mãi,

Chở che em qua mưa gió bão bùng,

Nhưng lại sợ em bay thoát mất,

Để nỗi cô đơn cười gã si cuồng!"

Cô đọc mãi, đọc đi đọc lại, bỗng thình lình gục đầu xuống tấm
thiệp, cô bật khóc lên, nước mắt làm nhòe hết dòng chữ, biến nó
thành một vệt mơ hồ.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 9

Phong hai tay kê dưới gáy, nằm sòng soài trên giường, mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ, tâm tư phiêu diêu, thần hồn lãng đãng. Đêm đã khuya lơ khuya lắc rồi mà cô vẫn chưa ngủ được.

Trên chiếc tủ đầu giường, le lói một ngọn đèn nhỏ, chụp đèn màu xanh hồ thủy làm cho ánh đèn âm u, dịu nhẹ. Cô cứ dăm chiêu nhìn về phía cửa sổ, kính cửa mở toang, gió đêm thổi qua cửa làm lay động tấm rèm cửa mỏng manh. Tấm rèm trắng đó trông như hoa sóng vỗ lên bãi cát, lại như mây trắng bông bành, như tà áo phát phơ ... tà áo phát phơ ... Bích Hòe đã gửi cho cô một tấm ảnh như thế, chị mặc một bộ quần áo bằng lụa sa trắng toát, đứng trước gió thổi tung tà áo, trông chị như một con chim lớn sắp sửa vỗ cánh bay lên. Bên dưới tấm ảnh, Bích Hòe đã đề mấy dòng chữ:

"Chắc chỉ có duyên làm trăng lặn,

Chẳng nên cùng bạn tiền tà huy,
Lời gửi gió đông thôi dùng sức,
Chẳng cấm thôi bay".

"Lời gửi gió đông thôi dùng sức, chẳng cấm thôi bay!" Chị ấy muốn nói gì đây nhỉ? Chị đã tự biết mệnh chẳng được bền ư? Chị đã tự biết mình yếu đến nỗi không ngăn được gió thổi bay ư? Thế còn "Chắc chỉ có duyên làm trắng lặn, chẳng nên cùng bạn tiền tà huy" là có hàm ý gì? Một người con gái từng đắm mình yêu đương nồng nhiệt, sao lại phải viết "chẳng nên cùng bạn tiền tà huy"? Bích Hòe, Bích Hòe, chị đi thì đã đi rồi, sao còn để lại nhiều nghi vấn như vậy? Tại sao lại ra đi một cách khó hiểu như vậy? Không minh không bạch, chẳng rõ chẳng ràng. Bích Hòe, Bích Hòe, chị ra đi có được thanh thản không? Chị ngủ có yên không? Chị đối với người con trai nợ Giang Hoài nói cho cùng ra, là thế nào đây? Là hận, là oán hay là yêu đến khắc cốt ghi xương? Bích Hòe ơi Bích Hòe ... cô lắm bầm kêu. Chị cứu em với! Chị thân yêu của em ơi! Tuy rằng âm dương đôi ngã, trời biển cách vời, nhưng chị vẫn gọi em từ bên kia đại dương trở về đây. Mà này, chị đã dẫn dắt em vào một cơn mơ, chị bảo em đi đâu về đâu trong cơn mơ này đây?

Cô lại nghĩ tới Giang Hoài tối hôm nay đã rũ áo đi khỏi, cứ thế

mà đi, hằm hằm bỏ đi rồi! Đáng lẽ cô chẳng thèm để ý, nhưng không biết tại sao bụng dạ cô cứ ngấm ngấm đau đớn? Thần trí của cô cứ vằng vắt xây xẩm? Đan Phong ời là Đan Phong, cô tự gọi tên mình, mi lúc nào cũng mua dây buộc mình, mi từ trước đến nay vẫn cứ hay mua dây buộc mình mà.

Gió đã to hơn, rèm cửa bay tung trong gió. Cô vẫn tiếp tục dăm chiêu nhìn lên tấm rèm, nhìn đến phát mê muội, sững sờ cả người ... Mắt cô nhòe đi, đầu óc cô xây xẩm, thần trí cô dần lạc vào thế giới mộng ảo hư vô. Sau đó cô ngủ thiếp đi.

- Đan Phong! Cô nghe có tiếng của một người con gái, rất dịu dàng, đang nhẹ nhẹ gọi tên cô, tiếng như gió thoảng Đan Phong! Đan Phong ...

- Chị là ai? Cô mơ màng hỏi, cố cự mình, cảm thấy như mình đang nằm mơ, cô muốn tỉnh khỏi giấc mơ, mà cũng cố muốn tỉnh lại.

- Hãy nhìn chị! Giọng đó nói Đan Phong, em sẽ không thể nhận ra chị đâu, vì em giống chị thế kia mà!

Cô định thần cố nhìn, thế là cô đã nhìn thấy! Bích Hòe đang

đứng đó với bộ áo quần lụa sa trắng, bông bênh, lãng đãng, nửa hư nửa thực ở bên củ sỏ. Mặt chị thật trắng, mắt chị thật đen, mái tóc dài óng mượt cũng đang phớt phơ trong gió. Bên khóe môi của chị điểm một nụ cười thê lương buồn thảm; đáy mắt chị đầy vẻ quan tâm thương xót. Đúng rồi, đây là chị Bích Hòe, chị ấy trông giống cô như hệt, không sai một ly nào! Chị đi tới phía cô, đứng cách giường cô vài bước, nhìn cô lặng lẽ, buồn thương, khổ ải, thiết tha.

- Chị ơi! Cô gọi và đưa tay định kéo vạt áo vừa như mây vừa như đôi cánh của chị, Nhưng không thể chạm vào được tới. Sự nôn nóng làm cô cuống quýt khẽ kêu Chị ơi! Có phải thật là chị không? Chị đã tới đó ư?

- Chị đây! Bích Hòe trầm giọng, vẫn đứng đó như gần như xa, vẫn bông bênh như hư như thực Đan Phong, chị tới đây rồi. Chị phải nói với em một việc, hãy rời xa Giang Hoài! Hãy tránh đi! Hãy chạy trốn thật xa!

- Chị! Cô sợ hãi kêu lên Tại sao thế? Chị yêu anh ấy kia mà?

- Yêu tức là hủy diệt! Hãy nhớ lấy, Đan Phong ạ, yêu tức là hủy diệt!

- Hãy nói với em! Hãy nói thật rõ, anh ta đã hủy diệt chị phải không? Hủy diệt như thế nào?

- Anh ta đã trói buộc chị! Giọng Bích Hòe nhỏ lại như nói thầm, thân hình chị như trôi dần ra phía cửa sổ và lẩn đi đâu mất Anh ta trói buộc chị! Khiến chị chết ngộp trong tình yêu của anh ấy! Chị nhắc lại một lần nữa Đan Phong ạ, tình yêu không phải là một cuộc chơi! Em sẽ phải trả giá bằng tính mạng của mình đấy!

- Chị ơi! Cô cuống quýt gọi vì đã không trông rõ bóng Bích Hòe lắm Làm sao mà chị chết? Chị ơi!

- Chị đã thua cuộc rồi! Bích Hòe thở dài thê thảm. Chị thua cuộc rồi!

- Thế nào là thua cuộc? Ý định chị nói gì?

- Đan Phong, em cũng đã bắt đầu đánh cuộc đấy! Hãy chú ý, em không thể thua cuộc như chị! Đan Phong, hãy trở lại nước Anh, trở lại Luân Đôn đi!

- Chị, chị muốn em đi?

- Hãy trở lại nước Anh! Hãy trở lại Luân Đôn đi! Bích Hòe lặp lại và thiết tha giục giã, đi mau lên! Vẫn còn kịp!

- Chị ơi, em về đây là vì chị mà! Cô gào lên.

- Vậy thì, hãy ra đi vì chị đi! Đừng theo đuổi truy tìm sự thật nữa, hãy buông tha Giang Hoài! Buông anh ta ra!

- Chị bảo em trốn khỏi anh ta hay buông tha anh ta.

- Trốn khỏi anh ta! Mà cũng buông tha anh ta nữa!

- Nếu em đã đến lúc không trốn nổi mà cũng không tha nổi thì sao?

- Đan ... Phong ... Bích Hòe ngân dài tiếng gọi và cái bóng mờ của chị dần dần lui ra khỏi cửa, vừa lui xa vừa hát, giọng buồn buồn:

"Đèn tàn bắc tiếng ca cùng,

Ánh trăng tà mộng lung,

Đêm đang lạnh, rèm sao chiếu, hương bay nồng.

Mơ về gác nhỏ, tụ tán vội vàng,
Hận chung tình, hận biệt ly, hận cả trùng phùng!"

- Chị ơi! Cô gọi to, nhảy đại từ trên giường xuống, tỉnh hẳn. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, một khung đầy ánh trăng nghiêng, đầy gió, nào đâu có bóng Bích Hòe? Nào đâu có bóng áo trắng? Gió đang hiu hắt, lá màn lay động cả căn phòng tĩnh mịch, cả căn phòng lai láng ánh trăng. Cô dần mang máng tự hiểu ra: Tất cả chỉ là một giấc mơ!

Tại sao lại nằm mơ thấy điều đó nhỉ? Tại sao? Chỉ vì "ngày nghĩ gì, đêm mơ vậy" hay sao?

Cô lấy tay rũ rũ tóc, đầy đầu mồ hôi lạnh, chân tay rã rời, chỉ thấy tim đập thình thịch, toàn thân chẳng còn chút hơi sức. Cô mò mẫm đi tới cửa sổ còn để ngỏ. Gió lạnh thổi thẳng vào mặt. Áo quần mỏng manh nên cô bắt giác rung mình liên mấy cái. Trong lòng láng máng nhớ lại mấy câu trên tấm ảnh cửa chị Bích Hòe: "Chắc chỉ có duyên làm trăng lặn, chẳng nên cùng bạn tiền tà huy. Lờn gửi gió đông thôi dùng sức, chẳng cầm thôi bay!". Trong khoảnh khắc cô lại xốn xang trong dạ. Ngẩng đầu lên, trăng sáng chảy tràn trên nước. Cô đứng tựa bên song, mỗi lời lẽ, mỗi đường nét của Bích Hòe trong giấc mộng đều rành rành

trượt mắt. Cô nhớ đến dáng vẻ của người chị, nhớ lại những câu chị nói, nhất là bài hát buồn cuối cùng của chị:

"Mơ về gác nhỏ, tụ tán vội vàng
Hận chung tình, hận biệt ly, hận cả trùng phùng!"

Cô ngẫm nghĩ về ý nghĩa lời ca, lòng mỗi lúc một rầu rĩ, mỗi lúc một hoang mang, hốt hoảng, đón đau. Thực ư? Mơ ư? Bích Hòe đã đến thực sao? Hồn phách đã trở về sao? Phải chăng là chị niệm tình đưa em gái khốn khổ mà muốn đưa cho nó một chiếc gậy phòng thân! Trốn khỏi anh ta? Buông tha anh ta? Trở lại nước Anh đi! Trở lại Luân Đôn đi! Tình yêu là gì nhỉ? Một trò đánh cuộc? Để rồi "hận chung tình, hận biệt ly, hận cả trùng phùng!" Lòng cô như nhức nhối, hơi thở phập phồng trong ngực như có mớ lửa mà toàn thân lại đầm mồ hôi lạnh. Đúng rồi! Đi đi! Hãy trở lại nước Anh, trở lại Luân Đôn! Trốn khỏi anh ta! Buông tha anh ta! Rồi xa anh ta! Trong óc cô ồn ã tiếng gào thét, thét gào đến muốn nứt toác ra. Chạy xô tới chỗ tủ rượu, cô tự rót cho mình một ly whisky lớn.

Cô uống liền mấy ngụm, ngọn lửa trong ngực vẫn rùng rục cháy, cô thấy bức bối không chịu nổi, liền mở tung các cửa sổ đằng trước đằng sau cho lộng gió trong nhà, có thể cô mới thấy dịu

mát đi một chút. Uống cạn một ly whisky, cô lại rót ly khác, chất rượu kích thích thần kinh cô, cô cứ nghĩ đi nghĩ lại mãi về cái câu hát " hận tình chung, hận biệt ly, hận cả trùng phùng!" thật không còn biết xác ở đâu, hồn ở đâu nữa. Cô uống từng ngụm rượu lớn, nước mắt dâng lên đầy mi lúc nào không biết mà cũng rơi vào ly rượu lã lã lúc nào chẳng hay.

Tiếng chuông điện thoại chợt réo lên. Trong đêm yên tĩnh khuya khoắt thế này, tiếng chuông làm cô giật nảy mình, nhúc cả tai. Cô đi tới ngồi xuống ghế xôpha, cầm máy lên nghe.

- Alô? Một tay cô cầm máy nghe, một tay cầm ly rượu, tâm trí hốt hoảng nói Anh tìm ai?

- Đan Phong! Giọng Giang Hoài lập tức vang vọng tới Anh có đánh thứ em không đấy? Anh chẳng có cách nào, anh không ngủ được, anh không thể không gọi điện cho em! Đan Phong, em có nghe không đấy?

- Em đang nghe Cô kê cổ tay lên tay vịn của chiếc ghế, áp ống nghe vào tai rồi lại uống thêm một ngụm rượu, giọng nói hơi nhòe Em đang nghe đây, anh nói đi!

Anh có vẽ chân chừ một lát.

- Em đang làm gì vậy? Anh hỏi.

- Em đang nghe điện thoại! Cô trả lời.

Anh trầm mặc trong khoảnh khắc.

- Đan Phong! Cuối cùng anh đã mở lời Anh gọi cho em chỉ để xin lỗi em. Xin lỗi em, Đan Phong, tối hôm nay anh rất thất thường, rất mất phong độ, anh đã tỏ ra xấu xa! Xin em tha thứ cho anh!

- Em sẽ tha thứ cho anh! Cô thẳng thắn nói Em nhất định tha thứ cho anh! Với lại dù sao em cũng trở lại nước Anh.

- Cái gì? Anh kêu to vì kinh ngạc Em nói cái gì?

- Em trở lại nước Anh Cô nói dứt khoát và cay đắng, cổ họng bỗng cứng ngắc, nước mắt lại trào lên lưng tròng. Em đã làm rồi tung mọi việc lên rồi, vì vậy, ngày mai em sẽ đi! Em dễ trốn khỏi anh, em cũng sẽ buông anh ra! Em không truy cứu bất cứ điều gì nữa, em trở lại nước Anh đây. Con chim nhận đến từ phương

nào, thì lại trở về phương ấy, em sẽ không phiền nhiều anh nữa, em trở lại nước Anh! Ngày mai em sẽ đi ...

- Đan Phong! Anh vội thét lên Em làm sao thế? Em đang nói gì vậy? Thôi được! Anh sẽ đến thăm em ngay bây giờ! Chúng ta trực tiếp nói chuyện! Em đợi anh! Mười phút nữa anh sẽ đến nơi!

- Không, không! Em không muốn gặp anh! Cô nói mà nước mắt ràn rụa. Cô không tài nào điều khiển được tiếng nói của mình, cái cục nghẹn trong họng như đã nở to ra, giọng cô nghẹn ngào mà run rẩy. Em không muốn gặp anh, em tha cho anh! Nếu không thì sẽ không kịp nữa! Em sẽ sợ hãi trước sự thực mà em tìm ra! Em đi, ngày mai là đi luôn.

- Đan Phong! Giọng anh đầy nôn nóng và kinh hoàng, anh khàn giọng khẽ gào Em không được khóc! Anh sẽ đến ngay!

- Em chưa hề khóc, anh thật là vớ vẩn! Cô nói, nhưng đôi phương đã dập bỏ máy. Cô giờ ổng nghe lên, ngo ngẩn nhìn đến mấy phút liền, rồi lẩm bầm những gì không rõ, cuối cùng mới đặt máy trở về chỗ cũ.

Vừa đứng lên, cô phát hiện ra ly rượu của mình đã cạn. Cô lại

đến chỗ tử rượu, rót một ly nữa mang ra đứng tựa vào cửa sổ, bần thần nhìn vầng trăng tròn vành vạnh ngoài trời. Rất lâu, rất lâu cô mới gờ ly về phía mặt trăng lẩm bẩm đọc:

- Trong hoa rượu một hồ, mỗi mình, ai thân thiết. Giờ chén rượu mời trăng, bóng nữa là ba bạn. Trăng thì không uống, bóng thì vẫn bên ta. Tạm cùng trăng với bóng, uống cho kịp ngày xuân. Ta ca trăng vẫn vũ, ta múa bóng lung lay ...

Tiếng chuông gọi cửa cắt ngang bài thơ cô đang đọc, cô nghiêng tai lắng nghe, đôi mày chau lại, cô đã quên mất câu thơ cuối rồi. Tiếng chuông càng vội vã, gay gắt vang lên: tính tang, tính tang ... làm như muốn vỡ nát cả trời đêm.

Cô cầm ly rượu, nhăn nhó đi ra cửa, mở ra. Giang Hoài nhào ngay vào, cô lùi lại hai

bước, ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh:

- Em đã bảo anh không cần phải đến!

Anh đóng cửa phòng lại, nhìn cô. Mặt anh xanh tái, mắt đầy vẻ lo âu và đau khổ. Cô tiếp tục lui về phía sau, anh đưa tay kéo giắt

lấy cô, vì cô sắp sửa bị chiếc ghế xôpha chặn ngã. Cô đứng chững lại, chớp chớp mắt, nhìn anh.

- Anh đến làm gì? Cô hỏi.

- Đan Phong! Anh kêu lên đau đớn, nhúu chặt lông mày, nhìn quanh gian phòng Sao trong phòng mà lại lạnh ngắt như trong hầm nước đá thế này? Sao em lại mở tất cả cửa sổ ra như vậy? Em đang làm gì? Em đã uống rượu say rồi à?

- Em không say, em chỉ thấy nóng ghê gớm!

Anh đẩy cô đến bên chiếc ghế, ấn cô ngồi xuống, cô không dừng được, đành phải ngồi xuống, dựa lưng vào ghế một cách thụ động, và cũng nhìn anh một cách thụ động. Anh tước ly rượu trong tay cô, cô không cự quây, chịu để mất ly rượu đó. Rồi anh xông tới các khung cửa sổ, đóng chặt tất cả. Khi anh đóng đến cái cửa sổ đối diện với giường ngủ của cô, thì cô không chịu nổi nữa, la lên:

- Đừng đóng cái cửa đó! Cứ để mở như vậy!

Anh quay lại nhìn cô.

- Có gió rồi Anh dịu giọng Em sẽ bị lạnh mất!

- Không cho phép anh đóng cái cửa ấy! Cô cố chắp gào lên Chị Bích Hòe vừa đi qua đó!

- Em nói cái gì? Anh kinh ngạc hỏi.

- Chị Bích Hòe vừa đến thăm em, cô nhìn cái cửa sổ nói như đang nằm mơ chị ấy đi vào qua cái cửa sổ đó, chị ấy mặc bộ quần áo lụa sa trắng, chị ấy bảo em phải trở lại nước Anh, phải lập tức trở lại đó! Chị ấy đã nói chuyện với em rất nhiều, lại còn hát cho em một bài hát, trong đó có câu "Hận tình chung, hận biệt ly, hận cả trùng phùng!". Chị hát rồi, bay qua cửa sổ đó mà đi mất. Anh không thể đóng cái cửa sổ đó, nhờ đâu chị ấy quay lại!

Anh chăm chú quan sát cô mấy giây, rồi bước tới đặt tay lên trán cô, bàn tay anh rộng rãi, mát lạnh thật dễ chịu, cô kêu khe khẽ một tiếng rồi khép mắt lại:

- Em mệt quá đi mất cô nhỏ giọng nói.

Anh quì xuống bên ghế xôpha, đưa tay nâng cằm cô lên, một tay đặt vào cổ, vào gáy cô xem xét. Rồi lập tức anh kéo cô vào lòng, để đầu cô tựa lên vai mình, má anh kề bên mái tóc cô, anh nói khàn khàn, khe khẽ vào tai cô rất thương cảm:

- Đúng là em không say đâu, em ốm rồi! ít nhất là cũng sốt đến ba mươi chín độ! Thảo nào mà em quên cả ăn cơm tối, thảo nào mà em nói năng chẳng ra đầu ra cuối cả! Ngày nào em cũng lang thang khắp chốn mà, em có phải là sắt rèn đâu, em ốm rồi!

Anh bế xốc cô lên, cô mệt mỏi rũ ra trên tay anh, hai má anh nóng như lửa, hai mắt đỏ khé.

- Em không ốm Cô nói rành rọt Chị Bích Hòe vừa tới xong.

Anh bế cô tới bên giường, đặt cô vào đó, hỏi:

- Trong nhà em có thuốc Aspirin không?

Cô bưng bưng tức giận, ngồi bật dậy, hung hăng nói:

- Em không ốm gì hết! Em nói cho anh biết, chị Bích Hòe vừa đến đây đây.

Anh nắm lấy cả hai tay cô, áp chặt chúng vào cả trong tay mình và ngồi xuống mép giường. Anh nhìn cô một cách khổ não, lòng bất an mà vẫn nhẫn nại.

- Thôi được, anh cần răn rở ràng là em nhất định không chịu bỏ qua vấn đề này. Quan hệ giữa chúng ta, ngay từ đầu đã có Bích Hòe dẫn đường chỉ lối, cô ấy vẫn đứng trong cõi u minh mà đạo diễn tất cả. Anh hiểu ra rồi, anh không có cách nào trốn tránh khỏi cô ấy. Vậy thì, hãy để chúng ta nói chuyện Bích Hòe nào! Tối nay cô ấy đã tới? Hà? Em đã gặp cô ấy?

- Đúng vậy! Cô khẳng định Chị ấy mặc bộ quần áo lụa sa trắng, hát một bài hát rất buồn thảm, chị ấy bảo em phải tránh khỏi anh!

- Tránh khỏi anh! Tại sao nào? Anh nhẫn nại và dịu dàng hỏi.

- Em không biết! Anh nói đi! Anh rất là nguy hiểm phải không? Anh đáng sợ lắm phải không? Tình yêu của chúng ta có thể cướp đi tính mạng một người kia à? Anh hãy nói với em!

Anh bị chấn động rất mạnh, mở to mắt nhìn cô, lặng im không mở miệng.

- Anh hãy nói với em! Cô gào lên Đừng có lừa dối em nữa, đừng có hoa ngôn sáo ngữ với em. Chị Bích Hòe làm sao mà chết? Anh nói đi! Nói cho em biết! Bệnh tim hả? có thật bệnh tim không?

Mặt anh xạm đi, con ngươi mắt sáng xanh lên, anh mím chặt môi, nét mặt đầy vẻ u uất và mâu thuẫn.

- Hãy nói cho em! Cô gào to hơn Nói thật đi! Chị ấy đã bệnh tim quỷ quái gì? Thầy thuốc nào chẩn đoán cho chị ấy? tại sao chị ấy lại bị mắc bệnh tim?

Ánh mắt dữ dần, giọng nói riết nóng đỏ của cô khiến cho anh không thể né tránh được nữa. Anh cứ phải gắng gượng một cách khổ sở, day dứt đấu tranh với một cái gì không nắm bắt được. Cuối cùng anh lên tiếng với một giọng khàn khàn. lạ lùng:

- Em bắt đầu nghi ngờ từ bao giờ?

- Anh không phải hỏi! Cô vẫn tiếp tục gay gắt, chỉ cần cho em biết, tại sao chị ấy chết? Chết như thế nào? Từ trước chưa bao giờ chị bị mắc bệnh tim hết, chị ấy khỏe mạnh giống như em! Chị ấy

không thể chết vì bệnh tim. Anh còn định tiếp tục lừa dối em?
Anh vẫn không chịu nói thật? Chị ấy chết như thế nào đây?

Anh trân trân nhìn cô, mặt anh càng xạm đi, mắt anh càng sâu
thẳm hơn. Anh đưa lưỡi liếm đôi môi khô rang rồi như vận dụng
hết sinh lực trong toàn thân, anh bật ra mấy tiếng:

- Cô ấy tự sát!

Trong khoảnh khắc, cô không còn một chút sức lực nào, đổ vật
xuống gối, cô nghe thấy tiếng nói của mình đột nhiên trở lên yếu
ớt, bất lực và thương cảm.

- Vậy là, những cảnh đòn đại đều đúng cả? Đúng là chị ấy đã tự
sát mà chết ư? Chị ấy ... cô bỗng nhiên thét lên tại sao lại phải tự
sát?

Anh nín thinh.

- Tại sao? cô dần giọng hỏi.

- Còn tại sao được nữa? Tiếng anh như tiếng vang từ khe sâu dội lại, nghe xa xôi, rền rĩ, âm u Giữa hai người xảy ra một chút bất đồng nhỏ, anh không biết tính cô ấy lại cứng rắn đến như thế, bọn anh ... cãi nhau một hồi, thế là cô ấy liền uống thuốc ngủ. Khi anh phát hiện ra thì ... đã quá muộn rồi.

- Một chút bất đồng? Cô hỏi, bên môi hiện lên một cái cười lạnh lẽo Bất đồng gì vậy? Ví như ... anh có một bạn gái khác?

Anh lại một lần chấn động cả người.

- Không! Anh bật lên tiếng chống đỡ, không cả nghĩ ngợi, trông anh như một con thú bị trúng đạn, đang giẫy chết Không, xin em đừng hỏi nữa! Đan Phong, xin em đừng hỏi nữa! Đã qua đi cả rồi, em hãy để cho nó qua đi!

- Không được! Cô ngóc đầu lên khỏi gối, nửa nằm nửa ngồi trên giường, mắt nhìn anh chăm chú, hỏi một cách kiên định và mạnh mẽ như dao chém Anh phải nói ra, hai người đã xảy ra xích mích gì? Xích mích gì đến nỗi phải lấy cả tính, mạng ra để

mà dần hắt, dày vò nhau? Anh nói đi! Anh nói đi! Xích mích cái gì vậy? cái gì vậy?

Anh quay đi, không nhìn cô nữa. Giọng anh càng khàn đặc, kích động, run rẩy.

- Được, anh nói đây! Bỗng nhiên anh tỏ ra ngang ngạnh thật liêu lĩnh và nói thật nhanh Vì một cô gái, Bích Hòe cho rằng anh đã thay lòng đổi dạ!

- Thế cô gái kia đâu? Cô tiếp tục truy hỏi.

- Lấy chồng rồi! Anh quát lên Lấy một người khác rồi em vừa ý chưa?

- Vừa ý? Tất nhiên là em vừa ý! Cô cười khẩy, hóa ra cái cô đó cũng không cần anh nữa! Hóa ra là anh cũng thất tình như vậy? Hóa ra ... phụ tình người, ắt người phụ!

Anh cắn chặt răng, sợi gân xanh trên trán nổi lên, hơi thở dồn dập, mắt vắn lên những tia đỏ. Anh không nhìn cô, tia mắt anh nhìn lại nơi cây đèn đầu giường. Trong ánh đèn, sắc mặt anh xám như đá ộp tường, môi anh không một chút màu máu, mắt

anh tối sầm, mờ đục hẳn đi.

Cô giăng tay mình ra khỏi đôi bàn tay rộng lớn của anh, đưa cánh tay bá vào cổ tay anh, khẽ thở dài nói giọng khàn khàn:

- Làm sao mà anh phải giấu em, làm sao mà anh phải lừa dối em? Nếu mà ngay từ đầu anh nói ngay cho em biết sự thật, thì đỡ cho em biết bao, để em khỏi phải mò kim đáy biển. Cô nhẹ nhàng, dịu dàng kéo anh tới gần mình, ngọt ngào, lại đây nào!

Anh quay lại nhìn cô, như bị thôi miên, đôi má sốt nóng của cô đỏ lựng như quả táo tây

chín nục, đôi môi bị cơn sốt làm cho khô cong nhưng lại đỏ chót lên như quả mâm xôi chín, đôi mắt sáng rưng rưng. Trong mắt cô không có hận thù, không có trách móc, không oán than, chỉ có cái gì đó như tiếc nuối, cảm khái. Anh vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng vừa buồn bã, nói một cách dè chừng:

- Em không hận anh ư?

- Lại đây nào! Cô thì thảo, trên môi nở nụ cười dịu nhẹ, ấm áp và hơi đáng thương, cô vẫn kéo anh vào.

Anh cúi xuống, tim như ngừng đập vì cảm kích, anh vừa chạm vào đôi môi sốt nóng của cô, thì bỗng cô bật người lên, dùng hết sức lực của mình, thẳng cánh giáng cho anh một cái bạt tai tóe lửa. Cô nghiêng răng nghiêng lợi, bi phần muôn phần, kẽ mắt như muốn nứt ra cô nói:

- Anh vừa gạt chị tôi còn chưa đủ hay sao, mà định còn lừa gạt thêm tôi nữa? Anh tưởng tôi cũng như chị Bích Hòe, không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của anh sao? Anh đùa giỡn tôi cũng như trước đây đùa giỡn chị Bích Hòe chứ gì? Anh cho rằng anh là cái gì, anh là công tử công tôn, anh là tình nhân của khắp mọi người, anh là ... Anh, anh, anh giầu tôi làm tôi phải khổ sở bao nhiêu! Anh ... anh là đồ ... anh là đồ ... Toàn thân cô rung lên, tay, tay lạnh như băng, thở hổn hển, vật vã hét lên Anh là đồ ma quỷ, anh là đồ cảm thú đội lốt người! Gào thét xong, cô không ngồi được vững nữa, cả người như là bị rơi vào một vạc dầu sôi, lại bị rơi vào một hầm nước đá. Dưới sức ép của cái nóng và cái lạnh đến ghê người, cô đột nhiên đổ xuống, đột nhiên mất hết tri giác.

Cơ hồ như là đã trải qua thời gian dài đặc hàng trăm, hàng ngàn năm; tựa như một ngọn núi lửa bùng lên phun trào dữ dội và tắt ngụi, như núi băng nứt vỡ vừa đông kết trở lại ... cô nóng từng

cơn, lạnh từng cơn, cuối cùng đã tỉnh hẳn.

Mở mắt ra, cô cảm thấy trên trán có một túi nước đá, xung quanh yên lặng như tờ. Đưa mắt nhìn quanh căn phòng, không biết trời mới về chiều hay hoàng hôn, ánh mặt trời nhuộm hồng qua khung cánh cửa. Cô khẽ cựa mình, cảm thấy như có người lập tức chặn tay lên túi nước đá cho nó khỏi tuột xuống. Cô quay đầu về phía ngoài thì thấy Giang Hoài đang cúi nhìn cô. Mặt mũi anh tiêu tụy, râu mọc tua tủa như bông già đi hẳn mấy tuổi. Mắt anh đỏ khè vì mất ngủ, quầng mắt thâm đen, sắc mặt xanh tái. Thần thái của anh đượm vẻ vừa khiếp hãi, vừa khiêm nhường vừa ngại ngùng vừa lo lắng, khóe môi nở một nụ cười gượng gạo buồn bã.

- Tỉnh rồi ư? Đang Phong, em vừa mê man suốt một ngày tròn. Anh đã mời bác sĩ cho em, em vừa bị lạnh, lại vừa bị kích động nên đã phát sốt. Đã tìm thuốc hạ sốt cho em rồi, em cứ vã mồ hôi mãi, anh không dám bỏ đi Anh cần cần môi Anh biết là em rất hận anh, cũng biết là anh không muốn nhìn mặt anh tí nào. Anh nghĩ, giữa anh và em thế là chẳng còn một chút gì nữa. Anh không định nói thêm cho mình một câu nào, chỉ xin em cho anh được chăm sóc em đến khi em khỏi ốm. Rồi sao đó em muốn thế nào cũng được, anh nhất định không gây rắc rối cho em; nếu em

định trở lại nước Anh thì anh sẽ mua vé máy bay và đưa em ra sân bay. Anh trở lại đây, không phải cố đấm ăn xôi đâu, chỉ là vì em ốm đến mê man, quả thật anh không yên tâm mà rời đi Anh nhẩn nhục cụp mi mắt xuống Giả thử như ngay bây giờ em muốn đuổi anh đi thì anh sẽ đi ngay lập tức. Nhưng, để cho anh gọi Phương Minh Huệ đến trông em được không? Phương Minh Huệ là thư ký của anh, em đã gặp rồi đây.

Cô quay đầu vào phía trong, giọng nói đầy nhẩn nhịn của anh làm cho lòng quặn đau. Cô sẽ bắt anh đi khỏi? Hay bảo anh ở lại? Cô cảm thấy đầu đau muốn vỡ, mà những giọt nước mắt tự nhiên lại tuôn trào. Cô không nén nổi nghẹn ngào, nước mắt thi nhau rơi xuống gối nhanh chóng làm ướt đầm chiếc gối. Cô không nói một lời nào, cho lo cổ nén không khóc nữa.

- Đan Phong! Anh gọi, giọng dịu dàng tha thiết Xin em đừng khóc, van em đừng khóc!

Lại càng nhiều nước mắt trào lên, tuôn thành dòng xuống gối. Anh rút ra chiếc khăn tay đàn ông trắng tinh sạch sẽ, khẽ khàng lau ngón nước mắt ở đuôi mắt của cô và đặt lại túi nước đá cho ngay ngắn trên trán cô. Cổ cắn răng chặt, không choi tiếng khóc bật ra. Tiếng nghẹn ngào cổ nén đó lay động tận ruột gan anh,

anh quỳ sụp xuống đầu giường cô, giữ chặt cái đầu đang rung lên vì cơn ghen ngào cổ nén.

- Rút cục là em muốn anh làm cái gì, em nói đi. Đan Phong, anh van em đừng tự dày vò mình như vậy nữa. Nếu em muốn khóc, thì em cứ khóc cho thật thoải mái, nếu em muốn sỉ vả anh thì hãy sỉ vả đi! Anh gào lên.

Cô mở to mắt, nước mắt vẫn không ngừng rơi qua đuôi mắt. Cô ngó anh trân trân qua làn nước mắt. Đôi mắt dầm trong nước mắt của cô trở lên to hơn, sáng hơn, cô há miệng, nhưng đôi môi run bần mãi không thể nói ra lời được; rất lâu, rất lâu sau cô mới thốt nổi mấy câu:

- Anh Giang Hoài, anh đã xem bao nhiêu là tiểu thuyết, thế mà anh không thể sáng tác ra một cuốn riêng cho em ư? Hãy sáng tác ra một cuốn không làm thương tổn đến em xem nào?

Anh gục đầu lên trên tấm chăn bông của cô mà thở dài náo ruột:

- Anh đã trót viết hỏng mất một cuốn rồi.

Cô đưa tay túm lấy mớ tóc đen rối bời của anh, dứt dứt mà nói:

- Hãy cho em một lý do để em có thể thông cảm với anh!

Toàn thân anh giật lên như động kinh, anh vẫn cứ phủ phục mãi như vậy. Hồi lâu anh mới ngẩng lên, khuôn mặt xanh tái trở nên đỏ bừng vì bị kích động, đôi mắt lóe lên, tiếng nói run rẩy vì niềm hy vọng bất ngờ:

- Anh có một lý do, anh thận trọng thăm dò nhưng không biết em, có chấp nhận không?

- Anh nói đi! Cô ngậm khóc nhưng mặt buồn rười và bất lực.

- Anh yêu em! Anh nói trầm trầm nhưng chắc nịch, mặt đỏ tía lên, mắt tràn ngập, vẻ nhiệt tình và đau khổ, cả sự lúng túng nữa.

Cô chăm chú nhìn anh như đang giám định một tác phẩm hội họa xem nó là thật hay giả.

Anh đã từng nói ba tiếng đó với bao nhiêu cô gái rồi? Cô hỏi, giọng xa vắng.

Anh đứng phắt dậy, quay mình đi tới chỗ cửa sổ. Anh dùng đôi

tay lật bật châm một điếu thuốc và đứng đó hút, nhả ra một bụng khói đặc, nó nhanh chóng tan đi trong bóng chiều ngoài cửa sổ.

Trong phòng cực kỳ im ắng, một lúc rất lâu, hai người đều không nói gì thêm. Đan Phong khép mắt lại, cơn mệt mỏi chiếm lĩnh cô nhanh chóng, cô lại mơ màng đi vào giấc ngủ.

Trong lúc mơ mơ màng, có người đắp lại chăn cho cô, hình như có người thay túi nước đá khác đặt lên trán cô; hình như có người khe khẽ thở dài và hôn lên trán cô; hình như có người thì thào nói một câu:

- Đan Phong, hãy chấp nhận câu chuyện thứ hai đi, ít nhất thì nó cũng còn dễ chịu hơn câu chuyện thứ ba một ít!

Cô mệt quá, không thể nắm bắt được gì nữa, cô ngủ thiếp đi.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 10

Giang Hạo chưa gặp được Hiểu Thương.

Buổi sáng, sớm hôm sau, trước khi đi học, cậu có ý đi một vòng qua thôn với Lan Huệ. Đây là một khu nhà ở mới xây dựng xong được ít lâu, mỗi ngày ngôi nhà đều xinh xắn làm riêng biệt theo kiểu phương Tây. Nhà không lớn như không thuộc loại "nhỏ như chim chích nhưng mà cũng đủ cánh đủ chân", tất cả đều thống nhất theo một kiểu cách. Có một bức tường bao chỉ cao đến thắt lưng và một chiếc sân trời nhỏ xíu. Nhà họ Lâm ở đây đầu nhưng mà là nhà thứ hai.

Đi đến cổng nhà, Giang Hạo nhìn ngay thấy bà của Hiểu Thương. Bà cụ đang buộc một sợi dây từ cây nọ sang cây kia để phơi quần áo. Đó là một loại cây đa được cắt tỉa cẩn thận, có cái tán cân đối như mái nhà hoặc chiếc ô. Chắc khi mới bắt đầu trồng

cây và xây nhà, người ta tuyệt đối không nghĩ tới cái cây lại trồng cho việc buộc dây phơi! Giang Hạo luôn có sự tò mò kỳ lạ về nhân vật "người bà" này. Bà cụ rất già mà cũng rất cổ lỗ, thế nào cũng không chịu thay đổi thói quen theo nếp sống từ xưa, đúng là "nhất thành bất biến" thật. Cứ như việc phơi quần áo này cũng đủ thấy, Giang Hạo đã từng nghe Hiểu Sương ca cảm:

- Bà ơi, bà xem có ai phơi quần áo trên cây như thế này không? Sao bà không chịu phơi ở sân sau?

- Sân sau không được nắng! Bà già cố chấp thản nhiên nói. Phơi trong bóng rợp, áo quần mặc vào sinh bệnh ra đấy!

Thế mà, vấn đề đành phải giải quyết theo ý bà cụ, vận mệnh của cây đa đã được định đoạt để làm giá mắc dây phơi. Bà cụ còn rất nhiều thứ bảo thủ, không chịu dùng những phương tiện mới như máy giặt, lò viba, máy điều hòa ..., bà rất ghét những thứ đó. Duy chỉ có máy ti vi là bà chịu tiếp nhận, bà xem ti vi không biết mệt mỏi, từ kịch cổ Đài Loan đến ca nhạc tạp kỹ, từ hát xướng đến phim bộ ..., mục nào bà cũng xem một cách thích thú. Đôi mắt bà rất kém, từ lâu đã nhòa, chẳng nhìn rõ cái gì ra cái gì nữa rồi. Hiểu Sương thường hỏi:

- Bà ơi, bà mở ti vi từng sáng đến tối, thế bà nhìn thấy gì?

- Ô, xanh xanh đỏ đỏ đẹp ghê lắm!

- Bà có nghe rõ họ hát cái gì không?

- Nghe rõ chứ! Bà cụ nở mày nở mặt nói Họ hát rằng "anh em ta cùng làm, đất cát bùn nhiều, nào cùng nhào cùng nặn ...", họ đang mặn búp bê bằng đất để chơi đấy!

Hiếu Sương ôm bụng cười nói với Giang Hạo:

- Bà cụ nhà em là loại "lão bảo vật".

- Nên em là "tiểu bảo vật"! Giang Hạo bảo Hiếu Sương.

Đúng thế, trong nhà này, Hiếu Sương không chỉ là "bảo vật" mà còn là "vua con". Giang Hạo đã từng quan sát một cách khách quan, thì thấy bà cụ đối với Hiếu Sương có vẻ "kính nể" còn hơn cả nưng chiều. Hiếu Sương vốn luôn luôn tỏ ra láu lỉnh, chẳng biết trên dưới là gì, mà đối với bà cụ lại càng chẳng tỏ ra kính trọng mấy. Còn với bà cụ, mỗi lời nói của Hiếu Sương cứ như là thánh chỉ, bà phục nể, yêu chiều, làm tất cả mọi việc cho cô. Bà

cụ không biết chữ, thích ăn ngọt, hay chấp vật, cái cọ lằng nhằng ... nhưng Hiểu Sương đã hơi nhăn mặt là bà cụ đã lùi vào phòng mình. Thỉnh thoảng bà hơi bẽn lẽn cũ ở Đài Trung, Hiểu Sương đưa bà đi thăm họ, mỗi chuyến đi mấy ngày liền. Giang Hạo không hiểu tại sao gia đình Hiểu Sương vẫn đang ở Đài Trung mà cô và bà cụ lại chuyển tới Đài Bắc. Hiểu Sương có vẻ kiêu, không bao giờ động đến việc đó. Những hôm bà cụ không về Đài Trung thì Hiểu Sương hoàn toàn tự do, cô ta thường biệt tăm biệt tích đến mấy hôm, chẳng biết đi nhưng đâu. Bà cụ cũng không quản lý chặt, cứ để kệ cô thích gì làm nấy. Giang Hạo luôn cảm thấy như vậy là Hiểu Sương tự do hơi quá đáng, đến như cậu, đã là loại "nghịên tự do" mà còn thấy chướng!

Ban đầu Giang Hạo không hề quan tâm đến những hành tung tự do và mọi việc của Hiểu Sương, cậu biết chuyện của họ sẽ không thể tiến triển đến mức hai bên có thể can thiệp đến tự do của nhau, Nhưng rồi, gần đây, cậu lại phát hiện ra, sự phóng túng và tự do của Hiểu Sương đã làm cho cậu cảm thấy bị tổn thương nghiêm trọng; cậu rất khó giữ nổi thái độ lạnh lùng bàng quang trước những hành tung của cô. Mỗi khi cậu nghĩ tới chuyện cô đang lang thang la cà nhà hàng vũ trường nhảy nhót với chàng nọ chàng kia ... là máu trong người cậu cứ muốn sôi lên. Cậu biết rõ ràng tâm trạng đó là tín hiệu nguy đối với mình, nhưng vẫn

không tự chủ được, từng bước sa vào trận đồ bát quái của nó.

Đã có tới năm ngày cậu không gặp Hiểu Thương. Hôm cuối cùng còn gặp nhau, cậu đã cùng cô trèo lên đỉnh núi Quán Âm, cô đã đứng trên đó mà hát tương lên: "Giờ đây tôi bắt đầu vào trận" sau đó thì cô đi mất. Chẳng biết đã đi đánh trận ở đâu? Đây là cái bài bản cũ của cô ấy, thoát ẩn thoát hiện, chợt đến, chợt đi, cứ bay biến như làn khói, không khoáng như một đám mây, tự do như một cánh chim bay ... Cánh chim bay, cậu đã từng nghe. Đào Đan Phong tự ví mình như một con chim nhạn lớn ... Không, Hiểu Thương không phải là con chim nhạn lớn, cô chỉ là chú chim vân tước bé nhỏ thích hát, thích ca, thích nhảy, thích bay lượn, thích biệt tăm ...

Giang Hạo đứng ngoài cổng nhà, cách sân trước một bức tường hoa thấp lè tè, cậu ngó vào bên trong, đặt sách vở lên tường. Chú chó Tuyết Cầu đang lơ mơ ngủ dưới gốc cây đa, nghe hơi Giang Hạo, lập tức động tai lên, ngẩng đầu ngóng Giang Hạo, mừng rồi rít. Cậu huýt gió với nó, thế là nó sổng quá, vừa chạy vừa lăn tới, sủa to mừng rỡ và còn định nhảy vọt qua tường. Bà cụ bị tiếng ầm ĩ làm kinh động, quay đầu ra, nheo nheo mắt cố nhìn xem ai.

- Bà ơi, cậu gọi Cháu đây, cháu là Giang Hạo! Cậu biết bà cụ không nhìn ra cậu là ai với khoảng cách như vậy.

- Quảng cáo à? Bà cụ nghe không thủng, hỏi lại Cái gì mà lại quảng cáo?

Xem ra cái tật nặng tai của bà cụ là vô phương cứu chữa. Cậu cố gọi to hơn:

- Hiểu Sương đang còn ngủ phải không bà?

- Cậu đến thu tiền báo hả? Bà cụ hỏi.

- Giang Hạo lắc đầu, ôm sách vở, tới cánh cửa vào sân, cậu thò tay vặn quả nắm một cách thành thạo, tự mở cổng ra và bước vào. Lập tức, Tuyết Cầu vẫn vẩy đuôi, lao ra vồ lấy cậu, sủa rít lên rồi nhảy tung tung. Cậu cúi xuống bế nó lên, chẳng nể nang gì, nó liếm luôn vào mũi, vào cằm, vào má cậu ... Giang Hạo bế nó bước tới trước mặt bà cụ, bà giương mắt nhìn, đến lúc đó mới nhận ra.

- Giang Hạo đây à? Bà nói Thì cứ nói Giang Hạo là được rồi, sao lại xưng là người thu tiền báo? bắt nạt già không nhìn rõ, nghe

không thùng hả? Bọn trẻ này chẳng có đứa nào hăn hoi cả!

- Cháu mạo nhận là người thu tiền báo bao giờ? Giang Hạo dờ cười dờ khóc. Cháu hỏi Hiểu Sương đã dậy chưa hả bà điếc?

- Phải rồi làm gì có nước! Bà vội vàng giật lấy giạt để Mát nước mấy hôm rồi, hôm nay mới có. Cháu xem, già phải để quần áo mấy hôm giặt một thể!

- Giang Hạo phải ghé sát vào tai bà cụ, gào to:

- Cháu đến tìm Hiểu Sương!

Bà cụ giật mình lên vì tiếng cậu thét quá lớn, vừa né người đi vừa cuống quýt vỗ vỗ vào tai nói:

- Tìm Hiểu Sương thì tìm Hiểu Sương chứ, làm sao lại thét vào tai người ta hết cả hồn! Cháu tưởng già không nghe thấy à? Hét điếc cả tai người ta.

- Thôi, thôi, xin lỗi! Giang Hạo nhẫn lại nói Hiểu Sương ở đâu hả bà?

- Hiểu Sương à? Bà kinh ngạc Không phải là ở chỗ cháu hay sao?

- Ở chỗ cháu Giang Hạo ngăn người ra Ai bảo thế? Máy hôm nay cháu có gặp cô ấy đâu?

- Không cùng đi với cháu, thì đi với đứa con trai nào khác Bà cụ tỉnh bơ, thản nhiên nói như không, sau đó lại quan tâm đến quần áo đang phơi.

Giang Hạo thấy nóng hết cả ruột.

- Bà ơi! Cậu lại gào to Hiểu Sương vắng nhà mấy hôm rồi? Sao lại không về?

- Về à? Bà cụ phơi xong quần áo, lấy cặp cặp lại Nó không thích về nhà đâu, nhất định

là lại đến ở nhà bạn trên Đài Bắc rồi.

- Bạn ở Đài Bắc à? Con trai hay con gái?

- Cái gì mà trái với phải? Áo quần phơi nắng phải phơi đằng trái

mới không bạc.

- Bà ơi! Cậu hét.

- Hả? Bà lão cười khi khi.

- Bà nghe không rõ đó là thật hay giả đây? Cậu nghi hoặc bà đang giả tảng, phải không?

- Anh định choảng cái gì?

- Thôi được! Cậu bực bội vút Tuyết Cầu xuống đất, quay ngoắt người định đi Cháu đi đây! Khi nào Hiểu Thương trở về thì bà bảo cô ấy, cháu đến tìm cô ấy mấy lần rồi. Bảo cô ấy đừng quá láu cá, đừng có làm tàng! Bảo cô ấy hãy tới chỗ cháu một lần.

- Này, này! Bà già đuổi theo sau cậu, gọi với lên Cháu nói gì hả? Cháu nói vội quá, già nghe không kịp đâu! Chậm chậm thôi, chậm chậm thôi, hãy còn trẻ thế mà nóng nảy quá! Ai bắt nạt cháu đâu? Nóng nảy đến nổi đỏ mặt tía tai, bạnh cả cổ ra kia! Cháu nói xem, Hiểu Thương ra làm sao?

Cậu đứng lại, ngó nhìn bà lão, trông bà thì thật hiền lành quá,

trên trán và hai bên má, nếp nhăn xếp chồng xếp đống lên nhau, khiến cậu nghĩ tới những cây cổ thụ với bao nhiêu vòng tuổi và các vết tróc lở xù xì trên thân cây. Bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu nhọc nhằn bà đã trải qua để đổi lại những nếp nhăn ấy ... Tự nhiên cậu cảm thấy không nhẫn tâm cúi kính với bà. Cúi giận cái gì, chẳng lẽ chỉ vì bà cụ điếc, tai không nghe rõ hay sao? Cậu cười, lắc lắc đầu một cách ôn hòa với bà cụ, rồi cúi xuống xé một trang vở, viết ngoáy mấy chữ:

"Hiếu Sương

Nóng lòng mong gặp!

Giang Hạo."

Đưa tờ giấy vào tai bà cụ, cậu nói to vào tai bà:

- Đưa cho Hiếu Sương!

- Lần này thì bà lão hiểu, bà hớn hờ gật đầu, cẩn thận gấp tờ giấy lại, cấp nào túi tạp dề, bảo Giang Hạo:

- Cháu yên tâm, Hiếu Sương về là già đưa ngay!

- Cảm ơn bà! Giang Hạo lại phải hét, rồi ôm sách vở về trường học. Hôm nay chắc hẳn là bị muộn giờ học rồi, nếu bị rớt môn lịch sử văn học Anh thì đừng hòng dám gặp "ông anh Đài Bắc" nhé! Cậu co chân chạy, sau lưng có tiếng bà cụ nói một mình:

- Thằng bé thông minh đến thế mà lại dính với Hiểu Thương. Cái con danh Hiểu Thương

ấy, chả biết nó còn giở những trò trống gì nữa? Đào ôi!

Cậu hơi ngạc nhiên, dừng chân, định chạy lại truy hỏi ý nghĩa của câu nói đó. Nhưng sau lại nghĩ, nói cho rõ với bà cụ thì không biết phải mất bao nhiêu thời gian và hơi sức. Sắp tới giờ học rồi, không chân chừ được, vấn đề này để xét sau! Cậu tiếp tục sải chân chạy tới trường.

Suốt cả ngày ở trường học, cậu như mất hồn mất vía. Không biết tại sao, hai câu của bà cụ cứ ám ảnh mãi trong đầu óc, cậu muốn gạt nó đi cũng không được. Không nghe được một lời giảng nào của giáo sư cứ nghĩ tới Hiểu Thương, cái cô gái nhanh nhẩu, hoạt bát, không có gì ràng buộc đó! Chẳng lẽ cậu đã bó tay, không còn cách nào thoát được khỏi cô ư? Không! Cậu vẫn không có ý

nghiêm chỉnh cơ mà, cậu vẫn không muốn theo đuổi thực lòng kia mà? Nhưng mà, trời ạ! Sao cậu không hy vọng cô nghiêm chỉnh, hy vọng mình đã "bắt được" cô ấy! Có đúng không? Không! Cậu dường như cảm thấy thấm thía một sự thật là, mình không đủ sức để bắt được con chim vùn tước rất giỏi bay kia.

Lúc hoàng hôn, cậu trở về cái ổ chuột của mình. Vừa tới ngõ dẫn vào nhà, cậu đã ngạc nhiên mừng rỡ phát hiện ra Hiếu Sương đang ngồi ở bậc tam cấp trước cửa nhà cậu. Cô đang chống tay vào cằm, trên mình mặc bộ quần áo màu phấn hồng (cả áo sơ mi lẫn quần jean). Bộ quần áo khiến cô trông tươi tắn dễ thương, sạch sẽ sáng sủa. Nhưng cô lại ngồi phệt ở cửa tam cấp, chẳng kể đất cát gì cả. Cô ngồi bó gối, nhô chiếc cằm xinh xinh ra, mắt mở to nhìn cậu từ xa đi tới, cái đầu tóc ngắn bù xù của cô dưới ánh nắng.

- Hê lô! Cậu chạy tới Em đến lâu chưa?

- Đến cả buổi rồi! Cô rung rung đầu gối, vẻ bất cần.

- Sao không gọi điện đến trước, lại phải ngồi đợi ở đây?

- Tôi thích đợi Cô vênh vênh cái cằm.

Tim anh đập rộn ràng lên vì câu nói đó, cậu cảm thấy toàn thân lâng lâng khoái trá. Lấy một chìa khóa nhà trong túi ra, cậu nói:

- Anh sẽ đưa em một cái chìa khóa, nếu anh đi vắng thì em có thể mở cửa mà vào.

- Tôi không cần! Cô nói đơn giản và dứt khoát.

- Tại sao?

- Chẳng may đúng lúc anh đang hú hí với cô nào, tôi lại đâm đầu vào thì đại mặt, mọi người đều chẳng ra sao.

- Làm gì có chuyện đó? Cậu đưa chân đá cánh cửa ra.

- Tôi đã gặp phải chuyện đó rồi! Cô nhún nhún vai, nói rất vô tư, chẳng để ý gì cả. Bước vào nhà, cô rất tự nhiên và quen thuộc, tìm chỗ ngồi phệt xuống đất, chum miệng huýt sáo, chú chó Tuyết Cầu bỗng từ đâu xuất hiện, chui vào nhà, lăn lông lốc vào lòng cô chủ. Cô giơ Tuyết Cầu lên, thơm vào mũi, vào tai, thơm cả vào lưng xù xù những lông của nó.

Tim cậu trầm hẳn xuống, cậu đóng cửa đánh rầm một cái, vút sách vở lên giường, lôi hòm Coca Cola dưới giường ra, mở một lon.

- Em đã gặp phải chuyện thế nào? Cậu hỏi. Em bị người khác bắt gặp hay em bắt gặp người khác?

- Cả hai việc đều bị dính.

Cậu quay lại, mắt nhìn cô xoi mói.

- Bịa đặt! cậu nói.

Cô chăm chú nhìn cậu, mỉm cười, lắc đầu.

- Anh rất biết tự dối mình dối người khác. Chẳng lẽ đến tận bây giờ mà anh vẫn còn chưa biết rõ, tôi là một cô gái phẩm hạnh khá xấu xa, hả?

Cậu bước tới gần, ngồi xuống đối mặt với cô và xét nét nhìn vào mặt cô. Cô vội cúi xuống, giấu mặt sau đám lông của Tuyết Cầu. Cậu đưa tay xấn xỏ nâng cằm cô lên và chăm chú nhìn vào mắt cô.

- Trời! Cậu nói Hôm nay em làm sao vậy? Em biến thành người khác! Sao gầy quá, những ngày qua em làm gì?

- Nhảy múa!

- Nhảy múa?

- Ở nhà A Long; bố mẹ hắt đều ra nước ngoài du lịch, hắt lên làm vua ở nhà. Bọn này nhảy múa ba ngày ba đêm liền. Chà, anh không thể tưởng tượng bọn này điên đến nước nào đâu. Cả bọn không kể ngày đêm, chỉ biết nhảy thôi. Ai mệt thì nằm lăn ra thảm mà ngủ. Tỉnh dậy, lại nhảy tiếp! Bọn này điên rồ đến nỗi cảnh sát phải đến bắt kia mà! Ôi, cô vờn vai một cái tôi mệt đến chết được.

Cậu nhìn sang cô, quả cô đang có vẻ "mệt chết người" thật. Cậu ngậm đau trong lòng; chàng trai trẻ sôi nổi này cảm thấy như có nước đá ở đâu đến đang đè lên trái tim mình.

- Em đã nhảy những ba ngày ba đêm? Cậu ảm ức hỏi.

- Hừm.

- Thế còn ba ngày trước nữa?

Cô trợn mắt nhìn cậu.

- Anh là cảnh sát à? Anh đang truy bắt các thiếu niên hư à? Anh đang ghi chép để lấy tài liệu hả? Có lý do gì buộc tôi phải khai báo hành tung với anh? Anh có quyền gì mà lục vấn tôi? Với lại, tôi đã quên mất rồi.

Tảng nước đá đè nặng hơn lên tim cậu.

- Tốt lắm, cậu nói bằng giọng mũi tôi không có quyền hỏi cô, cô cũng chẳng có lý do gì phải khai báo với tôi! Cứ coi như tôi nhiều sự, hỏi vớ vẩn!

Cô để Tuyết Cầu xuống đất, ngoẹo đầu thận trọng quan sát cậu, mắt cô lại lộ ra sự lo ngại, ừ ê, lại vừa ngây thơ vừa kỳ cục, cô nói một thôi một hồi:

- Hồngбет, hồngбет cả rồi! Đúng là hồng rồi! Bà mình đã nói đúng! Thế là xong, đúng

là hồng kiều, lại gây vạ rồi! Lại phải chuyển nhà rồi! Chẳng còn gì nữa! Hồng hết!

- Em đang nói cái quái gì thế? Cậu kêu lên và hỏi hăng vào mặt cô Cái gì mà cả đồng hồngбет, hồng cả? Bà đã nói gì với em? Em nói lắm bầm gì mà như lên cơn thần kinh vậy?

Cô quì lên dưới đất mà cho cao bằng cậu, hai tay vịn hai bên vai cậu, mắt chiếu thẳng vào mắt cậu xấn xoi. Trên mặt cậu thực sự là thảm thương buồn bã.

- Anh nghiêm chỉnh. chân thành mất rồi! Cô rất bi ai Bà đã nói đúng! Hôm nay tôi về nhà, vừa tới nơi, bà đã mắng ngay cho một trận, bà bảo anh đã đến mức nghiêm túc rồi! Cô chau đôi mày lại, vừa hốt hoảng vừa lo lắng hét lên Anh thật ngốc! Sao anh lại chân thành với tôi? Sao anh lại đi yêu tôi kia chứ? Chúng ta đã nói trước rồi, chỉ vui đùa thôi kia mà? Chúng ta đã nói không ai chân thành nghiêm túc gì với ai kia mà? Tại sao anh lại phá lời giao ước? tại sao anh không giữ chữ tín ... Anh ...

- Im đi! Cậu quát lên, mặt đỏ gay. Cậu vớ ngay lấy cổ tay cô, hất mạnh ra khiến cô ngã lảo tới góc nhà. Cậu hét loạn xạ lên Ai bảo tôi là chân thành nghiêm chỉnh? Ao bảo là tôi yêu cô? Đừng có

mà mơ! Bà cô mất lòa tai điếc thì hiểu cái quái gì! Cô yên tâm, không có cô, tôi cũng không chết được đâu! Dù cô có đi nhảy nhót với người khác, đi bồ bịch, đi bừa bãi với ai cũng được! Giang Hạo này cả đời chưa từng bị con gái dắt mũi đâu nhé! Cô ... cô ... cô cũng đừng hòng tóm được tôi nhé ... Cậu bỗng im bật, nhìn chòng chọc vào Hiểu Sương, thở hỏn hển, mặt từ đỏ chuyển sang tái, lồng ngực phồng lên xẹp xuống dữ dội, cánh mũi phập phồng. Cậu cứ nhìn chăm chăm, nhìn cứ như muốn nuốt lấy cô. Đôi mắt vừa sừng sờ vừa sâu thẳm của cô cứ phóng to lên mãi trước mắt cậu, đến mức dường như cả căn phòng chỉ còn có đôi mắt đó. Cại vội nhắm mắt lại, răng cắn chặt lấy môi, đưa tay bưng mặt, những ngón tay thọc vào tóc. Cậu cứ ngồi rất lâu như vậy, không hề cử động. Mãi tới khi Tuyết Cầu tò mò đi tới, lấy chân cào cào chân cậu rồi trèo lên đầu gối cậu, nó; đưa cái mũi ươn ướt ngửi cánh tay của cậu.

Cậu buông tay ra, lại nhìn Hiểu Sương. Cô vẫn nằm co ro ở góc tường, mở to mắt nhìn cậu. Trên mặt cô không còn vẻ hớn vui tươi, không còn phong thái vừa ngang tàng vừa hoạt bát láu lỉnh như những ngày qua ... Bỗng nhiên cô tỏ ra kinh hoảng, bơ vơ, khiếp hãi ... Trông dáng vẻ bàng hoàng ngơ ngác của cô thật tội nghiệp!

- Anh thua rồi! Cậu khàn giọng nói Anh đầu hàng rồi. Hiểu Sương, bà em đúng đấy, anh không dẫu nổi bà bà, cũng không dẫu được em, anh cũng không có cách nào tự lừa dối mình. Đúng đấy, Hiểu Sương ạ, anh ...

- Đừng có nói ra! Cô thét lên, hai tay bịt chặt lấy tai Tôi không muốn nghe!

- Em nhất định phải nghe! Cậu thỉnh linh nổi nóng, chồm tới, lôi hai tay bịt tai của cô ra, tóm chặt lấy, mắt chiếu thẳng vào mắt cô, nói không ra đầu không ra cuối gì nữa, một mạch gào to Đúng, anh đã nghiêm chỉnh, anh đã chân thành, anh đã thực sự yêu em rồi! Anh không cho phép em đi nhảy liên ba ngày ba đêm với người nước ngoài! Em làm cho anh sắp phát điên rồi sắp điên rồi! Chưa bao giờ anh lại bịn rịn quyến luyến nặng lòng với một cô gái nào như thế này, em đắc ý chưa? Em đã thắng rồi, em đã chinh phục được anh! Những ngày vừa qua, anh chẳng làm được việc gì hết, không đọc nổi quyển sách nào, chỉ thấy nhớ em, nhớ em, nhớ em, nhớ em, nhớ em ... Cậu nói liên đến mười lần "nhớ em", càng nói càng hăng, càng nói càng xúc động, càng nói càng khan đặc cả cổ ... Cô bỗng thỉnh linh giang tay ra, ôm chặt lấy cậu vào lòng.

- Giang Hạo! Cô vuốt vuốt mái tóc cậu, nói giọng sền sệt Anh
lầm rồi anh chưa hiểu rõ tôi là đứa con gái như thế nào!

- Anh hiểu rồi, em là đứa con gái đáng yêu nhất thế giới! Cậu nói
theo cách bướng bỉnh kiểu đứa trẻ con Anh không đếm xỉa mọi
người nhìn nhận như thế nào!

- Tôi đã từng bị cả ba trường đuổi học Cô nói.

Cậu nín lặng nghĩ ngợi giây lát

- Máy cái trường đó chẳng ra gì, họ không biết cái hay của em.

- Tôi còn không tốt nghiệp cả trung học.

- Anh không cần biết việc đó.

- Tôi đã bị nghiện ma túy.

Cậu giật mình nắm chặt tay cô.

- Cái đó không tốt cho sức khỏe, anh sẽ giúp em cai nghiện!

- Ở Đài Bắc, tôi đã gây ra tai vạ, đến nỗi buộc phải chuyển nhà.

- Là việc gì?

- Có một bạn trai đã tính chuyện đứng đắn với tôi. Trước khi đi chơi với nhau cũng giao hẹn là sẽ không ai gắn bó thật sự với ai, thế mà anh anh ta đã yêu thật sự ... Cô trầm ngâm giây lát Trước đây tôi có kể với anh là tôi có cô bạn học đã tự tử vì yêu, thực ra, chính là anh bạn kia đã tự tử vì tôi đấy.

Trái tim cậu trĩu nặng xuống.

- Anh bạn kia có chết thật không?

- Chết thật rồi.

Cậu rung mình một cái, hồi lâu sau mới cố gượng để biện bạch:

- Đó chỉ tại cậu ta không hay, tự tử là hành vi yếu đuối. Cậu ấy dùng cái chết để đe dọa em, thế là không đúng.

Cô khẽ lẩm bẩm như nói một mình:

- Không phải anh dọa tôi, mà chính vì anh ta quá đau lòng, anh hiểu không?

- Không hiểu.

- Anh ta bắt gặp tôi đang trên giường với hai đứa con trai khác.

- Cái gì?

- Tôi với hai đứa con trai khác; anh có biết tôi còn phải vào trường giáo dưỡng trẻ em hư không? Tôi đã ở đó hai năm!

Cậu cắn hai hàm răng lại, tiếng thở dài lọt qua kẽ răng, cậu hoàn toàn không còn tin những lời cô ấy nói.

- Có thể là, em từng có cả con riêng? Rồi còn buôn bán thuốc phiện, giết người, đốt nhà cũng nên?

Cô đứng phắt dậy, nhìn cậu một cách tuyệt vọng.

- Anh không tin những điều tôi nói, đúng không?

Anh không tin tôi là đứa con gái hư hỏng, đúng không? Anh

không tin tôi là đồ ma quỷ! Anh không tin là tôi đem lại bất hạnh cho anh?

- Tại sao em lại sợ bản thân mình đến thế? Tại sao em lại sợ yêu và được yêu? Tại sao em cứ nhất định tự nhận là ma quỷ? Cậu phản công cô một cách ráo riết Được, cứ coi như em là ma quỷ, nhưng anh đã yêu cả ma quỷ rồi. Em cứ nói hàng trăm hàng ngàn hành vi ma quỷ ra đây cũng đều có tác dụng gì nữa. Ma quỷ? Cậu dừng lại nghĩ ngợi Em là "thiên thần ma quỷ" đúng như anh trai anh đã nói.

- Anh trai anh? Cô ngăn người Làm sao biết em là ma quỷ hay là thiên sứ? Tôi có biết anh ấy đâu?

- Em sẽ biết anh ấy ngay tức thì!

- Tại sao?

- Anh sẽ dẫn em xuống gặp anh ấy! Cậu nắm lấy cánh tay cô, nhìn mắt cô chân thành tha thiết Hiếu Sương, xin em đừng trốn tránh anh!

- Đồ ngốc! Cô quát lên Xin anh hãy tránh khỏi tôi! Anh hiểu

không? Tôi không muốn đem bất hạnh cho anh! Không nên làm tổn hại cho anh! Không nên làm cho anh đau khổ! Tôi không nên mưu sát anh! Nếu anh thông minh một chút thì hãy tránh xa tôi ra. Anh hiểu chưa? Hãy tránh thật xa tôi! Hãy tránh đi trước khi móng vuốt ma quỷ của tôi lộ ra!

- Em không dọa nổi anh đâu! Cậu nắm chặt tay cô, vuốt ve những ngón tay trắng trẻo thon thon của cô Em có đôi bàn tay nhỏ xinh đẹp nhất đời, đôi tay này không phải là tay ma quỷ, anh không nhìn thấy móng vuốt của ma quỷ. Trên thế giới này chỉ có một người đàn bà là ma quỷ, người đàn bà đó đã đẩy anh trai anh trầm luân trong bể khổ trong bao năm không ngóc đầu lên được. Em ... Đạo hạnh của em vẫn chưa trầm luân bằng thế đâu!

Cô hơi chau lông mày, nhìn cậu bối rối. Sự tò mò của cô bị kích thích, cô quên mất chuyện mình có phải là ma quỷ hay không rồi. Cô trầm ngâm nói:

- Anh cứ nói đến anh trai anh luôn, vậy rốt cục anh ấy có chuyện gì?

- Em muốn nghe? Cậu hỏi.

- Vâng. Mắt cô sáng lên đầy vẻ tò mò thích thú.

- Anh có thể kể cho em, nhưng với một điều kiện.

- Điều kiện gì?

- Em không được trốn tránh anh nữa! Không được lảng lạng bỏ đi! Không được thường xuyên mất tích! Không được nhảy nhót với người khác nữa ...

Cô đứng phắt dậy, bế lấy Tuyết Cầu, đi luôn ra cửa.

- Xin miễn! Cô nói Hãy giấu kỹ bảo bối của anh đi, tôi chẳng nghe đâu! Cô lại lộ nguyên hình vốn có trước đây, chửi mắng nói vào tai Tuyết Cầu Tuyết Cầu, Tuyết Cầu, chúng mình đi đi, để tên bệnh thần kinh này ở đây cho "cóc ở nhà, gà bới bếp". ...

Cậu sức nhảy ra chặn trước mặt cô, sự khôi phục tính hoạt bát của cô kiến cho cậu hồi hộp, phấn khởi, yên lòng, cậu vui như mở cờ trong bụng.

- Anh mời em đi ăn đồ biển! Cậu nói với giọng khẳng khẳng khiến người ta không thể từ chối món "đồ biển" đó.

Cô nhìn cậu mấy giây, mắt bỗng sáng lên.

- Hay! cô hăng hái nói Chúng mình đi tìm một chiếc thuyền đánh cá để họ đưa ra biển! Mình mua một ít đồ ăn mang lên thuyền vừa ăn vừa xem dân chài đánh cá, vừa nói chuyện, vừa ngắm trăng, ngắm biển!

Cậu lập tức bị thu hút vì bức tranh thú vị của cô, lại bị lây cái cơn bốc đồng rô dại của cô.

- Chỉ sợ nhà thuyền không chịu ...

- Tôi quen một người đánh cá, ông ta nhất định không từ chối. Đi ngay thôi, nhanh lên! Chiều muộn là họ ra biển, buổi sáng sớm lại trở về. Chậm là không kịp đâu! Cô nắm chặt lấy tay cậu, hớn hờ, vui vẻ reo. Đi thôi!

Cô ngắm nhìn cô, cô là như vậy đó, lúc thì là ánh sáng mặt trời, lúc thì là cuồng phong, lúc thì là mưa rào! Cô thật điên rồ, thật kỳ quặc. Vậy mà cậu, dù đã từng bao lần bị điên đầu, quặn ruột vì những trò điên rồ kỳ quặc của cô, kể là những lời nói hư hư thực thực về những hành vi xấu xa kia nữa ... Nhưng tất cả cậu

đều có thể quên hết, chẳng để tâm chút nào nữa, nhất là lúc này.
Cậu hát mạnh đầu cho văng hết đi mọi ám ảnh, nắm tay cô cùng
chạy ào ra phía biển.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 11

Từng chiếc, từng chiếc một, những con thuyền đánh cá lao nhanh ra biển lớn, chẳng cần theo một đội hình nào cả. Những ngọn đèn nhỏ điểm xuyết trên mặt biển, điểm xuyết trong màn đêm như hàng đàn đom đóm đang nhấp nháy. Tiếng động cơ xinh xịch nhè nhẹ nổi sao đuôi thuyền, phá vỡ sự yên ả của màn đêm, và cũng bổ sung cho sự tĩnh lặng của đêm.

Giàng Hạo và Hiểu Sương ngồi trên mũi thuyền, ngắm trong gió biển và gọi ánh sao trời. Bên cạnh họ có khá nhiều đồ ăn, nào trứng tằm sấy, chân gà tẩm sấy, bánh đậu nành, bánh mì, sữa bò, bánh kẹp, bánh qui dừa nước ngọt có gas ... đến cả một thùng. Hiểu Sương chẳng ăn gì, chỉ mãi miết gặm chân gà, gặm hết chiếc này đến chiếc khác. Cô gặm kỹ từng sợi gân ở ngón chân gà. Tướng ăn của cô coi không trang nhã lắm, mỗi khi tay dính dầu mỡ là cô ra sức liếm láp, y như chú chó Tuyết Cầu. Tuyết

Cầu thì đang phủ phục dưới chân cô, ngoan ngoãn và lẳng lẳng dọn dẹp những mẫu xương được chủ ném cho.

Giang Hạo ngó Hiểu Sương, cái lối ăn mút mát ngon lành của cô khiến cậu vừa lạ vừa vui thích, từ trong niềm vui với mẹ này cậu phát hiện thêm nhiều điều từ Hiểu Sương. Ví dụ việc cô có thể thương lượng giao thiệp với chủ thuyền, ông già đánh cá dường như không do dự chút nào đối với cô. Cậu nghĩ, những người đánh cá có vẻ quen thuộc với cô; cậu cũng nghĩ, nhất định đây không phải là lần đầu tiên Hiểu Sương theo thuyền đánh cá ra biển. Vậy thì trước đây những cậu con trai đã cùng đi với cô là ai? Ý nghĩ đó khiến lòng cậu đau nhói, và trong cái đau ngấm ngấm đó, trong đầu óc cậu hiện lên những lời lẽ hoang đường mà cô nói lúc ban chiều: có một cậu con trai đã tự tử vì cô, cô đã lên giường hai người một lúc, cô đã dùng ma túy, cô đã bị đuổi học ở ba trường, cô đã vào trường giáo dưỡng trẻ hư hai năm ... Cậu chăm chăm nhìn cô, khuôn mặt trắng trẻo của cô dưới ánh trăng trông vừa giản dị, vừa thanh tĩnh, vừa sáng sủa, vừa non nớt; đôi mắt sáng lấp lánh như hai ngôi sao xa xăm, rất sáng, rất sâu mà trong vắt. Không! tất cả những điều cô nói, đến chín mươi phần trăm là bịa đặt. Nhưng tại sao? Cô đang thăm dò cậu? Hay muốn dọa để cậu bỏ chạy? Cô sợ tình yêu? Cô trốn tránh tình yêu? Cô từng bị xúc phạm? Hay đã từng xúc phạm đến người khác?

Cô quay lại nhìn qua cậu một cái.

- Sao anh cứ trố mắt ra nhìn tôi? Cô hỏi Tôi muốn anh xem ra biển, chứ không phải xem tôi!

- Cô còn đẹp hơn biển. Cậu nói.

Cô lờm cậu một cái rồi đưa tay đập đập vào tấm ván bên cạnh chỗ cô, dịu giọng nói:

- Anh lại đây một chút!

Cậu lạ lòng vì cử chỉ của cô nhưng cũng nhanh nhẹn vượt qua đám thùng chèo, lưới cá, chum dây câu ... và rất nhiều thứ lủng củng không tên khác để đến ngồi cạnh cô. Chỗ ngồi đó rất nhỏ, hai người ngồi phải chen chúc với nhau. Cậu ngửi thấy cả mùi thơm trên tóc cô và hương vị tỏa ra từ áo quần và thân thể cô, thanh thanh, ngọt ngọt ngan ngát đầy nữ tính. Hương vị ấy át đi mùi tanh cá và mùi dầu mỡ trên thuyền. Cậu thấy trong người rạo rực, nổi lên một nỗi bứt rứt thất thường.

- Nhìn trời kia! Nhìn biển kia! Cô nói, giọng cô bỗng dưng vẻ

trang trọng và nhiệt tình. Mặt cô rạng rỡ, mắt long lanh như tính đồ ngoan đạo đang chiêm ngưỡng thượng đế, Anh đã nhìn thấy khoảng trời kia chưa? Nó đen thăm thẳm như không có đáy, đen như tấm màn nhung đen thật lớn. Nhưng, những ngôi sao đã xuyên thủng nó, những ngôi sao cứ lấp lánh, như là chúng đang nói chuyện, như là ánh đèn tín hiệu, như là chúng đang muốn tìm kiếm cái gì trong bóng đêm thần bí. Tôi thường ngồi ở đây, đối mặt với trời sao, hỏi chúng rằng "Các bạn đang tìm gì đấy?".

Giọng điệu của cô, thần thái của cô làm cho cậu lạ lùng và cảm động, cậu đưa tay ra, tự nhiên nắm cổ tay cô, cái cổ tay nhỏ nhắn, gầy gầy, mềm mại mát lạnh. cậu cởi áo ngoài của mình, khoác lên vai cô. Cô bất động, ánh mắt như bị ma ám đang chăm chú nhìn xuống biển. Mái tóc ngắn của cô như nhảy múa theo gió biển, phất phơ trên trán và hai bên má cô.

Cậu nhìn theo ánh mắt của cô nhìn xuống biển, mặt biển mênh mang vô bờ bến, cơ hồ như êm ả. Trong đêm tối thế này, người ta không nhìn thấy sóng, không thấy mặt nước rập rờn. ánh trăng rải đều trên mặt nước, phản chiếu thành vô số những vệt sáng hình chữ thập. Mặt biển trong như một tấm kim loại được mài nhẵn, bóng loáng, mịn màng. Như kiếm đâu ra thứ kim loại mềm mại như vậy, nó mềm mại như nhung tơ, trong gió biển mơn

man nhè nhẹ, thật khó nhận ra là có những nếp nhăn.

Cô quay lại nhìn cậu những sợi tóc quệt qua má cậu.

- Đẹp quá, phải không? Cô hỏi và lấy chiếc xương gà ném cho Tuyết Cầu, rồi dùng khăn lau sạch miệng và các ngón tay, hai tay bó lấy gối, khẽ nói Có lúc em cứ muốn nhảy xuống biển vớt những ngôi sao, có lúc em cứ tưởng những ánh lấp lánh dưới biển kia là sao trời bị vỡ, rơi xuống. Lòng biển thật rộng rãi và khoan dung, nó tiếp nhận tất cả, bắt cả những gì đẹp, tốt, xấu, hỏng ... nó đều nuốt hết. Nhưng, trên bề mặt nó, vẫn mãi lộng lẫy! Ôi, Giang Hạo, anh không cảm thấy biển đẹp đến phát sợ ư? Khi biển nổi giận thì nó quật vỡ thuyền, cuốn trôi người, vạn gãy cột buồm ... Thế mà khi trở lại yên tĩnh, nó như chưa từng xảy ra một chuyện gì, thản nhiên nằm phẳng lặng ở đó, dịu dàng, đoan trang, có một sức quyến rũ ghê người. Ôi, thiên biến vạn hóa, nó thật là thần bí, nó khiến người ta mê mẩn! Giang Hạo ạ! Cô đặt cằm lên đầu gối, nhìn biển không hề chớp mắt Em sùng bái biển! Sùng bái đại dương, sùng bái vẻ đẹp của nó, mà cũng sùng bái cả sự tàn khốc của nó.

Cậu như chợt tỉnh, chăm chú nhìn cô.

- Anh hiểu rồi, cậu nói.

- Hiểu cái gì rồi?

- Em chính là biển, lúc bình yên không có sóng lúc thì sóng gió cuồng điên; lúc thì dịu dàng đẹp đẽ, lúc thì bướng bỉnh tàn ác.

Mắt cô lóe lên, như sao rơi xuống biển.

- Em tàn ác ư? Cô hỏi.

- Khá tàn ác.

- Cho ví dụ chứng minh?

- Chiều nay em đã nói bao nhiêu điều, tự em có tin vào những điều ấy không? Cậu nhìn chòng chọc vào cô.

- Đó là sự thật! Anh không chịu nhìn thẳng vào sự thật.

- Anh không chịu nhìn thẳng vào sự thật hay em hay là em?

- Trong thế giới của em không có sự thật: Cô nói một cách buồn

rầu, Em sống trong thế giới giả dối!

- Ha! Xem kìa! Cậu đắc thắng Em toàn là tự mâu thuẫn, em cứ định né tránh cái gì. Em chợt buồn chợt vui, em biến hóa khó lường ...

- Em là một người bệnh thần kinh. Cô tiếp lời.

Cậu đưa tay vuốt ve mớ tóc bên tai cô rồi lướt tay xuống má cô.

- Em là một người bệnh thần kinh Cậu nói một người bệnh thần kinh xinh đẹp đáng yêu, một kẻ điên tí hon! Hiểu Sương ạ, cậu hít một hơi sâu, buột miệng nói có ông trời làm chứng, anh sắp phát điên lên vì kẻ điên tí hon này rồi!

Cô nhanh chóng quay đầu nhìn xa ra biển, thân mình cô rung lên khó kiềm chế được. Rồi bỗng chuyển sang một chủ đề khác:

- Anh nói chuyện về ông anh của anh đi.

- Đừng hòng làm hỏng phong cảnh cậu nhiệt tình nói bây giờ thì anh đang không muốn nói chuyện đến anh trai anh, đó là một câu chuyện rất tàn nhẫn!

- Anh phải nói, vì em đang muốn nghe. Em thích những câu chuyện tàn nhẫn. Cô cụp mi xuống nhìn nước biển trên mạn thuyền. Nước biển ở đó bị xoáy thành bọt trắng; tay cô chạm phải một đoạn dây chảo lòng thòng, cô nhắc đoạn dây ướt mềm đó lên cuộn nghịch, miệng giục Nói đi!

- Em nhất định đòi nghe?

- Không hẳn là nhất định Cô nhún vai thế giới của anh trai anh cách em rất xa. Nếu quả thật anh không muốn nói thì đừng nói! Hoặc là anh chưa bịa xong chuyện đó thì đợi đến lúc bịa xong hãy nói cũng được.

- Em cho rằng anh cũng giống em, cũng bịa đặt? Cậu hơi cáu giận Anh nói cho em biết,

anh trai anh cũng là giống si tình, em có tin không?

- Không tin. Cô nói gọn lỏn Trên thế giới chẳng bao giờ có đàn ông si tình cả! Còn câu nói "giống si tình" là cách nói kiêu tiểu thuyết; trong cuộc sống thực, tình yêu thường thường chỉ là một trò chơi tàn nhẫn!

- Ít nhất là em cũng thừa nhận trò chơi ái tình là tàn nhẫn chứ?

- Điều này em thừa nhận, vì em cũng đang chơi trò đó, em còn từng can tội làm chết một người con trai nữa!

Cậu rùng mình một cái.

- Đúng là cậu con trai đó thật ư? Cậu hỏi.

- Không nói! Không nói! Cô lập tức kêu lên Em muốn nghe chuyện của anh chứ không định kể chuyện của em!

Cậu nắm chặt tay cô.

- Đợi anh nói chuyện đó, em chịu nghiêm chỉnh hay không thì biết. Nếu định nghiêm chỉnh thì hãy kể chuyện của em cho anh nghe, được không?

Cô ngần ngừ một lát.

- Được Cô nói dứt khoát.

- Không bịa đặt chứ?

- Không bịa đặt.

Lời hứa của cô khiến cho tim cậu phập phồng hồi hộp, cũng khiến cậu phấn chấn, hân hoan. Bởi vì có ba chữ "không bịa đặt" giản đơn như thế thôi cũng đủ thấy là cô đã thừa nhận câu chuyện của cô là "bịa đặt" rồi. Hiển nhiên là cô chưa phát hiện ra mình đã để lộ bí mật, cô đang bị sa lầy trong sự tò mò ghê gớm của mình. Thấy Giang Hạo có vẻ hí hửng, cô lạ lùng:

- Cái câu chuyện "tàn khóc" kia của anh thú vị lắm sao?

- Không, không! Cậu vội giấu vẻ đắc ý, sắp đặt lại ý tứ của mình. Phải nói ra câu chuyện của Giang Hoài thì thật là đáng buồn, nét mặt cậu nặng nề, mắt tối đi Đó là câu một chuyện rất bi thảm.

- Ôi, thế à? Cô ngồi ngay ngắn lại, hai tay ôm đầu gối, nhìn cậu rất nghiêm túc, mặt đầy vẻ nghiêm trang và sốt sắng kể đi!

- Anh chẳng biết bắt đầu từ đâu Cậu quay lại đối diện với cô, lưng dựa vào chiếc phao cao su, thuyền có vẻ đang chòng chành, cậu bỗng thấy đầu óc hơi choáng váng, cổ họng khô rang. Mở

một chai Coca, cậu vừa uống vừa đưa mắt nhìn xa ra mặt biển. Trên mặt biển rộng lớn và tối đen, lấm tấm những thuyền đánh cá, những đóm lửa đèn diêm xuyết trên mặt biển trông như ảo ảnh. Không hiểu tại sao những là lửa đèn, những là biển rộng, những là bầu trời, những là sắc đêm ... tất cả đều đượm màu ảm đạm, mà cậu thì nhanh chóng bị không khí ảm đạm đó bao vây. Anh kém anh trai anh mười tuổi ... cậu bắt đầu thuật lại câu chuyện hay nói cách khác thì anh ấy học đại học năm thứ nhất, anh mới học lớp ba. Vì vậy, câu chuyện về anh ấy, quả thật anh không được tận mắt thấy, mà cũng không hề tham dự vào. Những gì anh biết được, đều là do hai chị và mẹ anh kể lại, anh cũng không được nghe từ đầu đến cuối, chỉ lờ mờ thôi. Nhưng dù thế, em cũng có thể thấy được trên đời đã có người đàn bà vô tình như thế nào và có người đàn ông si tình đến đâu!

Hình như cô đang bị chấn động, cô lấy tay gạt đám tóc đang bị gió thổi rối tung lên, nói

nhỏ vừa đủ nghe:

- Hừm, lời nói đầu khá đầy, đi vào chính chuyện đi!

- Câu chuyện bắt đầu xảy ra khi anh trai anh học đại học năm thứ

tư. Lúc đó, cả nhà đều đang ở Đài Nam, chỉ mình anh ấy học ở Đài Bắc. Mới đầu, chính anh ấy viết thư về cho mẹ anh, nói anh ấy đã yêu một cô gái, một cô đang học văn học Trung Quốc ở trường Đại học X. Trong thư anh ấy toàn nói về cô gái đó, anh ấy bảo anh đã yêu cô ta đến phát điên phát rồ. Mẹ anh cho vậy cũng là việc thường tình, cho rằng anh ấy còn ít tuổi, tình cảm chưa ổn định, nên ở nhà chỉ coi đó là câu chuyện đùa cho vui, không để ý gì lắm. Yêu cầu duy nhất của mẹ đối với anh ấy chỉ là: phải lập nghiệp trước rồi mới bàn chuyện hôn nhân, vì hoàn cảnh gia đình anh lúc ấy rất khó khăn, học phí của anh ấy đều do anh ấy tự kiếm thêm ngoài giờ học.

Hiếu Sương thì cầm lên đầu gối, ngược mắt lên, dăm chiêu nhìn cậu, chăm chú lắng nghe.

- Lúc đó, anh ấy nhất định là rất bận bịu, vừa làm việc, vừa học, lại còn yêu đương nữa. Anh ấy càng ngày càng ít viết thư về nhà, nhưng cả nhà vẫn không hề để ý gì. Sau đó, anh ấy tốt nghiệp, tham gia huấn luyện quân sự xong thì trở lại Đài Bắc làm việc. Anh ấy lập một nhà xuất bản nho nhỏ, phải đối đầu với bao nhiêu nhà xuất bản lớn, nghe nói anh đã làm việc cực kỳ vất vả, vất vả đến không tưởng được. Tự anh đi tìm kiếm bản thảo, tự biên tập, hiệu đính, tự đi nhà in sắp chữ, tự phát hành ... tất cả

mọi công việc, mọi khâu xuất bản chỉ mỗi mình anh ấy đảm nhiệm. Em đừng thấy ngày nay anh ấy có văn phòng, có nhà cửa, có xe hơi, có hàng chục nhân viên mà lầm. Lúc đầu, anh đúng là "tay không bắt giặc".

- Đừng nói lan man nữa, cái cô gái kia thế nào?

- Hãy để anh nói đã. Cậu uống một hộp Coca rồi đưa chai cho cô, cô cũng không kiêng dè, uống luôn một hộp to. Em chưa phải chịu khổ, em không hiểu hết nỗi khổ từng ngày của nhà nghèo. Nhà đã nghèo thì chỉ mong anh ấy có công việc, kiếm thêm ít tiền giúp đỡ gia đình. Lúc đó cả hai chị và anh đều đi học, chỉ có tiền của bố anh kiếm được thì thiếu thốn lắm. Nhưng anh cả không gửi được tiền về, anh viết thư nói, tuy công việc đã hơi khá, nhưng thu vẫn không đủ chi ...

- Có thể có nguyên nhân gì, cần phải thông cảm Cô xen vào.

Cậu nhìn sâu vào mắt cô một cái.

- Đúng vậy, gia đình anh thấy cần thông cảm với anh ấy. Tạo dựng sự nghiệp vốn là rất gian nan mà. Nhưng đến khi chị hai tốt nghiệp trung học, đến Đài Bắc thì mới giải ra được hoàn toàn

khúc mắc.

Cô ngo ngoay người, hai mắt hau hấu, sáng như sao.

- Như anh đã nói đấy, anh ấy bảo rằng yêu một cô gái, ở khoa Trung văn, đại học. Đúng là anh ấy có yêu một cô gái thật, nhưng chẳng phải đại học, lại càng chẳng phải là văn học gì cả. Anh ấy đã yêu một cô gái Đại Mông ...

- Đại học Mông? Cô không hiểu, châu đôi lông mày vào.

- Monte Carlo, đại vũ trường! Đại vũ trường Monte Carlo thì gọi là Đại Mông; đại vũ trường Singapore thì gọi là Đại Sinh, Đại Quốc thì là Quốc tế vũ trường; đại vũ trường Paris thì gọi là Đại Lê, v.v ... nhưng chữ "Đại" ở đó không phải chỉ đại học này nọ đâu! Tóm lại, anh trai anh đang yêu, yêu như điên như rồ, yêu đến độ si ngốc, mê muội, mà đối tượng lại là một vũ nữ! Không, khoan đã! Em cho rằng anh coi khinh vũ nữ ư? Anh không hề coi khinh vũ nữ, đó là một nghề được nhà nước cho phép, là một nghề nghiệp bình thường! Vũ nữ cũng khối người biết giữ mình trong sạch. Nhưng mà, nghe nói cái người vũ nữ mà anh trai đang yêu ấy lại là một người sùng bái kim tiền, đã làm vợ khắp thiên hạ, đúng là một người đàn bà phóng đảng không hơn không

kém.

Chân Hiểu Sương bỗng giật lên, đá đổ chai Coca để cạnh chân cô, làm cái chai vỡ, nước Coca chảy lên láng. Tuyết Cầu hoảng hốt nhảy lên, rùng mình vì tự nhiên lông nó bị ướt. Hiểu Sương cúi xuống, nhặt các mảnh chai Coca Cola vớt cuống biển. Giang Hạo cũng nhặt giúp, thế là câu chuyện tạm thời bị dừng lại. Một lúc sau, Hiểu Sương mới trở lại vị trí của mình, ngẩng đầu ngóng cậu. Dưới ánh trăng, hình như mặt cô hơi tái đi.

- Anh dùng hai chữ "nghe nói", chứng tỏ anh cũng không khẳng định được câu chuyện có thật hay không. Những chuyện "nghe nói" đều là không thật, đều đã bị thêm mắm thêm muối, thậm chí là những chuyện tưởng tượng ra, đơm đặt ra.

- Chị hai anh không biết đơm đặt, chị ấy là một người thật thà nhất, chị ba của anh sau đó cũng đến Đài Bắc, đã chứng thực chuyện đó. Điều đó quả thật là một sự việc lớn tày trời với đối gia đình anh. Chỉ có cha anh là người bình tĩnh nhất, ông nói: anh cả anh nhất định sẽ có lúc tỉnh ra. Đối phó với loại việc như thế, chỉ có cách thấy lạ mà không thấy làm lạ, coi sự việc như bình thường.

- Được Hiểu Sương hất đầu một cái để cho tóc khỏi che vào mắt Anh nói tiếp đi! Anh ấy yêu phải một người đàn bà phóng đãng, rồi thế sao?

- Em đã xem cuốn "Chiếc cùm của cuộc sống chưa? cậu bỗng hỏi.

- Em biết câu chuyện đó.

- Một câu chuyện đúng như vậy đã diễn ra đối với anh cả. Nghe nói, anh ấy ban ngày thì làm việc như điên, làm đến phát ốm cả người, còn tối đến thì ngồi trong vũ trường đó, ngẩn ngơ xem cô vũ nữ kia quay cuồng, nhảy nhót, chen vai đụng ngực với đàn ông thiên hạ, thậm chí còn đi "ăn đêm" với họ nữa. Anh trai thì tối tối đều đến đó, như một tên ngố, một gã điên, một gã si ... từ lúc vũ trường mở cửa cho đến khi họ tắt đèn đóng cửa. Ngày lại ngày, tháng lại tháng, năm lại năm, cuối cùng đã chuốc được một cái tên rất hay ho "Đứa con hiếu của hoa ngục". Tất cả các vũ nữ đều lấy anh ra làm trò cười, làm chuyện để nói cho đỡ buồn. Anh chẳng biết, rốt cục thì ông anh làm sao mà sống qua được nhưng ngày khôn khổ như vậy! Thế nhưng, anh ấy vẫn cứ nhẫn nhục, thế nào cũng cố chịu và đem những đồng tiền mồ hôi nước mắt của mình ra hiếu kính cô vũ nữ kia.

Hiếu Sương hít mạnh một hơi vào lồng ngực, đôi mắt càng sâu, càng sáng.

- Rồi thế nào?

- Nghe nói cô vũ nữ kia khá đẹp, nói chung nhưng người đàn bà tung hứng được đàn ông trong tay đều rất đẹp. Chị hai anh nói, trước khi đi làm vũ nữ, cô kia thực quả có yêu anh trai anh. Nhưng về sau thì sao? Em biết rồi đấy, sinh viên con nhà nghèo làm sao nuôi nổi các cô gái hư vinh! Cô vũ nữ kia vừa bước chân vào vũ trường đã thay đổi hẳn, cô ta coi anh trai anh không ra gì, cười nhạo anh ấy, trước mặt đám đông, cô bảo anh ấy: Cút!; bảo anh là đồ cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga ... Tóm lại cô ta dùng tất cả mọi cách lăng nhục anh ấy. Vậy mà ông anh đáng thương của anh vẫn khư khư ngồi ở một góc của vũ trường, chịu đựng tất cả các kiểu khinh bỉ, chịu đựng tất cả các trò hèn hạ giữa cô ta với bọn đàn ông. Anh từng nghe thấy chị hai đau xót nói với mẹ anh rằng anh trai đã bị "con yêu tinh kia hớp hồn" rồi; chị ấy bảo, lúc nào "bị hớp mất hồn" thì lúc đó mới thấm thía.

Cậu ngừng lời, đêm rất yên tĩnh, thuyền đã dừng, nhưng người đánh cá đang bận bủa lưới quảng chài, nhưng tấm lưới lớn được

quăng lên trời thành hình vòng cung rồi lặng lẽ chìm ngim xuống nước. phía chân trời xa xăm, nung ngôi sao vẫn nhấp nháy, bầu trời vẫn đen thẫm mênh mang. Nhưng con thuyền giăng giăng trên mặt biển, lửa đèn cũng lấp lánh như sao. Sao trên trời, sao dưới biển đều thi nhau lấp lánh, như đang chào mời, như nghịch giỡn với nhau.

- Cái chuyện của anh thật khó chấp nhận cuối cùng Hiền Thương nói, giọng cô lạnh mà sâu Anh trai anh sao lại đi yêu một người đàn bà như vậy? Theo như cách nói của anh thì cái bà đó không được một điểm nào hả?

- Được cái là rất đẹp!

- Anh trai anh không đến nỗi nông cạn, chỉ yêu đàn bà vì sắc đẹp chứ? Cô riết róng Với lại, trên đời này thì đàn bà đẹp thì thiếu gì. Người đẹp hơn cô vũ nữ đó thì cũng có, mà anh trai anh không phải là kẻ háo sắc, hề đẹp là yêu, phải không?

- Em hoàn toàn sai rồi, trong đời anh ấy, có lẽ chỉ yêu có mỗi một lần đó; gần đây, anh ấy lại đã yêu, nhưng anh cho rằng lần này không phải là yêu trọn nghĩa, mà chỉ là "nửa yêu"!

- Thế là ý gì?

- Em hãy nghe anh nói này! Anh trai anh với cô vũ nữ đó, trước đây đã gắn bó nhưng năm năm. Nghe nói, cô đó không phải là không thèm nhìn nhận đến ông anh anh. Mỗi lần anh ấy hạ quyết tâm rời bỏ cô ấy, thì cô ấy lại chủ động đến tìm. Có khi, cô ấy say khướt mà vẫn đọc thơ, đọc từ cho anh trai anh ... Nghe nói, cô ta có một vốn quốc học rất dày dặn, thế là ông anh của anh lại rồi hết cả trí lên!

- Anh rước sau mau thuận với nhau! Hiểu Sương vội nói.

- Sao?

- Anh đã nói mãi rằng, chính là anh trai anh đơn phương theo đuổi cô ta, còn cô ấy thì lảng nhục, bắt nạt anh ấy. Bây giờ, anh lại nói anh ấy không thèm nhìn đến cô ta, mà cô ta lại phải anh đi quyến rũ, chủ động tìm đến. Thế thì rút cục là giữa hai người đó, ai chèo kéo, ai theo đuổi ai?

Giang Hạo bị hỏi đến ngẩn người ra, cậu đưa mắt trân trân nhìn mặt biển mênh mông không bờ bến, nhìn một dải bát ngát trời nước giao hòa ... chưa biết nói tiếp thế nào, cậu đưa tay chống

vào cảm trầm tư rất lâu. Lát sau, cậu nói một cách bình tĩnh, có suy nghĩ:

- Theo anh, thì hai bên đều theo đuổi, đan díu nhau. Cuộc sống thường thường như vậy đấy, con người cứ tự mình đưa vào những tình huống khó thoát ra được. Cái cô vũ nữ kia, trừ phi anh ta là một khúc gỗ mới không thấy cảm động vì anh trai anh được. Anh đoán là, về tình cảm thì có thể cô ta nghiêng về ông anh anh, nhưng vì hư vinh nên cô ta lại cự tuyệt anh ấy. Anh chàng nghèo kiết thì không thể đáp ứng nổi một trái tim thích hư vinh.

- Về sau thế nào? Hiểu Sương hỏi Vũ nữ kia nhất định là một nhân vật loại "đại may

mắn" nào đó nhốt vào ngôi nhà bằng vàng chứ?

- Em sai rồi, cô vũ nữ kia đã chết rồi. Hai năm trước, cô ta đã chết! Đó là một kết cục tốt nhất. Như cha anh đã nói, kẻ làm nhiều điều bất nghĩa nhất định tự bỏ mạng. Cái chết đã kết thúc toàn bộ câu chuyện này, ông anh anh không còn phải chầu chực khổ sở ở vũ trường nữa, anh ấy đã tập trung toàn bộ sinh lực cho sự nghiệp nên mới có thành tựu như ngày nay.

- Cô vũ nữ đó chết vì cái gì? Cô ta còn rất trẻ, đúng không?

- Nghe nói cô ta chết vì say rượu, nửa đêm chạy lung tung ngoài đường, bị xe cán chết.

Hiếu Sương kinh hãi rùng mình một cái, chạm vào người cậu bạn.

Giang Hạo ngẩng đầu nhìn cô, giúp cô kéo áo cho ngay ngắn, gió biển khá to, đêm lạnh như nước, cậu ỏ tay cô vào trong tay mình, tay cô hơi run run. Cậu lo lắng hỏi:

- Sao thế? Em lạnh rồi đấy! Mình vào trong khoang ngồi đi.

- Không cần đâu Cô vội nói Em không sao, em thích gió biển như thế này, em không thích vào trong khoang đâu Cô nhìn vào mắt cậu Anh còn chưa kể hết câu chuyện của anh.

- Kể hết rồi Cậu thở dài Chắc là thế này, anh trai anh mắc cô vũ nữ kia một món nợ, cô ấy chết thế là món nợ được trả xong.

- Vậy thì, tại sao anh biết là anh tai anh lại bắt đầu yêu? Hơn nữa

lại chỉ là nửa yêu? Nửa yêu nghĩa là gì?

Cậu hơi rùng mình. Sự xồn xang bò lên đuôi mi mắt, bò lên khoe mắt và toàn bộ khuôn mặt cậu.

- Mong là hồn cô vũ nữ kia không trở lại! Cậu nói giọng ỉu xìu buồn bực Em có tin không? Sau khi cô vũ nữ kia chết được hai năm, thì bỗng có một cô gái từ hải ngoại bay về, tự xưng là em gái của cô kia! Ông anh bị ma ám của anh gần như là yêu cô ta ngay từ lần gặp đầu tiên! Chị đã đi, em lại đến! Ông anh mắc nợ của nhà họ Đào đó như là vĩnh viễn không trả nổi hay sao ...

- Cô em gái đó yêu anh của anh không?

- Anh làm sao mà biết được? Anh ấy không cho anh gặp cô ta, chỉ sợ anh nói năng không cẩn thận, sẽ súc phạm đến chị cô ta. Anh nghĩ, ông anh nửa điên nửa dại của anh có khi lại nói với cô ta rằng chị của em là nữ thánh cũng nên! Ông anh dám vậy lắm, anh ấy có một đức tính nhịn cầu toàn đến mức em không thể tưởng tượng được đâu. Anh ấy lại yêu rồi, em có tin được cái kiểu yêu đương này không? Anh ấy yêu cô gái hiện nay là yêu "em gái của cô vũ nữ"? Vì vậy, anh mới nói lần yêu này chỉ là "nửa yêu" thôi. Theo anh, chẳng qua là anh ấy yêu cái bóng của

Đào Bích Hòe.

- Đào Bích Hòe. Cô lắm bảm đọc.

- Đó là tên của cô vũ nữ kia, còn cô em tên là Đào Đan Phong.

Cô cúi đầu xuống, bỗng trở nên rất lặng lẽ, cô đang trầm tư, lẳng lẳng nhìn cậu. Trong mắt cô có một thứ ánh sáng lạ kỳ, sâu thẳm không đo được. Ánh trăng chiếu soi lên mặt, lên mắt cô. Sóng vỗ vào mạn thuyền phát ra những âm thanh có giai điệu, có tiết tấu. Trong sắc đêm như vậy, trên mặt biển như vậy, con người rất trở lên mềm yếu, dễ xúc động và cảm thấy mình thật nhỏ bé trước thiên nhiên, cảm thấy có gì âm u thần bí, sẵn sàng chụp bắt mình lúc nào không biết. Trong đáy mắt cô cũng đầy vẻ âm u thần bí, dường như bị nhiễm vẻ đẹp kỳ ảo của biển cả. Cô chăm chú nhìn cậu rất lâu rồi mới nói nho nhỏ:

- Giang Hạo, tại sao anh lại hận hai chị em họ đến thế?

- Anh hận ư? Cậu hơi hoảng hốt, hỏi lại.

- Anh hận đó anh cho là bà chị ma quỷ, cô em là âm hồn. Nhưng cùng một câu chuyện thường khi lại có nhiều góc độ, giá dụ

người chị kia không chết, biết đâu bà ấy lại sẽ bảo với cô em:
Ông anh của anh là yêu quái?

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả Cô nhìn ra mặt biển Em chỉ đoán vậy thôi.

Cô không nói tiếp nữa, vẫn nhìn biển, ánh mắt mơ màng, hốt hoảng. Tâm tư hân trí của cô lại bỗng bênh trôi dạt vào một thế giới không ai biết. Cô ngả đầu dựa hờ vào mạn thuyền, từ từ mắt nhắm lại. Cậu nhìn sang phía cô, hình như cô sắp ngủ. Cậu ngồi sang bên cạnh cô, đưa tay đỡ cô, đầu cô ngoẹo vào vai cậu. Cậu ôm ngang lưng cô, nựng nịu:

- Nếu em muốn ngủ thì ngủ một lát đi!

Cô khẽ nói về trầm ngâm:

- Hôm nay anh có vẽ người lớn nhỉ?

- Cậu mỉm cười.

- Đó chính là điều anh muốn nói: hôm nay em mới giống người

lớn.

- Hoặc là cô nói lắm lắm như thể đang mơ màng hôm nay, chỉ trong một đêm mà chúng ta đã biến thành người lớn! Sự trưởng thành cứ từ từ đến lúc nào không biết, đúng không? Cô càng ngả sâu đầu mình vào vai cậu, tự nhiên thở dài Giang Hạo này, cô ậm ừ trong cổ khi đã là người lớn, anh sẽ phải tự điều khiển được mình, phải trụ nổi trước những vấp vấp, trắc trở đấy.

- Đã có lúc nào anh không tự chủ, không chịu đựng được trắc trở vấp vấp? Cậu nín cười, hỏi. Nhưng cô không trả lời, hơi thở của cô trở lên đều đều, êm êm, ầm ầm phả vào cổ cậu. Có lẽ cô đã ngủ rồi. Cậu đắp lại chiếc áo cho cô, kê đầu cô lên đùi mình. Xoay trở như vậy khiến cô tỉnh ngủ. Cô mở mắt ra, như chưa từng ngủ, hỏi:

- Anh bảo gì?

Cậu ôm lấy đầu cô, lòng chột rung động. Lập tức cậu chớp thời cơ, khẽ khàng hỏi:

- Những điều em nói với anh chiều nay, là thật hay giả đấy?

- Nói cái gì? Mắt cô lại díp lại.
- Có một cậu bé đã tự tử vì em ấy.
- Tất nhiên là giả rồi. Cô cố ý ngáp dài một cái, làm như là đang buồn ngủ lắm, đến nỗi không còn bụng dạ nào mà bịa đặt, mà lặn ra việc nọ, việc kia. Chẳng có ai lại làm cái việc ngốc đó vì em đâu, lạ thật.
- Thế còn hút ma túy?
- Giả đấy.
- Bị ba trường cùng đuổi học?
- Giả đấy.
- Thế ngủ với hai đứa con trai?
- Giả đấy!
- Thế vào trường trễ am hư?

Cô cười, rồi vòng tay ôm chặt lưng cậu, vùi má vào lòng cậu.

- Em đến trường giáo dưỡng đó làm gì? Tuy rằng em hư ghê hư gớm nhưng vẫn còn chưa có duyên với trường đó. Giang Hạo ời ... Cô kéo dài giọng.

Cái gì vậy? Cậu dịu dàng hỏi, lòng cậu đang hát lên như một dàn hợp sướng có đến vạn người, hát đến kinh thiên động địa, hát đến tim rung cổ nghẹn, hát đến biển trời đổi sắc, hát đến nổi trăng sao reo cười ... Cậu không nín được cũng cất tiếng cười ...

- Giang Hạo Cô nỉ non bên tai cậu Em bịa đặt những chuyện đó cho anh nghe, là để anh sợ bỏ chạy. Bây giờ, em đã đổi ý rồi, em không muốn nghi ngờ chính con người của mình nữa. Nhưng, xin anh ... đừng có hận em.

- Hận em ư? Hận em vì bịa đặt ra những chuyện vớ vẩn đó ư? Cậu ôn tồn kinh ngạc Không, anh không hận em ... Cậu bỗng cảm thấy vạt áo phía trước ngực ướt ướt, mới giật mình sờ lên má cô, nước mắt đã ướt đầm mặt cô. Lúc đó giàn hợp xướng trong lòng cậu biến đi hết Hiểu Sương em làm sao? Em khóc à? Tại sao? Anh không hận em, anh thề đấy! Cậu cuống quýt kêu lên Thật mà, anh xin thề!

- Thôi, anh đã từng thề rồi! Cô nói và lại giấu mặt vào ngực cậu, nhắm mắt lại Em không khóc đâu, đó là sương đây. Mặt biển ban đêm nhiều sương lắm Giọng cô ngân nga thánh thót, trong vắt như tiếng hạc Em ngủ đây, em buồn ngủ lắm, đừng làm thức giấc em!

- Cậu dùng áo khoác đắp kín người cô, rồi ngẩng đầu nhìn ánh sao trời và trăng sáng, dàn hợp sường vụn người trong ngực cậu đã trở về, lại bắt đầu cất cao giọng hát và dàn nhạc lại bắt đầu tấu nhạc.

Trên mặt biển phía xa xa, một tia bình minh đang le lói, bỗng vụt lên khỏi mặt biển như một làn chớp lóe, và rất nhanh chóng tỏa sáng khắp không gian.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 12

Đan Phong và Á Bình ngồi trên chiếc ghế có chỗ tựa dễ chịu cao quá đầu trong một quán nhỏ, dùng chiếc thìa con luôn khuấy cà phê. Chị hơi nhú mày, mặt đầy vẻ bất an và phiền não, nói giọng hơi gắt em đừng có truy hỏi nữa, được không? Em thấy đấy, em trở về đã được hơn nửa năm rồi, trong nửa năm trời chẳng lẽ có một việc truy cứu chuyện đó à?

- Đúng vậy Đan Phong dựa nghiêng sang một bên ghế, nhìn qua cửa sổ, nơi có những tia nắng đầu hè đang nhảy nhót. Bức rèm châu đang đưa trong khuôn cửa, tay cô lơ đãng lần lần nhìn những hạt châu đó Em nói với chị nhé, chị Á Bình, quả là em chưa có ý bỏ, không đi tìm lời giải của câu đố đó nữa; nhưng hiện nay em đã rơi vào mê hồn trận rồi, em không thể nào chấp nối các sự việc vào với nhau được. Cứ như là một trò chơi sắp hình đã vỡ tung ra, không tài nào xếp lại như ban đầu được nữa.

Chị Á Bình, chị nhất định phải giúp em giải quyết mấy khâu then chốt.

- Chị đã nói rồi, tất cả những gì biết được thì chị đã bảo em lâu rồi mà.

- Không hì chưa nói thật hết với em!

- Cũng có thể những điều chị biết, nhưng không đích xác lắm Á Bình né tránh Quãng thời gian sau đó, chị với Bích Hòe không đi lại với nhau, rất nhiều tin tức chỉ là nghe được qua miệng bạn bè thôi. Em biết là những tin tức người ta nói trong lúc mọi người tụ tập chơi vui với nhau, đa phần là những chuyện tầm phào chẳng có căn cứ gì chắc chắn.

- Điều đó có thể đúng Đan Phong tư lự nói.

- Thế tại sao em không bỏ cái việc đó đi? Á Bình vội hỏi Người thì đã chết được hai năm rưỡi rồi, em còn cứ đi truy tìm manh mối để làm gì? Điều đó có gì tốt cho em? Tại sao em cứ không chịu buông tha?

- Bởi vì ... Đan Phong ngồi ngay ngắn lại, nhìn thẳng vào Á

Bình, ánh mắt cô đầy vẻ ngỡ ngàng, chân thành và như đang cầu xin giúp đỡ Vì việc này đối với em ngày càng trở nên quan trọng.

- Tại sao?

- Em ... em ... Cô lắp bắp, rồi cuối cùng thẳng thắn nhìn Á Bình
Em đã yêu người đàn ông kia!

- Ai? Á Bình giật nảy mình đi, mặt tái hắc đi.

- Chị đã đoán được rồi! Cô vẫn nhìn thẳng sang Á Bình, nói một cách rành rọt Giang Hoài, người suýt nữa thì là anh rể của em!

Á Bình trông như đột nhiên bị ma làm, mở tròn mắt, há to miệng, lảng người mà nhìn Đan Phong, không nói được một tiếng nào. Lúc sau, chị bỏ chiếc thìa ra bàn, đẩy tách cà phê ra thật xa, bằng bản năng đàn bà và bản tính thật thà, chị kêu lên:

- Em mê muội rồi! Đan Phong ơi, đàn ông ở khắp Đài Loan này đếm không xuể, em yêu người nào cũng được, làm sao lại phải cứ yêu anh ta? Lý trí của em để ở đâu? Đầu óc của em để ở đâu? Tư duy của em để ở đâu? Sao em lại có thể đi yêu một tên hung

thủ?

- Hung thủ? Đan Phong khàn giọng, kêu Cuối cùng thị chị đã nói ra hai chữ đó rồi! Hung thủ? Vậy thì, anh ta đúng là một tên hung thủ rồi!

Á Bình kinh hãi nín bật, chị mở tròn mắt, sợ hãi bởi chính chữ dùng của mình. Đan Phong cũng mở tròn mắt, nhìn chị gần như khùng hoảng. Cứ như vậy rất lâu, hia người ngơ ngác nhìn nhau. Cuối cùng, Á Bình là người phục hồi lại thần trí trước, chị cố nén tiếng thở dài, buồn bã nói:

- Thôi, thôi! Không nói nữa. Chị không nên dùng hai chữ đó, nói như vậy thực là không công bằng, chị của em chết vì tự tử, không phải là bị giết. Chị chỉ cảm thấy rằng, tuy anh ta không giết người, nhưng người lại vì anh ta mà tự sát thì anh ta cũng khó mà trốn tránh được tội lỗi, chỉ như thế mà thôi. Với lại, sự việc đã qua lâu rồi, có thể cái anh Giang Hoài đó có cái gì chấp nhận được thì cả hai chị em em mới đều bị nghiêng ngả chứ. Chị không nói nữa, chị không nên làm cho anh ta bị liên lụy!

- Á Bình, chị phải nói ra, có thể chị còn cứu kịp em!

- Cứu em?

- Đúng vậy, nếu người đàn ông kia đúng là đáng sợ thật, thì hãy bảo em, để em có thể phòng bị anh ta, để em tránh khỏi anh ta! Á Bình, chị tin có hồn ma không?

- Sao vậy? Cái gì cơ?

- Cách đây không lâu, em nằm mơ thấy chị Bích Hòe. Em biết đó là giấc mộng thôi, nhưng chị ấy cứ đứng đó, mồn một như đang sống ấy, chị bảo em phải đi, bảo em trở lại nước Anh, bảo em tránh khỏi Giang Hoài! Chị ấy cứ dặn đi dặn lại như vậy ... Khi tỉnh ra, em vẫn cảm thấy như chị ấy vẫn còn đứng đó. Em biết, ban ngày nghĩ gì là ban đêm mơ thấy đó mà. Chị Á Bình à, có thể nào trong cõi u minh có linh hồn không? Có thể nào chị em lại về báo mộng cho em, bảo em đi không? Ôi! Cô buồn bã cúi đầu, lấy tay chống trán Quả thật là em muốn đi, chỉ cần tìm được toàn bộ manh mối của sự việc, là em trở lại nước Anh ngay!

Á Bình ngồi đó sững sờ nhìn Đan Phong.

- Chị tin có hồn ma đấy. Chị xúc động và nghiêm khắc nhìn cô
Hãy đi đi! Đan Phong, hãy nghe lời Bích Hòe, trở lại nước Anh

đi!

- Thế thì, hãy cho em biết Mặt cô trắng bệch, đôi mắt càng đen và to hơn Chị bảo Giang Hoài đã thay lòng đổi dạ, vì vậy mà chị em đã tự sát. Vậy cô gái mà Giang Hoài yêu kia là ai? Giờ đang ở đâu?

- Em cần phải biết thật à?

- Em cần biết thật.

- Nghe nói đó là một cô gái bụi đời.

- Ô? Mặt cô mở càng to hơn Một cô bụi đời à? Tên là gì?

- Hình như là một vũ nữ, chị nghe chị An Hoa nói, cô vũ nữ đó có một cái tên rất là Tây. là ...

- An Hoa là? Cô ngắt lời Á Bình.

- An Hoa là một bạn học cùng lớp với bọn chị, đã đi nước ngoài rồi Á Bình ngó Đan Phong có phải em định ghi danh sách các học của bọn chị, rồi đi truy tìm hỏi han từng người không đấy?

- Không, chị Á Bình ạ. Chị đừng nên bực mình Cô vội vã nói Thôi được rồi, chị vừa nói rằng, cô vũ nữ kia có cái tên Tây là gì nhỉ?

- Ừ, tên là gì nhỉ, không biết là ... Anna. Maria? Không, không phải ... Cái tên đó là tên Tây, nhưng nó rất có ý nghĩa cơ ... À, đúng rồi, chị nhớ ra rồi, tên là Manon! Em biết một cuốn tiểu thuyết Pháp tên là "Manon Lescaut" không?

- Em biết Đan Phong hơi nhướng lông mày, ánh mắt lộ vẻ lạ lùng u uất "Manon Lescaut" là một cuốn tiểu thuyết thế kỷ mười chín, tác giả của nó là Prevost Manon là một cô gái đa tình lãng mạn, cô ta rất đẹp, rất biết cách lôi cuốn người khác bằng cái vẻ nũng nịu dễ thương. Nhưng cô ta coi trọng tiền bạc hơn tình yêu. Có một trang kỳ sữ trẻ tuổi đã vì cô ấy mà phá tan cả gia đình, hủy hoại cả danh dự, phá bỏ tất cả để theo đuổi cho bằng được. Đó là một tác phẩm nổi tiếng một thời, là tác phẩm thuộc trường phái lãng mạn!

- Đối với văn học Phương Tây thì em còn hiểu biết hơn chị, chị chỉ nhớ lảng máng cái tên cuốn sách đó, vì vậy không nhớ ngay tên cô vũ nữ đó. Á Bình nói Chị nghĩ đại khái Giang Hoài cũng

như anh chàng kỵ sĩ kia, dù sao anh ta cũng đã mê Manon rồi. Có người nói, suốt ngày anh ta dính chặt vào vũ trường, chỉ vì theo đuổi Manon.

- Chị em đã tự sát vì Manon ư? Đan Phong hỏi.

Á Bình lặng lẽ không lên tiếng, chị nhìn tách cà phê định nói rồi lại thôi.

- Chị định nói gì đây? Đan Phong rất nhạy cảm, truy hỏi.

- Em có nhận được giấy xác nhận được trường hợp tử vong của Bích Hòe không? Á Bình hỏi Trên đó phải có chữ ký của bác sĩ, và nguyên nhân tử vong cuộc đi ghi rõ ràng!

- Giang Hoài gửi giấy đó cho mẹ em Đan Phong nhớ lại Em đã xem tờ giấy đó, có viết là chết vì "suy tim nặng", hoặc cái tên bệnh gì đại loại như vậy.

- Đúng đây, các bác sĩ ở ta đều rất trọng tình cảm của con người, viết như vậy để cho gia đình bớt đau lòng. Với lại, chị đoán là, Giang Hoài nhất định đã phải cầu xin các bác sĩ giúp anh ta giấu kín việc đó.

- Thế còn cô Manon kia? Đan Phong truy hỏi. Cô ta không ở Đài Loan à? Cô ta còn ở vũ trường hay sao?

- Không. Nghe nói cô ấy lấy chồng ở Singapore rồi. Có một nhà triệu phú đã lấy cô ta làm vợ thứ năm. Đó là quả báo đấy, kết quả là Giang Hoài xôi hỏng bỏng không! Đan Phong này Chị nhìn thẳng vào Đan Phong Bích Hòa nói đúng đấy, hãy tránh xa anh ta. tránh khỏi Giang Hoài đi! Hãy trở lại nước Anh! ở bên đó em sẽ tìm được người tốt gấp trăm lần Giang Hoài! Em ngàn lần chớ có hồ đồ, cái tay ấy đối với con gái là đủ bài bản đấy. Nghe nói cô Manon kia cũng đã từng nghiêng ngả với anh ta mà!

- Khi Giang Hoài đang theo đuổi Manon thì chị em đi đâu, làm gì? Đan Phong lại tiếp tục hỏi Sao chị ấy không giữ chặt Giang Hoài?

- Nếu tình yêu mà lại phải dùng đến cái cách gọi là "giữ chặt" thì còn ý nghĩa gì nữa? Á Bình cảm khái Đừng rách Bích Hòe, chị nghĩ, Bích Hòe đã cố gắng hết sức mình, thậm chí còn ...Chị bỗng im bặt, giật mình kinh hãi trợn mắt.

- Thậm chí còn là gì? Đan Phong không tha, nhìn Á Bình sắc sảo

Chị còn giấu em cái gì đó?

- Có đâu, có đâu! Á Bình hoang mang cuống quýt, cầm lấy túi xách định đứng dậy đi Chị phải về rồi, trời không sớm nữa đâu.

- Chị ngồi xuống! Đan Phong ấn vai chị xuống Chị mà không nói rõ ra thì đừng hòng ra khỏi đây! Chị Á Bình, chị biết tính cố chấp của em đấy, chị vẫn còn việc giấu em, không nói ra không được! Điều đó đối với em hết sức quan trọng, chị hiểu không? Việc quan hệ đến sự ra đi hay ở của em, chị hiểu không? Việc đó quan hệ đến cả đời em, chị hiểu không? Việc đó quan hệ đến số phận của mấy người, chị hiểu không?

Á Bình ngồi nhìn cô không chớp mắt, cuối cùng cũng hiểu ra sự bức xúc, sự cấp bách, sự khẩn khoản bấy nay của cô, rồi cũng hiểu được tính quan trọng của sự việc.

- Đan Phong Á Bình trầm ngâm, khổ sở, cay đắng nói. Chị nói cho em một việc cuối cùng này, có thể cũng chẳng phải việc gì quá nghiêm trọng. Chị mong rằng nói với em thế này là không sai. Việc này chị chưa bao giờ nói với ai cả.

- Chị nói đi! Nói nhanh lên!

- Trước khi Bích Hòe mất khoảng hai tháng, chị còn nhận được một điện thoại của chị ấy, dạo ấy việc giao du giữa hai người chỉ là thỉnh thoảng gọi điện cho nhau thôi. Chị nghĩ, tối hôm ấy Bích Hòe có gì hơi khác thường, có thể là vừa qua một cuộc cãi cọ với Giang Hoài chăng? Cũng có thể vừa uống rượu say, bởi vì giọng nói của chị ấy nghe như khóc mà lời cũng không được rõ ràng. Chị của em hỏi qua điện thoại rằng ... rằng, hắt hủi thế nào khi được nếm mùi làm mẹ? Lúc đó chị vừa sinh cháu đầu, vừa mời các bạn học đến ăn đầy tháng cho cháu, chị của em không chịu đến dự tiệc. Chị bảo Bích Hòe, một người đàn bà đã làm mẹ mới là người đàn bà hoàn chỉnh. Thế là, Bích Hòe bật khóc, chị ấy khóc trong điện thoại nghe rất đau lòng. Chị hỏi, làm sao vậy? Chị ấy nói: Mình cũng sắp làm mẹ rồi, nhưng mình nhất định phải từ bỏ đứa bé này, vì cha nó không cần nó. Chị giật mình sợ hãi, định khuyên nhủ Bích Hòe nhưng chị ấy đã cắt điện thoại rồi.

Đan Phong nhìn trân trân Á Bình, những lời nói của chị khiến cô chấn động kinh khủng, chấn động đến nỗi miệng há to mà không thốt ra được lời nào. Hồi lâu sau, Á Bình vỗ vỗ vào tay cô.

- Khi một người phụ nữ đã quyết tâm sinh con cho một người đàn ông thì cô ta sẽ bắt

chấp tất cả. Mà khi một người đàn ông mà đến con của mình cũng không cần nữa thì hẳn ta không còn chút nhân tính nào.

Đan Phong hít vào một hơi không khí mát thật dài.

- Thế rồi, chị em có bỏ đứa bé đó không?

- Đó là nguyên nhân tại sao mà chị phải hỏi em về giấy chứng nhận tử vong, trong đó viết thế nào. Á Bình thẳng thắn nhìn cô Bởi vì, cũng có lời đồn đại rằng, chị em không phải chết vì tự sát mà chết vì sẩy thai!

Đan Phong rên một tiếng, rồi gục đầu, giấu mặt vào hai bàn tay. Á Bình trông chừng cô một lúc lâu, rồi từ từ đứng dậy, cầm túi xách, đi đến bên Đan Phong, đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt lên vai cô, dịu dàng nói:

- Đi đi, Đan Phong! Người đàn ông kia là tàn ác đấy, hẳn là ma quỷ! Nếu quả thật em đã nằm mơ thấy Bích Hòe đã chết không nhắm mắt, chị của em muốn cảnh báo em đừng dính vào, muốn nói với em mọi việc. Em hãy nghe Bích Hòe, hãy đi đi! Hãy trở lại nước Anh đi! Hãy trở lại Luân Đôn đi! Khi nào đi em báo cho

chị biết, chị sẽ ra sân bay tiễn em!

Đan Phong ngồi dậy, không cựa quậy gì, cũng không ngẩng đầu lên. Vậy là, Á Bình ôm chặt cô để từ biệt, rồi đi luôn.

Đan Phong vẫn tiếp tục ngồi yên, ngồi rất lâu, rất lâu, ngồi đến khi trời tối dần, rồi đến lúc quán cà phê lên đèn, đến lúc đêm khuya, khách hàng dần đông lên rồi dần thưa thớt đi. Cô châm một điếu thuốc; chậm rãi hút một hơi thuốc, chậm rãi nhả khói, chậm rãi nhấp một tợp rượu ... Quán cà phê này có một ban nhạc nhỏ, ban này bắt đầu biểu diễn, có một ca sĩ mi thanh mục tú trông như học trò đang hát một bài hát Tây. Cô nghiêng đầu lắng nghe, ca sĩ nọ có giọng trầm và vang, rõ ràng là có qua đào tạo, anh ta hát rất hay, rất xúc động. Anh ta lại hát một bài hát cũ: "Tôi thật không muốn biết". Anh ta hát rất phóng khoáng, có hồn:

"Em đã từng ngã vào vòng tay bao nhiêu người?

Em đã từng làm cho bao nhiêu người nghiêng ngả?

Có bao nhiêu, có bao nhiêu, có bao nhiêu?

Tôi quả thật là không hề muốn biết!"

Cô nghe bài hát đó, chẳng hiểu sao, tự nhiên lại nghĩ đến Manon

Lescaut. Đã xem cuốn sách đó từ lâu rồi, nhưng vẫn còn giữ ấn tượng sâu sắc, tuy những tình tiết của câu chuyện đã quên nhiều. Nhân vật chính trong đó, một gã đàn ông si tình và tận tụy đến mức không thể chê vào đâu được. Cũng là "Em đã từng ngã vào vòng tay bao nhiêu người? Em đã từng làm cho bao nhiêu người nghiêng ngả? Có bao nhiêu, có bao nhiêu, có bao nhiêu? Tôi quả thật không hề muốn biết!" Giang Hoài là vai chính đòu ư? Giang Hoài là chàng kị sĩ đó ư? Cô nghĩ, nghĩ ngợi một cách sâu xa. Anh chàng ca sĩ nọ đã chuyển sang bài hát khác, cũng là một bài hát cũ: "Đi sang Đại Giang đông". Cô vẫy tay một người hầu bàn tới, viết mảnh giấy: "Anh biết hát bài Chim nhạn ở cuối rừng không? "

Người hầu bàn đem tờ giấy tới cho ca sĩ, anh mỉm cười gật đầu với cô rồi bắt đầu hát:

"Chim nhạn ở cuối rừng
Mây trắng bay trước mắt
Chẳng ngâm được vào mây
Cũng không xây được tổ
Chim nhạn chẳng muốn bay
Trên mây bao buồn tẻ!

Chim nhạn ở cuối rừng,
Gió lay cành cây nhỏ,
Chấp chới cánh muốn bay,
Núi cao sông dài lắm,
Nhạn hỏi bay đi đâu?
Đường về nhà tí tấp
Núi sông đều cách ngăn!

Chim nhạn ở cuối rừng,
Ánh trăng suông mờ chiều,
Chim khách với chim oanh,
Đã cùng đi ngủ sớm!

Riêng nạn cứ thức hoài,
Mộng có hay biết cùng ai?"

Trước mắt cô dăng lên một lớp sương mù bàng bạc che khuất tầm mắt khiến mọi vật đều trở lên mơ hồ, cô ngồi tựa vào kính cửa, ty vo vo những hạt trân châu trên rèm cửa, tai nghe chúng đung đưa, đung vào nhau lách cách, mắt nhìn những màu sắc long lanh lóng lánh của chúng phát ra khi bắt ánh đèn. Đầu cô cứ ong ong vằng vằng, trong lòng xốn xang bâng khuâng bất ổn, thần trí và mọi suy nghĩ đều rơi vào một cõi nửa hư nửa thực.

Có một người nào đó đã ngồi vào bàn trước mặt cô; khách ngồi trong quán nếu là phụ nữ đơn thân, thường dễ gây sự chú ý, hướng chỉ là cô, sự cô quạnh buồn bã cứ lù lù như một cái bao tải nặng đang được cõng trên lưng, vác trên vai cô, hay như những dòng chữ khắc rõ mòn một trên trán cô. Cô chẳng buồn quay đầu lại, vẫn tiếp tục vò nghịch những hạt châu ở rèm. Người kia cũng không nói năng, chỉ vẫy tay gọi hai tách cà phê, anh ta đẩy tách cà phê còn nóng trước mặt cô, bỏ ly rượu whisky cô đang uống dở đi. Sau đó, anh châm một điếu thuốc, mùi thuốc quen thuộc bay tới mũi cô. Những cử động khiến cô lập tức nhận ra anh là ai. Hơi quay sang một chút, cô đưa cái nhìn lạnh mạnh qua rèm mi mắt, chiếu vào anh. Con người này, anh ta là quý ư? Là hung thủ ư? Là tàn ác ư?

- Sao anh biết em ở đây? Cô hỏi.

- Tìm em đến mấy ngày, sục sạo khắp nơi Anh nói, giọng mắt bình tĩnh, như nói chuyện với người khác Chiều nay, anh còn lái xe đi ra Đại Lý, cứ tưởng em lại ra cái làng chài đó. Anh cũng trông thấy ngư dân và những tảng đá lớn, cũng thấy những con cá giũa giũa trong tấm lưới. Đến tối, anh đi ngó từng tiệm cơm, từng quán cà phê, về sau bỗng nhớ ra chỗ này: quán Tâm Vận,

trước đây đã có lần em hẹn gặp anh ở đây. Thế là anh liền đến
Anh nhả một bụm khói, khói giăng đầy khoảng giữa hai người.

- Sao em lại thích quán cà phê này?

- Vì ... cô dừng dừng lạnh nhạt nói, vì ở đây rất gần khu mộ của
chị Bích Hòe.

Anh giật mình.

Cô nhìn đăm đăm, giọng càng lạnh nhạt.

- Nói như vậy làm anh động lòng à? Cô hỏi Lúc nào anh cũng sợ
nghe đến hai chữ "Bích Hòe", thật là lạ. Người ta bình thường
đều muốn nhắc người mà mình yêu Cô dùng thìa khuấy cà phê,
mắt nhìn theo hững vòng tròn trong chiếc cốc do mình khuấy tạo
nên, hỏi một câu không ăn nhập gì. Sinh thời chị Bích Hòe thích
chơi hao phải không?

- Phải.

- Thích thứ hoa nào? Hoa hồng? Tường vi? Tử la lan? Đinh
lương?

Anh chăm chú nhìn cô.

- Không. Cô ấy chỉ thích hoa bồ công anh.

- Bồ công anh? Một loài hoa cúc nhỏ mọc hoang ư?

- Phải, Bích Hòe nói: Hoa hồng quá lộng lẫy, hao lan quá tôn quý, đinh hương quá yếu ớt, vạn thọ quá cao ngạo ... những loại đó đều không hợp với cô ấy. Bích Hòe thường so sánh mình với hoa bồ công anh, toàn mọc ở góc tường, tự sinh tự diệt, không người để mắt. Khi nói như vậy, trông cô ấy rất thảm hại, cô ấy lúc nào cũng tự ti.

Cô dừng tay khuấy cà phê, hai tay chống cằm, nhìn anh không một lần chớp mắt. Anh đón cái nhìn của cô, nét mặt trông anh hơi tiêu tụy, anh mắt đầy lo lắng và mệt mỏi, toàn bộ thân sắc toát ra một vẻ băng khuâng trống vắng. Thế nhưng ở con người anh, tất cả thể hiện một khí chất cao quý và chính trực, không hề giống một tên hung thủ, không giống một hung thủ chút nào, trái lại, trông như một tù nhân đang chờ phán quyết, một tù nhân oan uổng. Tù oan? Tại sao cô lại nghĩ đến hai chữ đó nhỉ? Trong tiềm thức, cô đã giúp anh rửa sạch mỗi hiềm nghi về tội trạng

chăng?

- Em đã trốn anh những mấy ngày! Anh nói và rít mạnh một hơi thuốc, những ngón tay hơi run run vừa ôm dẫy mà đã đi lung tung khắp nơi! Nếu em không muốn thấy mặt anh, thì chỉ cần ra lệnh, là anh sẽ quyết không chèo kéo gì em nữa. Em đã làm cho anh cực kỳ lo lắng. Anh nhìn cô kỹ hơn và nói tiếp. Em vừa gầu vừa xanh!

Những lời anh đã khiến trái tim cô đập mạnh, đã khiến cô cảm động, đã lay động đến tình cảm dịu dàng trong tận đáy lòng cô. Phảng phất như một bàn tay vô hình bóp chặt lấy trái tim làm cho nó đập loạn lên, làm cho hơi thở cũng trở lên hỗn hển; cái cảm xúc đó khiến cô phát bực, hơn nữa khiến cô giận dữ, cô nghiến răng:

- Thế ra là em đi lung tung khắp nơi, à vẫn không trốn thoát được anh? Anh việc gì cứ phải bám sát không rời em? Không mặc kệ em được à? Quản lý em ít thôi, không được à?

Anh cup mi xuống, tựa như đang gắng sức kiềm chế một tâm trạng kích động nào đó, nét mặt anh trở lên u ám, ánh mắt căng hoang vắng băng khuâng. Anh nhanh chóng dập tắt điều thuốc,

nói gọn:

- Được, anh sẽ đi!

- Không được đi! Cô bật thét.

Anh ngồi trở lại, ngạc nhiên giương mắt nhìn cô, trong ánh mắt chứa đầy sự ngóng đợi, lại có cả hoang mang, sốt ruột, hoảng sợ và còn có cả ... tình yêu, một thứ tình yêu nồng nàn, thắm sâu, tha thiết. Cô tan chảy ra trong đôi mắt đó, người như co rúm và mềm oặt đi. Cô hít mạnh một hơi, cố gắng nói bằng giọng mệnh lệnh nhưng không có lực:

- Em phải hỏi anh một câu, anh phải nói cho thành thật!

Anh khẽ gật đầu.

Cô thè đầu lưỡi liếm qua môi, cổ họng khô quánh.

- Manon là ai? Cô khàn giọng hỏi.

Anh giật nảy mình, như bị đánh một gậy, mặt anh lập tức tái đi, trắng bệch như giấy. Anh nhanh chóng ngược mắt nhìn cô chòng

chọc. Anh thở hổn hển, mắt long sòng sọc, gọng run bần bật.

- Ai nói cho em cái tên đó? Anh hỏi.

- Anh không phải hỏi, chỉ cần nói với em, Manon là ai?

Anh nhú chặt lông mày, đau đớn nhắm mắt lại, tay đỡ lấy trán.

- Manon ... là ... một vũ nữ.

- Anh ... từng yêu Manon?

Anh cắn răng.

- Phải.

- Nhất định cô ta không phải là một vũ nữ bình thường? Nhất định cô ta phải rất sâu sắc, rất kéo léo, rất hấp dẫn đối với anh? Manon? Cô ta tự ví mình như Manon Lescaut, nhân vật của Prevost, thế có phải cô ta quyến rũ và xinh đẹp như Manon Lescaut không? Cho đến bây giờ anh vẫn yêu cô ta, đúng không? Cô ta thích loại hoa gì? Chắc chắn không phải là hoa hồng, hoa lan, đinh hương, hay cúc vạn thọ chứ? Có thể là ...

"Rầm" Một tiếng anh đấm mạnh tay xuống bàn, tách cà phê nảy lên, rơi xuống đất, vỡ toang. Anh đứng phắt dậy, làm xô lệch cả chiếc bàn, làm cho một tách cà phê khác bị đổ xuống. Tiếng ly cốc đổ vỡ bỗng chốc kinh động cả quán cà phê. Tay ca sĩ trẻ đang hát bài "Nỗi nhớ nhung ngày trước" cũng giật mình im bật, những người hầu bàn đều ngóng về phía đó; Giang Hoài mặc kệ tất cả những cái đó, anh bực tức to tiếng gầm vào mặt Đan Phong như ở chỗ không người:

- Im đi! Tôi chịu đựng em như vậy là đủ rồi! Tôi không có nghĩa vụ phải chịu thẩm tra hết lần này đến lần khác! Tôi sẽ không trả lời em bất cứ vấn đề nào nữa! Tùy em nghĩ, tùy em đánh giá! Tôi sẽ không nói một chút gì nữa hết! Em đừng hòng moi miệng tôi một chữ nào! Em cho tôi là hung thủ cũng được, là đao phủ cũng xong, là ma quỷ gì cũng vậy, tôi không biện bạch, không giải thích gì nữa ...

- Giang Hoài! Cô la lên, chặn đứng sự gầm gào la hét của anh Anh định làm kinh động tất cả mọi người lên à? Nếu chúng ta muốn cãi nhau thì tốt nhất hãy đi khỏi đây đã!

Câu nói đã nhắc nhở được Giang Hoài, khiến anh tỉnh lại, anh đi

tới quầy để thanh toán tiền rồi cầm túi đầu đi khỏi quán cà phê. Đan Phong cũng theo ra, cô nhìn tấm lưng ngay thẳng và nhìn toàn thân anh, thấy rõ một phong thái cao ngạo khó tả, cái cao ngạo đó khiến cô thất lòng, nhưng cảm giác thất lòng đó lại khiến cô bực giận, cô cắn cắn răng:

- Giang Hoài, anh không phải gằm thét với em như vậy, mà cũng không cần bực tức gì đâu, vì em đã quyết định rồi.

Anh thành linh dừng bước, đứng lại trước một ngọn đèn đường, quay đầu lại và hỏi một cách thấp thỏm:

- Em đã quyết định cái gì?

- Em phải rời bỏ anh! Em phải bay sang nước Anh trong thời gian sớm nhất!

Anh bản thân nhìn cô đăm đăm, tựa hồ ngay lúc đó không thể hiểu được cô muốn nói gì.

- Anh không cần phải phiền não thêm nữa, không cần phải lo lắng thêm nữa. Cô tiếp tục nói, giọng nhẹ như tiếng vọng từ khe sâu lên, lạnh lẽo và xa xôi. Ánh mắt cô dừng trên mặt anh, nó mơ

hồ, thâm trầm, khó lường ... ở đó còn một vẻ sợ hãi, kinh hoàng nữa Em sẽ không truy hỏi anh bất cứ một việc gì nữa! Cũng không thăm tra, phán xét anh nữa! Bởi vì, em đã phải sợ hết hồn rồi! Bao nhiêu sự việc đã dọa dẫm, khủng bố em, em không còn đủ dũng khí để khai quật lên nữa! Càng không đủ dũng khí để đối mặt với những sự thật có thể bị tìm ra! Em rất yếu hèn, yếu hèn và nhỏ bé, em quyết tâm làm một tên lính đào ngũ! Em buông xuôi rồi! Em trốn khỏi anh! Buông tha anh! Em phải đi thật xa! Rồi bỏ thế giới của anh, đi thật xa! An yên tâm chứ? Anh hài lòng chứ?

Anh chú ý nhìn cô, ánh đèn đường và ánh trăng nhàn nhạt, chiếu soi trên mặt, trên tay, trên người cô. Cô mặc một chiếc áo vải bông sợi mịn, rộng thùng thình, ống tay cũng rộng, vạt áo phất phơ. Gió đêm thổi tóc tay áo làm lộ ra đôi cánh tay nhỏ nhắn thon thả; cái nét hơi gầy gầy, hơi ốm của cô chỉ làm tăng dáng vẻ mảnh mai yếu điệu, không hại gì tới sắc đẹp cả. Quả thật là cô đẹp như thơ, như họa, đẹp như một đám mây trắng không vương một chút bụi trần. Mà đôi mắt buồn buồn, mơ màng, ngơ ngác kia lại khiến người ta nát lòng. Anh đang phải cố sức giao chiến với những tình cảm phức tạp trong bản thân.

- Xin lỗi, Đan Phong. Anh nói khàn khàn Anh đã tìm em mất

mấy ngày, không dễ dàng gì, đâu có phải là tìm để cãi nhau với em ...

- Em cũng không muốn cãi nhau với anh Cô nói một cách khẳng định và kiên quyết Em đã quyết định rồi, em sẽ trở lại nước Anh.

Anh hít một hơi dài, dựa vào cột đèn:

- Không nên dễ dàng dùng hai chữ "quyết định"! Anh hạ thấp giọng, trông anh hơi bối rối và mềm yếu, có lẽ vì đang chịu đựng sự nung nấu trong tình cảm.

- Không phải dễ dàng đâu, mà em đã nghĩ ngợi rất lâu mới "quyết định" đây! Cô cũng hạ giọng nói.

- Không nên dằn dỗi với anh! Giọng anh càng thấp hơn.

- Không phải là hờn dỗi! mà là rất lý trí!

Anh nhìn sâu vào mắt cô.

- Không thể thay đổi được ư?

Cô lắc lắc đầu.

Anh lại hít một hơi và đứng thẳng người lên, nhanh chân bước về chiếc xe của mình đang đậu bên đường, nói to:

- Thôi được! Xem ra, anh không đủ sức để giữ được một con chim nhạn lang thang, em cứ thích tiếp tục cuộc lang thang của em thì anh còn gì để nói? Hãy lên xe đi Anh ra lệnh Anh đưa em về nhà đã!

Cô lùi lại hai bước.

- Em còn chưa muốn về nhà, anh đi đường anh, em đi đường em!

Anh nhào tới nắm lấy tay cô, nhìn cô một cách dữ tợn.

- Em có nghe lời không? Anh buồn bực, khế gầm lên Em phải nhất định phải ôm một tuần nữa mới vừa ý, đúng không? Em xem, em đã gây gò đến thế nào? Em xem em đã xanh xao trông như ma thế kia! Em lên xe ngay cho anh nhờ!

Anh mở cửa xe, vút cô vào lòng xe rồi đóng cửa đánh "sầm" một tiếng. Anh mở cửa đằng trước để ngồi vào và mở máy xe.

- Em về nhà, ngủ một giấc đi cho anh! Mặt mũi thì phờ phạc, người thì gầy gơ xương ...

Chiếc xe "vù" một tiếng và lao đi, anh quay đầu nhìn cô một cái.

- Trời ơi! Anh kêu lên Em trở lại nước Anh cho anh nhờ! Nếu không thì anh sẽ bị em xử tội lãng trì mất!

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 13

Giang Hoài đứng tựa bên cửa sổ trong văn phòng của anh, rồi nhìn dòng xe cộ như nước chảy và ánh dương rực rỡ ngoài cửa sổ. Anh cứ đứng sừng sững, bản thân như vậy, tâm tình thì mâu thuẫn, thần trí thì mù mịt. Anh không có cách nào để nắm bắt dòng được suy nghĩ của mình, chỉ cảm thấy mỗi sợi thần kinh đều căng lên như dây đàn, sắp đứt đến nơi. Mỗi một tế bào trong người đều như một quả bóng bay bơm đầy hơi, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung. Anh đưa tay vuốt trán, tuy bây giờ mới là tháng Năm và trong phòng đang mở máy điều hòa, thế mà trán anh vẫn đầm đìa mồ hôi. Anh cất bước đi đi lại lại trong phòng, mà cũng không định tâm nổi. Trên mặt bàn chất đống những công việc chờ giải quyết, nhưng anh cũng chưa buồn để mắt. Anh đi từ đầu này đến đầu kia trong căn phòng, chốc chốc lại ngó chiếc máy điện thoại. Anh định gọi điện, nhưng nhìn đồng hồ: mới có mười giờ sáng. nên để cho cô ấy ngủ thêm được một

chút. Để cho cô ấy ngủ đủ đi đã, có thể cô ấy sẽ chịu nói chuyện một lần nữa thật đáng hoàng. Nói chuyện một lần nữa? Anh còn có thể nói gì với cô ấy đây. Một lần trao đổi chuyện trò có chắc là nhất định kết thúc những gì đang tranh cãi và đau khổ? Trời ơi! Tình cảnh đó còn tiếp diễn đến bao giờ? Tiếp diễn đến bao giờ? Tiếp diễn đến bao lâu nữa?

Có người gõ cửa, anh dừng bước một cách máy móc: Phương Minh Huệ đẩy cửa vào, lại đẩy tay hồ sơ bản thảo, lại là một nụ cười cúc cung tận tụy với một tràng báo cáo:

- Ban biên tập hỏi, kế hoạch ra sách tháng tới của ông có hai lòng không? Ban hát hành nói, tài liệu điều tra về phát hành và đã đưa ông hai tháng rồi, hỏi xem ông có chịu bỏ qua một số khu vực nhỏ kia không? Nhà in nói giá giấy đánh tăng, bảng giá mới ở trên bàn, ông nhất định phải xem qua một chút để quyết định điều chỉnh giá bán sách hay dùng loại giấy rẻ tiền hơn? Sách cần phải tái bản trong tháng là hơn mười một đầu sách, Có phải tái bản toàn bộ không? ...

- Minh Huệ! Anh thử dài Cô hãy để hết các thứ lên bàn, lát nữa rồi tôi xem!

- Thưa ông Giang, trên bàn đã đầy đống lên rồi! Hay là ông cứ nói, em ghi lại, trong nháy mắt là đã có thể đưa cho họ để thực hiện, vậy được không? Phương minh Huệ cười, tay đưa sổ ghi chép tới. Chúng ta hãy bàn từng việc từng việc một, được không?

- Minh Huệ! Anh nhẫn nại nhịu lông mày, nhưng lại bỗng nổi cáu, nói Cô đi bảo các Ban tự quyết định lấy, không thể bất cứ việc to nhỏ cũng đến hỏi tôi!

Phương Minh Huệ liếc mắt nhìn anh, nụ cười vụt tắt, cô rón rén lùi ra khỏi cửa, đến cửa phòng, cô chợt quay đầu lại, đánh bạo nói:

- Ông tin tưởng ở quyết định của các Ban ư? Nếu ông tin được, tôi sẽ bảo họ tự làm. Nếu thiên hạ mà đại loạn thì ông đừng có nổi nóng đấy!

- Thôi thôi, lại đây, lại đây! Anh đầu hàng Chúng ta đi xử lý các công việc tồn đọng ở đây nào!

- Khuôn mặt tròn của Phương Minh Huệ tươi tắn hẳn lên, chạy như bay tới bên bàn. Vừa mới mở cuốn sổ tốc ký ra, thì máy điện

thoại riêng của Giang Hoài bỗng réo lên, Giang Hoài như bị điện giật, đứng ngất dậy, đưa tay cầm ống nghe lên. Anh vừa mới "Alô" một tiếng thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng của Đan Phong:

- Giang Hoài em vừa đến hãng Hàng không mua vé máy bay ...

- Cái gì? Anh quát lên, quát to đến nỗi cả căn phòng rung lên, quát đến nỗi Phương Minh Huệ giật nảy mình, đánh rơi cả sổ tóc ký xuống đất. Anh nói vào máy một cách hấp tấp, nóng nảy, lập bập.

- Đan Phong, em hãy bình tĩnh, em đừng có đùa, em hãy nghe anh nói ... Giờ em đang ở đâu? Chúng ta gặp nhau nói trực tiếp! Đan Phong! Em nghe anh nói. Không được dập bỏ máy, nếu em d1m cắt máy, anh sẽ liều mạng với em! Không phải đe dọa em đâu, , anh cuống quá, em hãy nghe anh nói, Đan Phong ... Anh gào lên em mua vé máy bay chuyến nào? Ngày mai hả? Em điên rồi! Em ... Đầu dây bên kia đã "cách" một tiếng cắt máy. Anh ngẩn ra nhìn chiếc ống nghe, rồi anh vứt máy xuống, quơ chiếc áo khoác trên lưng ghế, định lao ra ngoài. Phương Minh Huệ thờ dãi thườn thượt một cái, đứng dậy nói:

- Em thấy những công việc chắc phải để qua hai ngày nữa mới làm được quá!

Giang Hoài không kịp dặn lại Phương Huệ cái gì, đã đi thẳng ra cửa. Vừa mới ra đến đó, không ngờ ngoài cửa có người ở ngoài đã giật ra, suýt nữa thì anh đã đâm vào người đó. Gượng đứng lại được, nhìn ra thì là Giang Hạo. Giang Hạo xông thẳng vào, mồ hôi đầy đầu, áo sơ mi cũng ướt đẫm, dán vào người, mồ hôi chảy ròng ròng ròng trước trán. Cậu thở phì phò, mặt tái xanh tái xám, tựa như đã xảy ra việc sống chết gì rồi. Giang Hoài phát hoảng lên vì dáng bộ của cậu em, anh ngạc nhiên hỏi:

- Chú Tư! Em sao thế? Có lừa manh đuổi theo em à? Hay em cãi lộn, đánh lộn? Hay bị đuổi học?

- Không phải! không phải! Giang Hạo lắc đầu, ngồi phịch xuống ghế.

Giang Hoài thở phào trong bụng, lại nhớ đến việc vạn phần khẩn cấp của mình, bèn vỗ vỗ vai Giang Hạo, lật đật nói:

- Anh đang có việc gấp, không thể không đi ngay, em ở đây đợi anh về rồi nói sau nhé!

Giang Hạo vội quơ tay cổ nắm cổ tay Giang Hoài, cậu thét lạc giọng:

- Anh ơi, trời có sập xuống ngay bây giờ thì anh cũng không được đi! Anh phải giải quyết giúp em vấn đề này, em mất hết rồi!

- Chú mất hết rồi? Làm sao mà mất hết? Giang Hoài sững lại.

- Em muốn nhảy lầu đây! Giang Hạo bỗng nói lớn, tựa như đang gào thét đọc bản tuyên bố với toàn thế giới. Lúc này, không chỉ có Giang Hoài mà phía ngoài phòng của anh, tất cả công ty giờ đã xao động. Phương Minh Huệ thông minh khôn ngoan kia cũng sợ tròn mắt. Giang Hoài thấy tình hình có vẻ hơi gay cấn, anh sờ trán Giang Hạo, không thấy sốt, nhưng mồ hôi lạnh đầm đìa, nhìn kỹ một chút nữa thì thấy mắt cậu trợn ngược, mặt xanh lè, miệng thở dốc, môi tái nhợt ... Anh vội nói với Phương Minh Huệ:

- Minh Huệ, lấy ít nước đá ... Suy nghĩ là nước đá không có tác dụng, anh lại vội vã bảo ở giá sách của tôi có rượu, hãy rót cho tôi một cốc rượu!

Phương Minh Huệ thoăn thoắt chạy tới, rót rượu đưa cho Giang Hoài. Anh đỡ lấy đầu Giang Hạo, ra lệnh:

- Hãy uống hớp rượu đi, em sắp ngất rồi!

Giang Hạo uống một ngụm lớn và ho sặc sụa ngay. Giang Hoài đưa mắt ra lệnh cho Phương Minh Huệ, cô lập tức tỏ ra ý tứ lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại. Giang Hoài cài chốt bên trong rồi quay lại, đi tới bên Giang Hạo, anh nhìn kỹ mặt cậu em, kê cốc rượu vào môi cậu:

- Uống hớp nữa đi!

Giang Hạo uống một ngụm nữa rồi thở hắt ra một hơi, mặt cậu lúc đó mới hơi có chút khí sắc. Giang Hoài từ tốn ngồi xuống trước mặt cậu, vỗ vỗ vào đầu gối Giang Hạo:

- Khá rồi, chú Tư, chú gây ra chuyện gì rồi, hãy nói cho anh biết! Miễn không phải là phạm tội đốt nhà giết người thì việc gì anh cũng giải quyết giúp chú, nói đi!

- Em không gây ra chuyện gì cả. Giang Hạo lập bập, khổ sở nói

Em đã gây gổ gì đâu, chẳng làm gì hết.

- Vậy thì rút cục là việc gì?

- Là Hiếu Sương ... Cậu nhắm nghiền mắt Hiếu Sương ...

- Hiếu Sương sinh sự rồi à? Anh hỏi đồn Cô ấy đã làm việc gì xấu? Hay là chú với cô ta ...?

- Không phải, không phải! Giang Hạo kêu to, không kìm được mình. Anh không được đoán bậy! Em và Hiếu Sương không làm gì cả!

- Vậy, chú nói đi, rút cục là gì? Giang Hoài nôn nóng hỏi, vừa hỏi vừa nghĩ tới Đan Phong, Đan Phong với cái vé máy bay của cô.

- Hiếu Sương đi rồi! Giang Hạo nói giọng rên rĩ Cô ấy đi rồi! Đi mất tích không kèn không trống!

- Đi rồi? Giang Hoài ngẩn ngơ hỏi đi đâu kia?

- Thì chính em cũng không biết cô ấy đi đâu! Giang Hạo lại kêu

lên, sợi gân xanh trên trán run rẩy. Nếu mà em biết thì em đã không tìm đến anh! Giá mà em biết, thì em đã đuổi ngay theo rồi! Giá mà em ...

- Thôi được chú Tư ạ! Giang Hoài lại hờ dãi, lắc lắc đầu, có vẻ thông cảm Anh hiểu rồi, chú với Hiểu Sương cãi nhau, sinh sự sinh, thế là cô ấy giở bài mất tích ra chứ gì? Chú Tư, chú non nớt quá, đó là bài bản của con gái đấy thôi. Chú không phải cuống cào cuống kê lên như thế. Tại chú cuống quýt lên thế làm anh cứ tưởng có chuyện gì quá nghiêm trọng. Chú nói chú không có ý thực sự nghiêm chỉnh, thậm chí lại bảo anh không cần gặp Hiểu Sương. Nhưng, bây giờ xem ra, không những chú đã nghiêm chỉnh, mà còn thực sự nghiêm chỉnh đến mê mụ cả người ...

- Anh ơi! Giang Hạo khổ sở kêu lên. Anh không cho em nói rõ câu chuyện ư? Anh không để lát nữa hãy xem xét chuyện em có nghiêm chỉnh hay không được ư?

- Thì chú cứ nói!

- Hiểu Sương mất rồi!

Giang Hoài đứng dậy, đi rót cho mình một cốc rượu.

- Cái đó em đã nói rồi! Anh kiên nhẫn nói và nhìn cái máy điện thoại, không biết giờ này Đan Phong đang ở đâu?

- Em đã nói, nhưng anh đâu có hiểu gì. Hiểu Sương bỗng biến mất, nhưng không chỉ là Hiểu Sương, mà cả bà cụ, cả Tuyết Cầu cũng không thấy đâu nữa! Trong một đêm mà cả nhà cô ấy đã dọn đi đâu sạch sành sanh. Hoá ra tất cả đồ đạc trong nhà đó đều là của nhà chủ, kể cả ti vi, tủ lạnh ... tất tần tật đều là chủ căn nhà đó. Hôm trước họ đã trả nhà rồi, hôm nay chẳng còn một ai nữa!

- Cái gì? Giang Hoài đã tập trung chú ý vào câu chuyện. Chú bảo cả nhà họ đều dọn đi hết rồi?

- Phải rồi! Gọi là cả nhà, nhưng cũng chỉ có hai người là Hiểu Sương với bà cụ thôi, Tuyết Cầu đâu có tính là người! Bọn họ bỗng nhiên biến mất, hàng xóm hai bên cũng chẳng ai biết họ đi đâu cả.

Giang Hoài chòng chọc nhìn Giang Hạo.

- Lần cuối cậu gặp cô ấy vào lúc nào?

- Ngày hôm kia, buổi sáng sớm chúng em từ thuyền đánh cá bước lên bờ.

- Thuyền đánh cá? Giang Hoài ngần ra.

- Vâng, thuyền đánh cá thật mà, chúng em theo thuyền ra biển, ngồi trước mũi thuyền, ngắm trăng, ngắm biển, ngắm đèn đánh cá. Cô ấy vẫn luôn miệng nói nói cười cười, cô ấy thích xem dân chài đánh cá, cô ấy thích biển, chúng em nói chuyện rất nhiều, rất nhiều ... Rồi cô ấy khóc, bảo em đừng hận cô ấy, làm sao em phải hận cô ấy chứ? ... Trời ơi! Cậu đột nhiên gục đầu vào lòng bàn tay, rên rĩ Chính lúc đó cô ấy đã định bụng sẽ xa em rồi! Cô ấy đã biết là cô ấy xa em! Còn em thì như một thằng ngố ấy! Em chưa bao giờ bắt nạt cô ấy! Em chưa làm bất cứ việc gì sai cả! Em chưa bao giờ thực lòng với ai như cô ấy cả! Nếu cô ấy đòi cả mặt trăng, em cũng sẽ lên trời để hái cho cô ấy! tại sao cô ấy lại phải chạy trốn em? tại sao phải chuyển cả nhà đi? Cô ấy ...

- Chú Tư! Giang Hoài khản cổ gọi. Trông thần thái anh lâm lì, ánh mắt mạnh mẽ, giọng anh chứa đựng một sức mạnh nào đó khiến cơn kích thích của Giang Hạo tự nhiên dịu đi khá nhiều. Chú đừng có khoa trương loạn xạ như thế, hãy ngồi xuống đã!

Giang Hạo máy móc ngồi xuống, ngây ngô cắn móng tay, ngây ngô tự đứt tóc mình.

- Từ trước đến nay anh chưa bao giờ được chú miêu tả kỹ về Hiếu Sương, hãy nói cho anh biết Giọng Giang Hoài trầm xuống, chứa đựng cả sự kinh sợ, ngại ngùng, lo lắng Trông cô ấy thế nào? Cô ấy độ bao nhiêu tuổi? Cô ấy mặc quần áo như thế nào? Cô ấy ở đâu tới?

- Cô ấy ... tất nhiên là đẹp! Giang Hạo nói một ánh mắt khổ sở Nhưng anh cần phải biết hình dáng cô ta? ...

- Anh cần biết! Giang Hoài nghiêm giọng Hãy nói đi!

- Cô ấy mặt trái xoan, mắt to cảm nhận Giang Hạo đành phải nói tóc ngắn nhưng rối bù, lúc nào cũng mặc áo len hoặc áo sơ mi cộc, lúc nào cũng mặc quần jean, chân đi ủng da. Cô ấy nói mình mười chín tuổi nhưng em thấy cao lắm là mười bảy tuổi thôi! Cô ấy rất nhộn nhạo, thích cười đùa âm ỉ điên khùng, thích nói bịa nói dóc nhưng hay giấu đầu hở đuôi. Cô ấy thích hát nhưng chẳng bao giờ thuộc bài nào, cứ tự mình đặt lời mà hát vớ hát vẩn! Cô ấy trước ở Đài Trung, mới dọn nhà đến, em cũng không

biết tại sao lại dọn nhà. C6 ấy có tật hay nói linh tinh một mình hoặc nói thâm thâm thì thì vào tai Tuyết Cầu. kiểu như "Cóc ở nhà, Gà bới bếp" chẳng hạn ...

- Thôi, đủ rồi. Giang Hoài phẩy tay, nét mặt anh giãn ra, tựa hồ như được giải thoát khỏi một nỗi khủng khiếp. Anh có vẻ phấn chấn lên, mặt đã vui vui Không cần tả nữa đâu, họ dọn nhà đi rồi, thì chắc là nhà cũ ở Đài Trung tự nhiên lại xảy ra việc gì chẳng. Anh cảm thấy chú đã quá hốt hoảng đấy, không đến nỗi phải thế đâu. Biết đâu mai kia chú sẽ nhận được thư của cô ấy cũng nên, hoặc có thể lại biết tin tức của cô ấy ...

- Em thấy, từ đầu đến giờ anh vẫn chưa nghe thủng ra ý của em! Giang Hạo lại la lên, mặt hết đỏ rồi đến tái, miệng thở hển hển Cô ấy đi rồi! Anh hiểu không? Cô ấy mãi mãi không muốn gặp mặt em nữa, Anh hiểu không? Cô ấy mãi mãi không muốn gặp mặt em nữa rồi, anh hiểu không?

- Anh chưa hiểu Giang Hoài bần khoản lúng túng Sao lại nghĩ thế?

- Anh xem cái này đi! Giang Hạo móc túi lấy ra một trang giấy đưa cho Giang Hoài Tờ giấy này em đã thấy trong hòm thư của

em sáng nay đây.

Giang Hoài cầm lấy tờ giấy, mở ra xem, đó là một tờ giấy trắng loại thông thường, ánh mắt anh vừa chạm tới nét chữ bay bướm trong thư thì tim anh đã đập dội lên toàn thân như bị chìm trong bể nước đóng băng. Anh đọc lá thư một cách vội vã, tham lam nghiêng ngáu như muốn nuốt lấy các dòng chữ đó.

Giang Hạo,

Tôi đi đây. Anh sẽ vĩnh viễn không trông thấy tôi nữa, bởi vì tôi chuẩn bị biến khỏi hành tinh này để tái sinh ở một hành tinh khác, nếu mà tôi có thể tái sinh được.

Anh đã từng thề trước mặt tôi là anh sẽ không hận tôi. Vậy thì xin anh hãy tha lỗi cho tôi đi! Hãy thông cảm cho tôi, tha thứ cho tôi đã gây ra một trò đùa quá lớn đối với anh. Giang Hạo ơi, hãy nghe tôi nói câu này: Tôi không hề là một cô gái nhỏ giản dị vui tươi như anh tưởng tượng đâu, tôi chỉ là một con bọ hình lá cây, trên mình vốn phủ đầy màu sắc nguy trang để tự vệ. Không, có lẽ tôi không chỉ là con bọ lá, tôi là một thảm rêu nhung nữa. Anh biết thế nào là loài rêu nhung không? Đó là một loài thực vật màu sắc rực rỡ tuyệt vời, nó có những xúc tu rất đẹp và nhọn như

kim. Khi nở xòe ra, trông nó như một bông hoa hình cầu, đỏ như lửa đang cháy. Nhưng mỗi chiếc xúc tu của nó đều có chất độc, hễ bọn côn trùng bị quyến rũ, dính và nó là nó sẽ tóm chặt lấy và ăn luôn. Gianh Hạo, anh biết không, tôi chính là cái hoa cầu lửa ấy đấy, nguy hiểm, tai ác và đáng sợ. Anh đừng có bị quyến rũ vì cái vẻ bên ngoài của tôi, vẻ đó là giả đấy, là ngụy tạo đấy. Suýt nữa thì anh đã là mồi cho loài rêu nhưng rồi.

Từ khi mới bắt đầu, tôi đã bảo anh chớ nên chân thành nghiêm chỉnh với tôi, tôi nghĩ đó là vì cái "thiên lương" của tôi còn chưa bị diệt mất. Anh là một thanh niên vừa lương thiện vừa xuất sắc, anh tốt gấp trăm lần so với dự đoán của tôi. Một con người như anh thì sẽ tìm được bạn đời lý tưởng. Người đó quyết không phải là tôi! Bởi vì, Giang Hạo ạ, từ trước tới nay anh chưa thất sự nhìn nhận đúng con người tôi! Người mà anh yêu chỉ là một cái bóng hư vô, một nhân vật trong tòa lâu đài trên không trung, một con bọ hình lá có màu sắc ngụy trang để tự vệ!

Giang Hạo, anh còn trẻ biết bao trong cái tuổi như anh bây giờ, chắc rằng tất cả những buồn thương đều dễ dàng nhanh chóng nhạt phai. Nếu như tôi đã từng gây ra cho anh một nỗi buồn thương nào đó thì mong rằng nó sẽ trôi đi như một đám mây mỏng manh. Tôi đi đây, Giang Hạo ạ. Xin anh, ít nhất cố tin một

việc này: là sự ra đi của tôi, là để cứu anh chứ không phải để hại anh, là vì thương anh chứ không hận anh!

Cuối cùng, tôi cầu xin anh, một việc, xin anh cứ coi như từ trước tới nay, chưa bao giờ biết Lâm Hiểu Sương là ai, coi như đó chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ rất hoang đường; giờ đã tỉnh lại rồi, cả thế giới vẫn còn nguyên vẹn như cũ, chỉ không có Lâm Hiểu Sương nữa mà thôi! Đối với những sự vật hoàn toàn không tồn tại, thì việc gì mà phải buồn thương bi lụy, đúng không nào?

Tôi sẽ đi rất xa, rất xa suốt cuộc đời này, chắc chắn anh sẽ không bao giờ gặp tôi nữa, cảm ơn anh đã giúp tôi chụp bắt được niềm vui, cảm ơn anh đã từng nhắc tôi nhớ lại tuổi thanh xuân của mình. Tôi sẽ không quên anh và cái "ổ chuột" cực kỳ, cực kỳ dễ thương của anh. Hy vọng rằng không lâu nữa, sẽ có cô gái khác đến cùng anh hưởng những cái "hắt xì hơi" vì bụi bặm và uống Coca Cola để dưới gầm giường.

Tôi đi đây. Chúc anh may mắn, chúc bằng tình cảm từ sâu, sâu, sâu, sâu tận đáy lòng! Người bạn "nhỏ" trẻ trung của tôi! Chúc hạnh phúc.

"Hiểu Sương, người chưa từng tồn tại trên đời."

Giang Hoài đọc liền một mạch lá thư đó, sắc mặt anh đã biến thành trắng bệch hơn cả tờ giấy viết thư, tim anh hồ như ngừng đập. Có đến hàng mười lăm phút, anh đã mất cả năng lực suy nghĩ. Sau đó toàn bộ con người anh đã bị một cái gì đó gần như là nỗi sợ hãi, sự phẫn nộ chiếm lĩnh. Ở tầng dưới của sự phẫn nộ còn có một phần ngàn hay một phần vạntia hy vọng mơ hồ; không, việc này là giả, việc này không hề có thực! Quá hoang đường! Quá hoang đường! Anh nắm chặt lấy tờ giấy, tay anh run rẩy, đầu óc anh choáng váng, trước mắt anh, toàn những quang xanh, quang đỏ ... Nhưng mà, nét chữ nọ, văn chương nọ, từ ngữ nọ ... tất cả sao mà quen thuộc! Quen thuộc đến phát sợ! Lại là cô ấy ư? Lại chính là cô ấy? Sao lại là cô ấy được? Mà tại sao lại là cô ấy phải làm như thế? Cô ấy lấy thời gian đâu mà hóa thân thành hai con người? Không, anh mơ màng nghĩ ngợi, không cô ấy chưa bao giờ xuất hiện ở hai nơi cùng một lúc! Cô ấy thường xuyên mất tích, hành tung rất bí hiểm, hóa ra là như vậy! Hóa ra là như vậy! Cô ấy đến để làm gì? Tại sao nhỉ? Đúng rồi! Báo thù! Hai chữ đó chợt lóe lên trong óc anh, làm cho máu trong người anh tức khắc đông đặc lại. Anh cắn chặt môi mình, hít mạnh một hơi không khí mát. Rất đột ngột, anh nhảy dựng lên, lao tới trước giá sách, lật tìm bản thảo "Thiên sứ đen" lôi ra, giở mấy trang trong, lần mò đối chiếu bút tích. Sau đó, anh rên lên

một tiếng, đổ cả thân người xuống sàn nhà, hai tay ôm lấy đầu. Không nghi ngờ gì nữa, tất cả đã quá rõ ràng! Đến vỡ tim đập mặt người ta còn gì! Giỏi thay cho Hiếu Sương, giỏi thay cho một Lâm Hiếu Sương chưa hề tồn tại, một Lâm Hiếu Sương từ Luân Đôn trở về, một Lâm Hiếu Sương đã học bốn năm trời kịch nghệ!

Giang Hạo xô tới, mặt sáng lên mừng rỡ, mắt lấp lánh:

- Anh cả! Anh biết Hiếu Sương à? Anh quen Hiếu Sương à? Cậu đưa tay cầm bản thảo cuốn "Thiên sứ đen". Cô ấy đã đưa bản thảo cho anh à? Cô ấy là nhà văn à? Cô ấy biết viết văn kia à? Thế này thì thật là kỳ tích! Cô ấy ...

Giang Hạo nhanh tay giật lại tập bản thảo, anh đem nó cất nó vào tủ đựng bản thảo, khóa lại. Anh quay đầu nhìn ngó Giang Hạo, mặt trắng bệch, ánh mắt đánh lại, những thớ thịt trên mặt vẹo vọ biến dạng, anh hỏi giọng hung bạo, thô lỗ, khàn khàn run rẩy:

- Chú Tư, chú đã yêu cái cô gái Lâm Hiếu Sương đó?

- Anh cả, Giang Hạo bị thần thái của anh làm cho sợ hết hồn em không nên yêu Hiếu Sương à? Anh sao vậy?

- Anh hỏi chú yêu hay không? Giang Hoài to tiếng.

- Tất nhiên là yêu! Giang Hạo buột miệng nói.

- Nếu mất cô ấy, chú sẽ ra sao?

- Mất cô ấy? Giang Hạo trở lên kỳ quái bất thường, vồ lấy cổ tay Giang Hoài rồi rít Không, em không mất cô ấy, đúng không?
Anh cả ơi, việc gì anh cũng làm được, anh biết cô ấy, anh có thể tìm giúp em, có phải không?

- Nếu như trên thế giới này không hề có một người nào là Lâm Hiểu Sương đó thì sao? Giang Hoài nghiêm giọng hỏi Nếu đó chỉ là ảo giác của chú thì sao?

Giang Hạo bỗng nhiên sụp đổ, cậu nhảy lên, hai tay ôm đầu và đá lung tung, gập gù đá nấy: bàn, ghế, tủ, đèn ..., mọi thứ trong phòng đều không thoát khỏi. Vừa đá cậu vừa gầm gừ, bi phẫn:

- Tại sao các người đều nói không có nhân vật đó? Chẳng lẽ mấy tháng vừa qua tôi đã mắc bệnh thần kinh? Tôi đã từng cười, từng quấy đảo, phá phách, đi chơi, nhảy nhót, câu cá, hát xướng với

cô ấy. Tôi cũng đã từng ôm, từng hôn cô ấy ... Chẳng lẽ những thứ ấy đều không tồn tại? Chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác?

- Chú đã ôm cô ấy, đã hôn cô ấy? Giọng Giang Hoài rên rỉ, như tiếng dã thú tru lúc bị thương.

- Vâng! Giang Hạo gào như điên. Em với cô ấy ngồi trên mũi thuyền xem đèn đánh cá, đó là việc mới xảy ra hai hôm trước! Cô ấy nằm trong lòng em à ngủ, em lấy áo khoác đắp cho cô ấy; đến tận hôm nay, đến bây giờ em vẫn còn cảm thấy hơi ấm của cô ấy trong lòng mình kia mà. Sao anh dám bảo không có nhân vật này? Cậu ôm đầu, gào nếu mà không có nhân vật này, nếu mà không có Hiếu Sương thì em phải vào nhà thương điên mất!

Giang Hạo đứng dậy, dựa vào tường, ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, mắt anh đỏ lên những tai máu, tròng mắt ướt nhòe, anh lầm bầm nói:

- Người cầm giáo đem Thiên sứ đen tới, cô ta đã hạ chiến thư, mà tôi lại không hề phòng bị! Tôi đúng là một thằng ngốc! Là thằng ngốc nhất thiên hạ! Cô ta đã chuẩn bị sẵn sàng ngay từ đầu, vừa tới là đã gài sẵn bẫy, bày sẵn trận, chúng ta cứ thế mà từng người một, sập vào bẫy đó! Phải rồi, cô ta là loài rêu nhưng

còn chúng ta là những chú sâu bọ mà cô ta bắt được! Cô ấy sẽ cuộn chúng ta vào, vặn cho nát, nuốt chửng đi ... Ôi, trời ơi! Anh nghiêng răng kèn kẹt Cuộc đời sao lại xảy ra chuyện thế này? Mà tại sao lại nhất định nhằm vào thân tôi kia chứ?

Giang Hạo đã đá đổ tất cả đồ đạc trong phòng, khiến cho chúng tung tóe, lỏng chổng khắp nơi ... Sau rồi, cậu ta bỗng chạy tới đứng trước mặt Giang Hoài. Mặt cậuy từ trắng bạch trở thành đỏ tía, mắt cháy lên như hai đốm lửa, cậu trông có vẻ cuồng nhiệt, kích động như người đang cơn thần kinh. Cậu dùng đôi tay nóng hổi ôm lấy Giang Hoài, nói một cách bức xúc:

- An cả ơi, em biết là anh có quen biết Hiểu Sương, cô ấy là một cộng tác viên của anh, nhất định anh có địa chỉ của cô ấy! Anh ơi, anh nói cho em đi, để em đi tìm cô ấy! Dù cô ấy ở tận chân trời góc bể, em cũng đi tìm! Anh ơi, anh là ông anh tốt bụng, anh vẫn thương em, cưng em mà! Anh giúp em việc này, em sẽ cảm kích suốt đời!

Giang Hoài cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều quặn thắt lên, cổ họng thì khô rang sắp nứt nẻ, đầu óc lùng bùng như có hàng chum trăm quả lựu đạn thi nhau nổ. Anh ôm chặt lấy Giang Hạo, tay anh cũng nóng lên như tay cậu em.

- Chú Tư, anh nói trăm trăm, hiện rõ vẻ kinh sợ chú có thể quên cô ấy đi được không? Chú hãy còn trẻ thế, chú chưa thể hiểu tình yêu là thế nào đâu!

Ồi! Anh ơi! Giang Hạo giật mình kêu to Sao anh lại không thể quên Đào Bích Hòe? Sao anh lại không thể quên Đào Đan Phong? Thế mà anh bắt em phải quên Lâm Hiểu Sương! Được, được, được! Em sẽ quên, sẽ quên! Em không tìm anh nữa, em đi tìm Hiểu Sương! Cậu ta lão đảo lao ra cửa En không cần anh giúp, em không tin là em không tìm được cô ấy! Cậu quay lại nhìn Giang Hoài Theo nguyên lý bảo toàn vật chất, không có ai tan biến khỏi thế giới này được!

Giang Hoài cũng xông ra, tóm được ngay Giang Hạo, lôi cậu vào ghế xôpha, ấn cậu ngồi xuống. Quảng mắt đỏ lên, giọng khàn đi, anh nói:

- Chú ngồi đây, đừng có phá phách nữa cho tôi nhờ! Chú đợi đấy, tôi đi bắt Lâm Hiểu Sương về cho chú. Chú không được rời khỏi đây, tôi bảo đảm sẽ cho chú một cô Lâm Hiểu Sương!

Giang Hạo ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn Giang Hoài vẻ khó

tin, hỏi:

- Anh bắt được cô ấy về hả?

- Anh bắt được? Giang Hoài tự hỏi một cách thăm thương Phải đấy, anh bắt được! Cuối cùng anh cũng gật đầu, bước nhanh ra khỏi phòng.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 14

Dan Phong đang thu dọn hành lý.

Cô đặt chiếc va li lên giường, mở toang tất cả tủ áo ra, từ từ chậm rãi từng chiếc áo quần, đặt vào vali. Cô làm việc đó thật chăm chú, cẩn thận, cứ như là một việc quan trọng nhất trong đời vậy. Nét mặt cô buồn khổ, tâm tình cô trầm uất lặng nề, cô cảm thấy như mình đang đem tất cả nhưng tình cảm gì gọi là vui tươi, là lưu luyến, là dịu dàng ... đóng vào hòm. Mà cái hòm này lại có thể niêm phong mãi mãi. Cô nghĩ ngợi, mà tay thì cứ như đi mượn; mỗi cái áo, cái quần sao mà nặng đến ngàn cân, đã không cầm lên được, mà đặt xuống cũng không xong. Rồi sau, cô cầm một chiếc áo, ngồi xuống mép giường, bần thần, ngơ ngẩn, mắt nhìn trân trân vào nó mà chẳng thấy gì, tay cũng không buồn cử động. Đó là chiếc áo choàng len tơ màu đen, lần đầu tiên đi gặp Giang Hoài, cô đã mặc nó; lúc đó còn mùa đông tiết trời nặng nề

sấp mưa. Giờ đây, lòng cô cũng u ám lặng nề muốn mưa như thế.

Cô cứ ngồi như vậy, tâm tưởng mơ màng nghĩ ngợi lan man, từ quá khứ đến tương lai, từ nước Anh đến Đài Loan ... Ôi, cô đã diễn một vở kịch kém nhất, tồi nhất! Cô đã thất bại trong mỗi vai diễn! Cô đã tự cho mình là tài giỏi là rất tự chủ, tự cho mình là thông minh ... nhưng lại đã làm hỏng mấy vai. Tuy vậy, diễn hỏng, diễn tồi, diễn thất bại cũng chưa có gì đáng nói, cái đáng nói là: Tại sao cô lại tự mê mẩn, lạc lối, đắm chìm vào vai diễn do chính mình dựng ra? Cô bóp chặt chiếc áo trong tay, chắt len tơ óng ánh, sao lại mềm mại nhũn nhèo thế, mềm nhũn như ý chí của cô lúc này ... Cô gục đầu xuống vùi mặt vào trong chiếc áo.

Sẽ cứ cậy mà đi ư? Cứ vậy mà rời xa cái nơi cô từng quyến luyến? Hỏi chim nhận, sao em ưa phiêu lãng? Hỏi chim nhận, sao em cứ lượn bay? Hỏi chim nhận, em có ưng đậu lại? Hỏi chim nhận, em đã muốn kết đôi? Bỗng nhiên cô chấn động tâm linh, một luồng chua xót xộc thẳng vào não cô, tròng mắt cô bỗng nhiên nóng hổi, mặt áo len mịn mượt kia bỗng nhiên bị ướt một cách lạ lùng. Đúng vậy rồi, con chim nhận lang thang không có quê hương, hãy bay đi! Không thể dừng chân nữa rồi, tất cả các vai trò đều đã bị làm rối tung, chỉ có thể bay đi thôi, bay thật xa, bay tới tận một hành tinh khác!

Tiếng chuông gọi cửa réo lên chói gắt đã cắt ngang giây phút trầm tư của cô, cũng cắt ngang những ý nghĩ âm thầm buồn thảm của cô. Cô đứng dậy, vút chiếc áo ra giường, đi đến bên cạnh cửa, không hề phòng bị gì, mở ngay ra ...

Giang Hoài ào vào như một trận cuồng phong, tay khư khư xách một cái túi vải. Mặt mũi trông anh hung hãn, ánh mắt trợn trừng, như bão táp sắp bùng ra. "Sầm" một tiếng, anh đóng sập cửa lại, đi thẳng vào phòng khách. Anh đảo mắt quét quanh phòng, lông mày cau lại cục cằn, tia mắt lóe sáng như mắt con báo hay con sư tử đang nhìn con mồi, ngực anh phồng lên xẹp xuống nhọc nhằn, miệng thở như ông bế. Đan Phong nhìn anh, hơi có ý khiếp hãi, cô chưa bao giờ nhìn thấy anh có một bộ ặt hung hãn như vậy.

- Giang Hoài ... Cô áp úng mở miệng. Anh ... anh định làm gì? Cô hỏi một cách không chắc chắn, trong lòng vẫn còn bồng bênh trong nỗi chua xót, khổ ải chưa tan, và còn hơi có ý chờ đợi, mong mỗi một điều gì đó.

- Làm cái gì à? Anh to tiếng và dốc mạnh chiếc túi, tức thì có năm cuốn sổ nhật ký dày dặn, đóng bìa cứng bị đổ ụp ra nền nhà, trên tấm thảm. Mắt anh đỏ đục, bùng bùng như lửa cháy, anh

gầm lên lạc giọng Tất cả ở đó đấy! Đan Phong! Món nợ năm năm qua giữa tôi và Bích Hòe là ở đó! Tôi đã phải chịu cực chịu khổ để che giấu không cho cô biết cái chuyện ấy, nó nằm cả trong đó đấy! Đó là toàn bộ nhật kí của Bích Hòe. Cô có thể từ từ mà đọc, chậm rãi mà thưởng thức! Tôi phải đầu hàng vô điều kiện rồi, tôi đem những thứ này đến cho cô, mong rằng sau khi xem nó cô phải hối hận! Xin chúc mừng cô, Đan Phong ạ, cô đã thắng lợi, cô đã bức bách, làm tôi phải nộp ra tất cả! Giờ đây ... Anh vớ lấy tay cô, lôi phắt cô vào buồng ngủ Hãy thay quần áo đi rồi đi theo tôi!

- Tôi theo anh đi đâu? Cô hoảng hốt la lên. Anh làm đau tay tôi!

- Tôi không đề ý chuyện đau hay không đau Giang Hoài la lên, bỗng đột ngột nắm cả mớ tóc cô giật giật; cô vừa sợ vừa đau, lại kêu lên, đầu cô bị lôi ngửa ra sau. Rồi anh đột ngột buông tóc cô, nói tỉnh rụi: Quái lạ, hóa ra tóc dài là tóc thật tóc ngắn mới là tóc giả! Anh lấy sức đẩy một cái làm cô ngã lăn ra cạnh giường. Cô dựa vào mép giường, tóc xõa che kín mặt, miệng thở hổn hển.

- Đứng dậy! Anh lớn tiếng ra lệnh, giọng vẫn hung hãn. Cô tưởng là tôi đã làm hại Bích Hòe? Hãy đi mà đọc những cuốn nhật ký đó! Đọc cho kỹ vào! Cô định báo thù, cô cho mình là

thiên sứ trả thù chứ gì? Cô trả thù đi! Cô giết tôi, trả thù tôi, phá hoại tôi ... Xin cứ việc! Nhưng sao cô lại nhẫn tâm đùa giỡn thằng bé đó? Giọng anh càng lúc càng cao, càng lúc càng đau đớn, càng phần nộ. Nó mới hai mươi tuổi, cô biết không? Nó còn trong sáng ngây thơ như trang giấy trắng, cô biết không? Sao cô lại chọc phá nó? Sao cô lại đi hãm hại nó? Nếu có chỗ nào tôi có lỗi với cô, thì có phải tìm tôi mà tính sổ! Nó còn trẻ thế thì đã làm gì nên tội?

Cô lùi theo mép giường, thân mình co quắp lại theo bản năng, đầu ngẩng lên đón ánh mắt của anh, tự nhiên lấy lại được dũng khí, cô hất đầu cho mái tóc khỏi che trước mặt, cô chống trả:

- Nó có tội, tội của nó chính là vì nó sinh ra làm em trai anh.

- Em trai tôi! Anh điên cuồng thét Nó dính dáng gì đến việc của tôi? từ trước tới nay nó chưa từng gặp Bích Hòe! Nó chưa hề quen biết Bích Hòe! Chẳng lẽ cái chết của Bích Hòe lại là trách nhiệm của nó?

- Anh đã xúc phạm đến chị tôi. Cô bắt đầu lấy lại bình tĩnh, bắt đầu ứng chiến một cách bản năng, bắt đầu đối mặt với hiện thực. Cô ưỡn thẳng người, mở rộng đôi vai gầy mảnh, nói rành rọt.

Cách duy nhất để tôi trả thù anh, không phải chỉ xúc phạm đến anh, mà phải xúc phạm đến em trai anh!

- Đó là thứ triết lý ma quỷ gì của cô vậy? Anh thét vào tai cô khiến cô như bị thủng cả màng nhĩ.

- Đúng là thứ triết lý ma quỷ! Giọng cô đầy nước mắt, cô kiêu hãnh ngẩng cao đầu, mắt long lanh ướt. Tuy vậy trên môi cô lại hé một nụ cười nhợt nhạt nhưng tỏ ra đắc thắng Anh đã đau đớn trong lòng? Anh đã khổ sở? Anh đau khổ hơn cả chính mình bị thương tổn, đúng không? Vậy thì anh nên biết tôi đã phải biết bao đau đớn! Em trai của anh đâu sao nó vẫn còn sống, mà chị tôi thì đã mất rồi.

- Tôi không giết chị của cô! Anh gào thét đến mất cả lý trí. Cô là một con ngốc! Cô là một con điên! Cái trường học quý tộc chết tiệt của cô kia! Cái khoản tiền học phí chết tiệt kia! Một học kỳ những hai ngàn đồng bằng! Chị cô đến thân mình còn chưa nuôi nổi, làm sao gánh được những hai ngàn đồng bằng trong một học kỳ? Hãy trả thù đi! Cô hãy trả thù đi! Chính cô đẩy chị cô vào hỏa ngục, chính cô đã đẩy cô ấy xuống địa ngục muôn kiếp không thể tái sinh! Chính cô đã đẩy cô ấy đến chỗ hủy diệt! Cô hãy trả thù đi! Cô trả thù đi ...

Cô lùi người lại, nhưng thành giường đã chặn lấy cô, khiến cô không lùi được nữa. Mở tròn mắt, cô nhìn sang phía anh, muông phần kinh hãi; há to miệng, nhưng cô không thốt nổi một lời. Nổi ngạc nhiên đến kinh hoàng khiến cho mặt cô phút chốc tái dại đi, môi cô không còn một ly sắc máu. Cô bắt đầu run rẩy, run đến nỗi cả cái giường cũng phát ra tiếng kêu càn cạch, cô lắc đầu tỏ vẻ khẩn cầu, bị thiết thành tâm đối với anh. Hồi lâu, cô mới thốt lên tiếng nói, giọng đau đớn, sợ sệt, thều thào như người hấp hối:

- Không phải đâu. Anh Giang Hoài, Không phải em! Anh không nói như vậy, không nên khép cho em cái tội danh nặng nề đến thế chỉ vì em đã xúc phạm đến em trai anh! Không, không phải đâu! Em không giết chị Bích Hòe, em không giết!

- Vậy cô dựa vào điểm nào để nói Bích Hòe bị tôi giết. Anh tiếp tục găm gào, tiếp tục hỏi thẳng vào mặt cô. Cô hiểu việc đời còn ít như vậy, cô chỉ mới hiểu rất hời hợt về tình cảm và tính cách con người, thế mà đã định "Thay trời hành đạo"! Anh tóm lấy cánh tay cô, kéo cô từ dưới đất lên, như con điều hâu quắp con gà con vậy. Anh hất cô xuống giường. Cô ngã ngồi vào giường, thân mình tự nhiên co quắp như con tôm luộc. Anh hét vào tai cô. Tôi không tranh biện với cô về cái chết của Bích Hòe nữa,

đằng nào tôi cũng phải đưa ra những nhật ký đó rồi. Trắng đen phải trái, cô tự đi mà đánh giá, phán đoán! Bây giờ cô hãy vác cái xác cô đứng lên! Đứng dậy ngay lập tức!

- Anh ... anh ... Cô sợ hãi luống cuống, hai hàm răng đánh vào nhau lập cập, đến lúc này, cô đã sợ rồi, cô thật sự sợ anh rồi. Cô thấy khủng khiếp từ đáy lòng, mà cũng đã thật sự khuất phục trước anh. Anh định bảo em làm gì? Cô run rẩy hỏi.

- Bảo cô biến thành Lâm Hiểu Thương! Anh lại nổi điên, gầm gừ đến điếc tai cô. Anh xộc tới lục tìm trong vali, kéo từng chiếc áo quần ra, vứt xuống đất, sau đó anh chọn một chiếc áo phông, một chiếc quần bò lửng, vứt vào lòng cô. Đi! Thay ngay cho tôi! Thay vào ngay lập tức! Còn tóc giả của cô đây hả? Anh hăm hăm, chân đá lung tung vào chân giường y như Giang Hạo Cái mớ tóc ngắn rối tinh rối xoe của cô đâu? Anh lại nắm cánh tay cô lôi xềnh xệch Không được nằm đó mà giả vờ chết! Tôi cho thời gian mười phút để tự hóa trang thành Lâm Hiểu Thương!

- Anh ... Cô bị động, bất lực bị anh kéo quay như chong chóng trên giường Anh bảo em hóa trang thành Lâm Hiểu Thương để làm gì?

- Để đi cứu em trai tôi! Anh lại điên cuồng hét, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống đất. Tôi đã nhận lời đem cho Giang Hạo một Lâm Hiểu Sương rồi, Vậy cô phải biến thành Lâm Hiểu Sương ngay! Cô còn không vác xác đứng lên à? Cô hóa trang quen rồi, nhất định là dễ dàng! Hãy biến thành một Lâm Hiểu Sương mười chín tuổi, một Lâm Hiểu Sương tinh nghịch bướng bỉnh! Làm ngay cho tôi, rồi đi theo tôi.

- Không, không! Cô liều mạng lắc đầu, cố gắng co mình lại. Không, không! Em không chịu! Em không thể làm như vậy! Không! Em không làm!

- Cô không làm hả? Mắt anh đỏ khé, mặt anh méo mó vì cơn cuồng nộ Tôi không cho phép cô không làm! Đứng dậy!

- Không không! Cô tiếp tục nói, trốn mình sâu hơn nữa vào phía trong giường Em không đi, em quyết không đi!

- Cô ... Anh không nhìn được nữa, giơ tay lên thẳng cánh đâm một quả. Cô né đầu tránh theo bản năng, quả đâm trúng vào vai cô, lực của nó rất lớn, đã làm cô ngã lộn từ trên giường xuống đất. Anh chồm tới kéo cô dậy định đánh tiếp, nhưng anh đã nhìn thấy trên vết môi cô có vết máu chậm chậm rịn ra, tay anh mềm

nhũn xuống, anh vút cô lên giường; giọng khàn đặc, anh ra lệnh.
Tôi cho cô mười lăm phút hóa trang!

- Em không đi. Cô thêu tào, nước mắt lã ra ở đuôi mắt. Anh có đánh chết, em cũng không thể đi được. Em đã bảo với nó, em là một con bọ lá cây, em là một đám rêu nhung. Em cam chịu lui ra để mở cho nó con đường sống. Em chưa làm gì thật quá đáng, từ đầu đến cuối đều đã bảo nó đừng chân thành nghiêm túc với em, em đã bảo nó rằng em là một cô gái hư để nó nản lòng mà thôi đi ... Em đã có gì quá đáng lắm đâu ...

- Cô còn chưa quá đáng hả? Cô làm cho nó thần hồn điên đảo, cô làm cho nó mất ăn mất ngủ, cô làm cho nó mất hồn mất vía, cô làm cho nó sắp phát điên lên rồi! Cô còn chưa quá đáng hả? Nó sắp nhảy lầu tự tử vì cô, còn chưa quá đáng hả?

Cô rên lên một tiếng, vùi đầu giấu mặt xuống giường.

- Em không biết rằng nó lại nhiệt tình đến thế.

- Cô không biết? Anh gào rách cổ. Sao cô lại không biết? Nó còn trẻ, nhiệt huyết tràn trề! Nó làm sao chịu đựng được sự căm dỗ của cô? Nó làm sao chịu được bao nhiêu mảnh khốc thiên hình

vạn trạng của cô? Cô làm cho nó hoa mắt lên! Còn con chó Tuyết Cầu chết tiệt của cô thì đâu? Cô giấu nó ở chỗ quái nào rồi? ...

- Nó ở với bà.

- Bà! Anh lại nổi điên. Cái bà đó nầy nòi ở đâu ra vậy? Cô là cái giống gì? Cô là phù thủy hả? Cô lôi cái bà nội bà ngoại đó ở đâu ra?

- Bà ấy là một bà già nửa mù nửa điên ... Cô tiếp tục rên rỉ. Em cho bà ấy tiền, thuê bà ấy che chắn cho, đằng nào thì bà ấy cũng giờ mù giờ điên. Tuyết Cầu thì mua ở cửa hàng chuyên bán chó cảnh, em đã biếu cho bà cụ con chó đó rồi.

- Được, được, được! Anh tức đến run cả giọng. Cô ghê gớm lắm, ghê gớm thật đấy! Cô đã gài cẩn thận từng bẫy một, chỉ đợi xem anh em tôi sập bẫy ra sao! Cô thật là lợi hại! Cô là một vai diễn mà cả đời tôi chưa từng gặp! Đào Đan Phong thì cao quý u hoài, Lâm Hiểu Sương thì nhí nhảnh nghịch ngợm ... Ha ha ha! Anh ngửa cổ cười dài, cái cười sao mà thâm hiểm, chua chát, đắng cay, đau đớn, xót xa Tôi với Bích Hòe đã đưa cô vào học một trường sân khấu nổi tiếng nhất thế giới, để cho cô trở thành diễn viên tài

ba nhất thế giới! Ha ha ha! Chúng tôi đã từng gian khổ, vất vả biết bao nhiêu, chật chiu từng đồng từng chữ để gom góp đóng học phí cho cô! Cũng coi như cô đã học hành thành đạt rồi, không biết Bích Hoè có trông thấy "thành tựu" hôm nay của cô thì chết có nhắm mắt được không?

- Em đã từng đưa ra rất nhiều ám hiệu. Cô càng khiếp hãi và co ro cúm rúm hơn. Anh đã tự bỏ sót những cái đó. Em đưa "Thiên sứ đen" báo trước là sẽ trả thù; lại chọn cái tên Lâm Hiểu Sương, vì chính đó là hai chữ Đan Phong.

Anh quay lại giương mắt nhìn cô.

- Anh thông thạo về văn học Trung Quốc, thế nào mà chả từng đọc câu "Hiếu lai thủy nhiễm sương lâm túy", buổi sáng cả cánh rừng sương mà bị say thì đó là lá rừng phong đỏ, chính là nghĩa của tên em: Đan Phong.

- Ôi! Anh kêu to một tiếng. Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra Lâm Hiểu Sương chính là Đan Phong chứ! Đáng lẽ tôi phải nghĩ rằng khi Đan Phong mất tích ở chỗ tôi, thì sẽ là Lâm Hiểu Sương ở chỗ Giang Hạo! Tôi phải nghĩ ra rằng cô không bao giờ đòi gặp Giang Hạo, mà Lâm Hiểu Sương cũng không bao giờ đòi gặp

ông anh! Ôi, tôi là một thằng ngốc. Tôi là thằng đại ngốc, Giang Hạo là tiểu ngốc, còn cô thì thông minh! Cô tài giỏi! Cô tung hứng đùa giỡn hai anh em chúng tôi trong lòng bàn tay ...

- Nhưng, em đã nhận thua rồi, em đã rút lui rồi. Cô nói rất thảm thê, khổ não, ngơ ngác em đã không đi hết trận chiến của mình, đúng không? Ngày mai em đã đi rồi, trở lại nước Anh của mình. Trả lại cho anh em anh những ngày yên tĩnh. Em sẽ đi ngay lập tức, rồi bọn anh sẽ quên em. Anh cứ bảo Giang Hạo: Lâm Hiểu Sương đã chết rồi. Chị em chết rồi mà anh ấy vẫn sống đây, có phải không? Tuổi hai mươi là rất dễ quên, Giang Hạo sẽ nhanh chóng quên Lâm Hiểu Sương!

- Nói láo! Anh gầm to. Cô đừng hòng trốn được! Đừng hòng mà trở lại nước Anh, đừng hòng một đi là thoát, sau khi đã gây ra bao nhiêu tai họa thế kia! Tôi sẽ không tha cho cô! Tôi sẽ không buông cô ra đâu! Cô đứng dậy! Đi hóa trang đi! Cô theo tôi đi gặp Giang Hạo!

- Không! Cô lại lùi sâu vào phía trong giường.

- Cô đi hay không? Anh hét to.

- Không đi! Quyết không đi! Cô cố chấp ngồi ỳ trên giường.

- Cô không đi cũng phải đi! Không đi không được! Anh chồm tới, lại lôi cô từ trên giường xuống đất, và găm lên không còn biết trái phải là gì. Nếu cô không chịu thay quần áo, tôi sẽ lột trần cô ra! Có phải cưỡng bức thì hôm nay cũng quyết cưỡng bức cô phải đi, cần trói cô lại để đem đi cũng phải trói! Cô không chịu thay quần áo, tôi sẽ giúp cô thay!

Cô giãy giụa để trốn khỏi tay Giang Hoài, cô oằn người vừa la vừa hét:

- Đứng! Giang Hoài! Em xin anh! Anh thả em ra! Đừng cưỡng bức em đi! Hôm nay em đi rồi, đến mai anh bảo em phải làm sao? Chẳng lẽ suốt đời em phải đóng vai Lâm Hiểu Sương ư?

- Cô sẽ đóng vai Lâm Hiểu Sương suốt đời! Anh gào vào ôm chặt lấy cô, bắt chấp tất cả, "xoạt" một tiếng, anh xé toang vạt áo của cô, cô kêu lên kinh hoàng, đưa tay che ngực, nước mắt chảy ra ròng ròng, chan hòa trên mặt, cô kêu lên khóc thảm thiết:

- Được rồi, em thay quần áo, em đi cùng với anh!

Cô đứng phắt dậy, cùng quá hóa liều. Khấp mình cô loang đầy nước mắt, mồ hôi, vết máu, tóc tai xõa tung che trước mắt, lại bị nước mắt làm ướt, dính bết cả hai bên má. Trong mắt cô cháy lên một ngọn lửa điên cuồng man dại, răng cô cắn chặt vào môi đến bật máu. Cô chẳng buồn kiêng nể gì nữa, cởi luôn áo ra, mặc hiếc áo thun vào ngay trước mặt Giang Hoài. Rồi cô cởi quần ra, mặc quần jean vào, kéo phéc mớ tuya. Cô hất đầu lên, mặt đầy hung hăng bạo liệt, cô dùng một giọng bi phẫn, cuồng nộ không che đậy, nói xa xả:

- Được! tôi sẽ đi theo anh! Từ nay tôi sẽ là Lâm Hiểu Thương, bạn gái của em trai anh! Anh không được phép đụng vào người tôi! Anh lui ra! Vợ của bạn anh thì chớ có đùa, huống chi bạn gái của em trai anh. Trước khi đi với anh ra khỏi căn phòng này, tôi có mấy câu cần phải nói với anh! Anh có biết tại sao tôi trở lại nước Anh? Anh có biết tại sao tôi định trốn chạy? Anh có biết tại sao Lâm Hiểu Thương cần phải biến mất? Anh có biết tại sao tôi kiên trì không muốn cùng anh đến gặp Giang Hạo? Anh có biết tại sao tôi lại hủy bỏ kế hoạch trả thù đã tính toán từ lâu? Bởi vì ... tôi đã trót yêu anh! Cô gào lên điên cuồng, nước mắt tuôn như suối Tôi trót yêu anh! Tôi đã yêu anh không có thuốc nào cứu được! Anh là hung thủ giết Bích Hòe, tôi vẫn yêu! Anh là kẻ địch, tôi cũng yêu! Tôi sợ không thể rời xa anh được, tôi nhớ

nhưng khắc khoải, tôi yêu anh! Yêu anh! Yêu anh! Yêu đến phát sợ, yêu đến nỗi không nỡ làm hại anh, cũng không nỡ làm hại Giang Hạo ... Anh thấy đấy! Tôi là diễn viên tồi nhất, tôi đã diễn hỏng vai của mình! Diễn viên sao có thể thực sự rung động, thật sự yêu? Thế mà tôi mù cả đầu óc, đã yêu anh mất rồi! Tôi đã thua, tôi chỉ còn cách rút lui, chỉ còn cách chạy trốn! Anh thật là ngốc! Anh thật là ngớ ngẩn! Chẳng lẽ anh không cảm nhận được thế nào là tình yêu thực sự? Tôi đã thua rồi, anh có hiểu không? Tôi từ nước Anh xa lắc xa lơ bay về đây, để chiến đấu với anh, thế mà lại yêu kẻ thù của mình! Thôi được! Cô hát hát đầu, nâng cao cái cằm lên, cứ vậy cho nước mắt, mồ hôi, máu đều chảy xuống vạt áo Đã nói hết điều cần nói rồi! Tôi sẽ đi với anh!

Anh ngây ra, ngẩn ra, ngớ ra. Bỗng chốc, anh như bị chiếc gậy phù thủy chạm vào, biến thành một con người bằng đá, không cử động. Anh gượng mắt nhìn cô, một hồi lâu, anh vẫn không nghĩ được gì, anh không có sức nghĩ nữa. Trong đầu óc anh chỉ có một câu mà cô gào lên một cách điên cuồng: "Tôi yêu anh! Tôi yêu anh! Tôi yêu anh!"; nhưng, bỗng đâu có một xô nước lạnh dội lên đầu, trong đáy lòng anh lại có một giọng nho nhỏ, bức súc kêu lên: "Anh tin được à? Anh hãy còn để cô ấy mê ngoặc ư? Anh hãy còn bị cô ấy lừa gạt một lần nữa ư? ". Anh run người, tỉnh hẳn, như vừa trải qua một giấc mộng sung sướng nhưng

nguy hiểm. Anh ngẩng cao đầu, nghi ngại, nói lạnh như băng:

- Cô đang đọc thuộc lòng lời thoại trong kịch bản phải không?
Quả là những lời thoại trong cảm động! Nếu như tôi chưa từng bị
cô lừa giỡn đến phát cuồng lên, thì chắc là tôi đã tin cô rồi! Cô
đã trót yêu tôi? Nếu là thật thì đã quá may mắn! Bởi vì tôi sẽ
không bị cô lừa nữa, mãi mãi sẽ không bị cô lừa dối nữa! Hãy tiết
kiệm lời thoại của cô một chút! Để dành nói với Giang Hạo nhé!

- Thân hình cô lắc lư, tựa hồ như muốn sụp đổ, sắc mặt cô muốn
xám như màu đá ốp tường, giờ trắng bệch như như có thể nhìn
thấy được. Cô vịn vào tường để giữ cho mình khỏi ngã. Vênh
cằm lên, cô dùng hết sức cố duy trì chút kiêu hãnh còn lại, gật
gật đầu, nói liền một hơi:

- Được, được, được, tôi đang nói lời trong kịch bản, giờ tôi đã
nói xong, mà kịch bản phải còn diễn tiếp. Tôi là tù nhân của anh,
tôi đi theo anh! Cô bỗng cất cao giọng nói một cách nghiêm
trang. Đi thôi!

Cô đi trước, xăm xăm bước ra phòng khách, ở đó có một vật gì
đó vướng vào chân cô khiến cô bị nhào người về phía trước. Anh
đưa tay một cách máy móc, định đỡ lấy cô. Nhưng cô lại nhảy

tránh xa ra, nghiêm giọng quát:

- Không được chạm vào người tôi! Sao anh lại có thể đụng chạm đến bạn gái của em trai anh? Tôi là Lâm Hiểu Sương, anh không có tư cách đụng tới Lâm Hiểu Sương!

Anh chăm chú nhìn cô, cô đang ra sức cắn chặt môi, bên khóe miệng toàn là vệt máu. Bỗng anh thấy tim mình đập thối thối hẫng đi. Trông dáng bộ cô đang giữ lại một chút kiêu hãnh, anh thấy thần kinh mình nhói đau, bên tai anh vang lên lời kể lể gần như rò rỉ của cô: "Tôi yêu anh! Tôi yêu anh! Tôi yêu anh!". Nếu cô nói thật thì sao? Tự nhiên sống lưng anh ớn lạnh, trán vã mồ hôi. Anh đưa tay cho cô, miệng khẽ kêu một cách khổ não và đầy mâu thuẫn:

- Đan Phong!

- Tôi không phải là Đan Phong! Cô lạnh lùng nói giọng như băng vụn đang chạm vào nhau, khô khốc. Tôi là Lâm Hiểu Sương!

Anh chấn động cả người vì ngữ điệu của cô, chấn động vì vẻ u ám trong đôi mắt cô. Nếu như cô nói thật thì sao? Chữ "Nếu như". ấy khiến tim anh thất lại, giật giật; nỗi đau khổ cuộn sôi

lên một cách đáng sợ. Anh không ngăn được mình, hạ giọng nói cho dịu xuống:

- Đan Phong, cô nói thật đấy chứ? Anh hỏi. Cô không hề đọc lời thoại trên sân khấu đấy chứ? Cô nói thật, đúng không? Cô không hiểu rằng giờ đây tôi đang là con chim sợ làn cây cong vì đã bị cánh cung bắn chết hụt, tôi không có cách nào để tin ...

- Anh không cần phải tin! Cô to tiếng, dậm chân mấy cái liền, nước mắt trào lên, lưng tròn. Tôi đang đọc thuộc lòng lời kịch bản đấy, tôi đang đọc! Tôi đang đọc! Tôi đang đọc! Tôi đang đọc! ... Cô nói liên một mạch mười cụm từ "Tôi đang đọc " Tôi đã học đi học lại mấy trăm năm mới thuộc đấy! Tôi tập mấy trăm lần mới lura loát như vậy đấy! Kỹ thuật diễn của tôi không tồi đấy chứ? Cô ngẩng cao đầu. Đi chứ? Nhanh nhanh cho tôi được ngã vào lòng Giang Hạo đi! Đi chứ? Cô xăm xăm bước tới, lại có một vật gì vướng vào chân cô, cô đưa tay nhặt nó lên: Sổ nhật ký của Bích Hòe! Cô ôm lấy cuốn sổ đó, toàn thân chấn động rất mạnh, mắt nóng lên, nhòe đi. Cô ngẩng lên sự phần nộ trên nét mặt thoát biến thành nỗi sợ hãi và kinh hoàng, cô nhìn anh đăm đăm, thất thần miệng lảm bảm:

- Anh nói là tôi đã giết chị ấy ư? Tôi đã đẩy chị ấy xuống địa

ngục? Tôi hủy diệt chị ấy? Tôi đã khiến chị ấy phải sa vào hỏa ngục? ...

Anh giật mình sợ hãi, chồm tới, định cướp lấy cuốn sổ nhật ký. Anh tim đập chân run, và cũng lên sợ hãi kinh hoàng y hệt như cô. Anh lập cập nói không đâu vào đâu:

- Đưa trả tôi! Đan Phong, tôi nghĩ, tôi hơi bị điên rồi, phát hiện ra cô chính là Hiếu Sương, điều đó đã giáng cho tôi một đòn nặng đến phát điên. Chúng ta cần phải bình tĩnh lại để nói chuyện đàng hoàng! Cô hãy nghĩ một lát, nằm xuống đi, tôi không đưa cô đến chỗ Giang Hạo nữa. Cô nói đúng, nó còn trẻ, nó sẽ quên Lâm Hiếu Sương! Tôi không ép buộc cô nữa! Đưa sổ nhật ký trả tôi, rồi chúng ta sẽ bình tĩnh lại ...

- Không! Cô ôm chặt những cuốn nhật ký vào lòng, cố gượng đứng vững để tập trung tư tưởng, giữ cho lời nói được rành mạch. Anh đem những cuốn nhật ký này tới, định dùng sự thật trao đổi với tôi: Anh cho tôi sự thật, và đòi tôi cho anh Lâm Hiếu Sương! Tôi đã tiếp nhận điều kiện của anh, vì vậy cho nên, anh không được lấy lại sổ nhật ký! Tôi cùng anh đi gặp Giang Hạo! Đi thôi!

- Không! Anh gào lên khỏ sở, cấp thiết, phiền muộn và đầu mâu thuẫn Không, không, không! Tôi đã thay đổi ý định rồi, ô không đi gặp Giang Hạo nữa. Việc của Giang Hạo, chúng ta nghĩ cách sau, cô không cần đi gặp nó!

- Tại sao anh trước sau mâu thuẫn thế? Cô nói. Anh buộc tôi phải đi gặp cậu ấy, anh còn định khiêng tôi đi gặp nữa! Vậy mà bây giờ, anh lại không cho tôi đi gặp cậu ấy! Tại sao? Cô nhướn mày lên, ánh mắt tuy lạnh lẽo nhưng vẫn sáng rực Bởi vì tôi đã lật hết tất cả chủ bài của tôi? Bởi vì tôi xóa sạch hết lòng tự tôn của tôi chứ gì? Bởi vì tôi đã cho anh biết là tôi yêu anh, nên anh lại định cần đến tôi chứ gì? Anh không biết đó là tôi độc kịch bản à? Anh không biết là tôi đang diễn kịch hay sao? Cô đi ra phía cửa Quá muộn rồi, Giang Hoài ạ. Tôi đã không còn là Đào Đan Phong nữa, anh đã buộc tôi biến thành Lâm Hiểu Thương, thậm trí anh còn buộc tôi mãi mãi là Lâm Hiểu Thương, vậy thì Đào Đan Phong đã chết rồi, cũng chết như Đào Bích Hòe ấy. Tôi là Lâm Hiểu Thương! Cô đặt tay lên quả nắm cửa định mở ra.

- Đan Phong! Anh thét, tay nhanh chóng đề lên tay cô, mắt anh cầu khẩn và đau khổ nhìn cô, giọng anh đầy những nhiệt tình và sầu muộn không thể nén lại được, bi phẫn kêu to Đan Phong! Bi kịch của chúng ta cứ diễn mãi mà chưa đủ ư?

- Ngày mai tôi đã trở lại nước Anh Cô bỗng rầu rầu, giọng nói thấp trầm như trong mộng.

- Không, cô không được phép trở lại nước Anh! Vấn đề của chúng ta vẫn chưa xong, cô không được phép đi!

- Được, tôi đi giải quyết vấn đề, tôi đi gặp Giang Hạo, tôi gây ra tai họa, tôi phải đi thu dọn!

Cô mở ngay cửa ra. Trong tức khắc cô và Giang Hoài đều ngớ ra, đều sững lại, đều ngây người như tượng gỗ. Ngoài cửa, Giang Hạo đang đứng dựa vào tường, mặt trắng bệch kỳ dị, mắt mi phần mà đầy vẻ ngạc nhiên. Cậu dựa vào tường trông như một cây trụ đá, hiển nhiên là đã đứng từ lâu lắm. Ba người nhìn nhau, trong giây lát, cả bên trong bên ngoài đều tĩnh lặng như một cảnh chết chóc.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, vẫn Giang Hạo là người đầu tiên phá tan sự im lặng, cậu nhìn Giang Hoài, nói giọng như xa ngái:

- Xin lỗi nhé, anh cả, em đã theo hút anh. Em nghĩ, đi theo anh

thì sẽ giúp em tìm được ... Hiểu Thương.

- Vậy ... Giang Hoài nói hết sức thận trọng anh đưa lưỡi liềm cặp môi khô nẻ từ đầu em đã đứng đây? En đã nghe thấy hết?

- Vâng em đã nghe thấy tất cả Giang Hạo nói một cách cay đắng ngơ ngác, mắt nhìn Đan Phong. Đan Phong đầu óc rối bời, mặt trắng bệch loang vết máu lẫn nước mắt. Cô mở tròn xoe mắt nhưng trong đó đầy kinh hoàng, sợ hãi, buồn đau, vẻ một vẻ ảo não, áy náy rất khó tả. Cô đưa tay ra cho cậu và nói rất đáng thương, ngượng ngùng, lúng túng.

- Giang Hạo, tôi chính là Lâm Hiểu Thương!

Giang Hạo lui ra một bước, cậu không nhận rằng người đàn bà đầy vẻ thâm trầm này, đây mà là Lâm Hiểu Thương? Cậu ngạc nhiên thốt ra lời:

- Anh cả, đỡ lấy cô ấy, cô ấy sắp ngã xuống kia!

Giang Hoài kịp thời đưa tay ra, đỡ được phía sau lưng cô, cô ngã vào lòng anh, anh đặt cô nằm ngay ngắn xuống thảm trải nhà. Cô mở to mắt, cố giữ tỉnh táo không để ngất đi. Cô ngó hai mái đầu

cùng ngó xuống, hai đôi mắt cùng lo lắng bồn khoăn, cô chớp chớp mi mắt, nước mắt cô dào dạt tuôn rơi, cô khóc nức:

- Hãy tha thứ cho tôi! Tôi đã làm rối tinh mọi việc rồi!

Hai anh em nhìn nhau một thoáng, không hẹn mà cùng quì xuống bên cạnh cô, không hẹn mà định đưa tay định lau vết máu bên môi cô. Tay của họ chạm vào nhau ở phía trước môi cô, thế là như chạm phải điện, họ cùng rụt về. Rồi họ cứ ngẩn ngơ nhìn nhau mãi. Cuối cùng Giang Hạo quay đầu vụt chạy ra ngoài. Giang Hoài thì nhanh như chớp, vội đứng phắt dậy, chặn trước mặt cậu em, đóng sầm cánh cửa ở sau lưng lại, rồi dựa lưng vào cánh cửa, chòng chọc nhìn Giang Hạo.

- Chú Tư, Anh khàn giọng em nhất thiết phải ở lại, để ba người chúng ta bình tâm tĩnh trí mà nói chuyện với nhau.

- Anh đã đánh giá em quá cao rồi, Giang Hạo cũng nói khăng Thế giới của em bỗng nhiên sụp đổ hết, vậy mà anh bảo em bình tâm tĩnh trí! Mắt cậu đã đỏ hoe, giọng ngàn ngạt. Trách ra! Cho em đi!

Đang phong lôm côm bò đây, chậm chậm đứng lên, vịn vào lưng

ghế xôpha, cố hết nhìn Giang Hoài, lại nhìn sang Giang Hạo, toàn thân cô lão đảo. Hai anh em lại không cùng hện mà đưa tay ra đỡ lấy cô, nhưng rồi cả hai cùng rút tay về. Giang Hạo quan sát rất kỹ càng khuôn mặt cô, anh nhìn khá lâu bằng đôi mắt đau đớn và bi ai. Cuối cùng anh hỏi một cách khổ não:

- Thế rút cục cô là ai? Hình như tôi có biết cô, mà hình như lại không biết cô.

- Anh đã từng xem

"Chim nhạn ở cuối rừng".

chưa? Muốn bay mà không thể bay, muốn ở mà không thể ở. Cô trả lời, rồi sức tàn lực kiệt, đổ xuống ghế xôpha Các anh đều không nên phiền não, ngày mai thì tất cả đều sẽ kết thúc. Ngày mai, chim nhạn đã bay đi. Đỗ Phủ đã viết hai câu rất tuyệt:

"Ngày mai cách đôi núi, thế sự đêm u mờ xa".

QUYNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 15

Chừng nửa giờ sau, Giang Hoài, Giang Hạo và Đan Phong, ba người đã cùng ngồi trên bộ ghế xôpha êm ái ở nhà Đan Phong. Đan Phong đã vào buồng tắm rửa mặt chải đầu, sửa sang quần áo đàng hoàng trở lại. Trên khuôn mặt đã được rửa ráy sạch sẽ, không còn vết máu và mồ hôi nữa, nhưng ở khóe môi, nơi bị răng cô cắn vập vào lúc trước, vẫn có vết máu rỉ rỉ chảy ra, mà môi thì hơi vều lên. Cô cũng đã thay bỏ chiếc quần jean và áo thun, mặc lên người một bộ đồ thường mặc trong nhà bằng lụa kép trắng may rộng rãi, ngang lưng thắt một sợi thắt lưng mềm nhỏ bản cùng loại vải với áo quần, mái tóc dài như mây như nước để xõa sau lưng, cô ngồi dựa nghiêng vào tay ghế. Trông cô vừa mỏng manh, vừa yếu ớt, vừa nhỏ nhoi, vừa thanh thoát như thực như mơ.

Cô cứ ngồi trầm lặng, trong lòng khư khư giữ cuốn nhật ký của

Bích Hòe, hồi lâu vẫn không thốt một lời nào. Đôi mắt cô đen thẳm, sâu thẳm, sâu như hai đầm nước không nhìn thấy đáy. Da mặt cô vẫn trắng bệch, trắng như màu áo quần đang mặc, đôi má không một chút máu nào, khiến vết máu đỏ trên môi trông thật nhức mắt. Hai tay đặt lên chồng sách để trong lòng, cô cứ ngồi hoàn toàn bất động như vậy trông như một pho tượng tạc bằng đá cẩm thạch. Tay áo của cô gấp lên, làm lộ ra đôi tay trắng nõn có nhiều vết xước, vết bầm tím do cuộc giành giật với Giang Hoài vừa qua để lại, tất cả đều nổi rõ, nó đập vào mắt. Hàng mi hơi sụp xuống, giấu bớt ánh sáng từ đôi mắt, ánh sáng cô chiếu vào một nơi nào đó không rõ rệt, tư tưởng cô dường như phiêu bạt đến một tinh cầu nào đó ... Cô ngồi đây mà như không tồn tại, chừng như trời có sụp xuống, đất có lở ra trước mắt cũng chẳng liên quan gì đến cô. Cứ vậy cô ngồi, không nói năng, không cử động.

Giang Hoài dù sao cũng là người khôi phục lý trí sớm nhất trong ba người, anh rót cho mỗi người một ly rượu. Ở chỗ Đan Phong có đủ các loại rượu, nhưng Đan Phong không cả chạm tay vào ly, Giang Hạo chỉ nhấp một ngụm rồi cứ ngơ ngẩn, ngây thộn ra mà nhìn sang phía Đan Phong. Giang Hoài cũng ngồi xuống ghế, châm một điếu thuốc, tay anh mãi không chịu theo sự chỉ huy, cứ rung bần bật. Anh tỉnh táo nhìn hai người, Đan Phong và Giang

Hạo. Đan Phong thì chìm đắm trong một thế giới riêng không ai biết; Giang Hạo thì vẻ hoang mang ngơ ngác cứ hiện rõ trên mặt, hơn thế nữa, trông cậu có vẻ như ngây dại.

Trong phòng yên tĩnh, mỗi người đều đang theo đuổi một ý nghĩ riêng, tựa hồ đều không chịu mở lời trước. Sự yên tĩnh này thật là nặng nề, căng thẳng khiến người ta nghẹt thở. Giang Hoài đã hút hết một điếu thuốc anh lại châm điếu thứ hai, làn khói nhẹ tản ra luẩn quẩn trong phòng. Giang Hạo cuối cùng đã thu lại tia nhìn của mình từ chỗ Đan Phong, cậu quay nhìn Giang Hoài, nói lầm bầm:

- Anh cả ơi ...

Vừa hay cũng là lúc Giang Hoài đã lấy lại được tinh thần, quay lại nói:

- Chú Tư ...

Hai người cùng lúc mở miệng, rồi lại cùng lúc nín bặt không nói tiếp. Lát sau, Giang Hoài rít một hơi thuốc nữa, hỏi:

- Chú muốn nói gì?

- Em không biết Giang Hạo nói liên, mặt cậu càng đượm vẻ hoang mang ngơ ngác, cậu hỏi lại anh Anh định nói gì?

- Anh? Giang Hoài ngớ người. Anh cũng không biết nữa.

Trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Có đến mười lăm phút sau, hai anh em không hẹn mà cũng nhìn nhau, ngập ngừng. Cứ ngập ngừng như vậy đến mấy lần; còn Đan Phong kia từ đầu đến cuối vẫn như một người bằng gỗ, nhìn mà không thấy, nghe mà không hiểu, vẫn một mực lang thang trong thế giới riêng của mình. Mãi sau, Giang Hoài không thể chịu đựng được nữa, anh hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn về phía Giang Hạo, gọi một tiếng đồng dặc:

- Chú Tư!

- Dạ. Giang Hạo nhìn Giang Hoài chờ đợi.

- Chúng ta hãy nói thẳng với nhau, không úp mở gì nữa nhé. Chú Tư, chú đứng ngoài cửa chắc đã nghe được toàn bộ nhưng lời qua tiếng lại giữa chúng tôi, vậy tất nhiên chú đã biết anh không hề lừa gạt chú chứ? Rõ ràng trên thế giới này chẳng có cái người

nào gọi là Lâm Hiểu Sương như chú từng biết!

- Em biết. Giang Hạo cắn vào ngón tay mình, đau đến nỗi phải rút vội ra vẫy vẫy cho đỡ đau. Cậu nói một cách lạ lùng không ăn nhập gì à, đã biết đau! Vậy đó không phải là giấc mơ rồi, em làm sao cảm thấy được nhỉ? Như trường hợp hôm nay, có lẽ xảy ra trong giấc mơ của em?

- Chú Tư, chú hãy tin, anh hôm nay phải chịu nhưng kích động và bất ngờ không kém chú một chút nào đâu.

- Em biết Giang Hạo ngớ ngẩn gât đầu Anh là một người anh tốt bụng, thậm chí anh còn định cưỡng bức cô ấy biến thành Lâm Hiểu Sương.

- Nhưng mà Giang Hoài nói một cách khó nhọc nhân vật Hiểu Sương đó về cơ bản đã không còn tồn tại.

- Em biết. Cậu lặp lại và nhìn Đan Phong Em đã nhìn thấy cô ấy rất lâu, rất lâu, em cứ nhìn mãi.. Cô ấy trông rất giống Hiểu Sương, giống lắm; nhưng mà, cô ấy không phải Hiểu Sương.

- Vậy thì Giang Hoài đưa lưỡi liếm môi, cảm thấy lưỡi khô, môi

nẻ, anh uồn một hớp rượu to, lại phun ra một bùm khói lớn, cuối cùng bật ra nói chú có thể từ bỏ cuộc tìm kiếm kia không?

Giang Hạo nhìn anh:

- Không phải là vấn đề từ bỏ hay khôn từ bỏ, đúng không ạ?
Trên mặt cậu đầy vẻ đấng cay nhưng đầu óc thì tỉnh táo Anh để rơi một đồ vật gì đó, thì anh có thể đi tìm nó, vì nó tồn tại thực. Anh đánh mất một giấc mơ thì không thể đi tìm giấc mơ đó được, bởi vì là thứ không thực sự tồn tại. Trước đây em cứ tưởng em đánh mất một cô gái, giờ em mới biết, em chưa hề có được cô gái nào cả, chưa bao giờ có mà cũng chưa từng mất. Hơn nữa, trên đời này không có Lâm Hiểu Sương thì cái nguyên lý vật chất không mất đi kia về căn bản là không thích hợp nữa rồi.

Giang Hoài dăm dăm nhìn đưa em trai.

- Chú Tư, chú không phải trẻ con nữa rồi Anh cảm thán. Chú đã hiểu, đã thể nghiệm được rất nhiều, nhiều lắm đó ...

- Không Giang Hạo ngắt lời anh. Em chưa hiểu cái gì hết, em cũng chưa thể nghiệm, chưa thấm thía gì hết cả! Cô ấy không phải là Lâm Hiểu Sương thì làm sao lại phải đóng giả làm Lâm

Hiếu Sương? Sao cô không làm một Đào Đan Phong đang hoàng mà lại phải biến thành một thảm rêu nhung? Bọn anh cứ ra rả nói về chuyện báo thù, trả thù, vậy ai trả thù ai? Vì ai? Anh đã bỏ ra mấy năm trời làm "một người con hiếu thảo của vũ trường" để hiếu thuận với Đào Bích Hòe kia chẳng vẫn còn chưa đủ? Trái lại, cô ấy còn định báo thù anh vì chuyện đó, vậy đó là thứ triết lý gì? Em không hiểu, em hoàn toàn không hiểu!

Đan Phong vẫn ngồi đó, không động đậy. Đối với cuộc chuyện trò của anh em họ, cô hầu như không hề nghe thấy một chuyện gì, mà đối với cô, ở đây, hình như hai người đó không tồn tại. Nhưng đến khi Giang Hạo nói đến ba chữ "Đào Bích Hòe" cô bỗng như bị chấn động. Tựa hồ như có một vật gì băng giá chạm vào người cô, toàn thân cô run rẩy, đầu ngẩng phất lên. Ánh mắt nhìn Giang Hạo, dường như lúc đó mới phát hiện ra cậu, rồi cô quay đầu lại nhìn Giang Hoài, cô ôm chặt mấy cuốn sổ nhỏ vào ngực, nói lảm nhảm:

- Tại sao các anh đều ở cả đây? Tại sao các anh không đi khỏi đi? Các anh đi đi. Tôi không cần các anh phải ở đây! Tôi muốn ở một mình, tôi muốn xem nhật ký của Bích Hòe. Các anh đi đi! Để tôi được một mình ở lại đây.

Giang Hoài cũng bị chấn động, anh hoảng hốt và căng thẳng nhìn Đan Phong, nhìn những cuốn sổ trong lòng cô, anh định thử lấy lại nhưng Đan Phong đã lập tức ôm chặt lấy chúng, trông động tác của cô giống hệt con thú bị thương đang bảo vệ những con nhỏ của nó. Mắt cô ánh lên những tia sáng điên cuồng man dại. Thần thái đó đã làm anh nhói đau, anh không dám đụng chạm đến những cuốn nhật ký kia nữa. Anh nghiêng rằng, tay nắm lại ... Anh đứng lên, đi lại trong phòng, rồi lại ngồi xuống, gườm nhìn Đan Phong. Sau đó anh đành phải mở miệng nói như van vãn:

- Đan Phong, cô nghe tôi nói nhé, cố gắng nghe một chút nào. Cô hãy trả sổ nhật ký lại cho tôi. Tôi đã không bắt cô phải đóng giả Lâm Hiểu Thương nữa rồi cơ mà! Giang Hạo cũng đã hiểu ra sự thực rồi, nó sẽ không hận cô, không trách cô đâu ...

- Anh cả Giang Hạo nói lạnh tanh. Tốt nhất là anh đừng có thay mặt em mà phát biểu ý kiến!

- Chú Tư! Anh quay lại ảo não và bức bối. Chú có ý gì vậy?

Giang Hạo dựa sâu vào lòng ghế, duỗi dài chân ra, hai tay cựa khoanh trước ngực, Trong khoảnh khắc cậu bỗng trở thành người

trầm tĩnh, vững vàng, một người đàn ông kiên định, một người đàn ông có chủ trương, có kiến giải, có tư tưởng, có phong độ, có khí chất hần hoi! Cậu nhìn Giang Hoài không chớp mắt, rồi quay lại nhìn qua chỗ Đan Phong, bên mép nhếch lên một nụ cười sâu kín, cao ngạo và lạ lùng. Gật gật cái đầu, cậu chậm rãi nói một cách rành rọt mà chắc nịch:

- Em đã phân tích một cách bình tĩnh khách quan rồi, trong toàn bộ câu chuyện này, em chỉ là người bị hại một cách ngẫu nhiên thôi! Còn hai bên các người, mỗi bên trong bụng đều găm một món nợ gì đó, món nợ này em hoàn toàn không biết được. Cho đến bây giờ, không phải là lúc các người đối mặt với sự thực hay sao? dù cho các người có muốn tiếp tục diễn kịch, có muốn tiếp tục giữ kín những bí mật của các người, thì tôi là người vô tình bị hại, cũng nên có quyền được biết tại sao mình lại trở thành vật hy sinh của các người chứ?

- Chú Tư Giang Hoài nhú lông mày Sau khi về nhà, chúng ta còn đủ thời gian để nói, bây giờ không phải là lúc nói chuyện đó.

Đan Phong nhìn nhìn họ, trên mặt cô hiện lên sự mệt mỏi sau một cơn sốc mạnh. Cô khẽ thở dài, cúi đầu lật giở một trang trong sổ nhật ký. Tựa như cô lại sắp coi hai anh em họ không tồn

tại nữa trong mấy phút trước đây; tựa như cô lại sắp vùi đầu vào công việc của mình rồi. Giang Hoài nhảy phắt dậy, đưa tay bịt lên những dòng chữ. Đan Phong kinh ngạc ngẩng lên, cô gặp đôi mắt nhìn đầy vẻ trầm sâu, khổ não, đau đớn mà sôi nổi của Giang Hoài. Đôi mắt nhìn cô sao mà đăm đúi, thiết tha, đăm thắm, chân thành; bên trong như đang cháy lên hai ngọn lửa nóng bỏng mà âm ỷ. Đôi mắt ấy đã làm thức dậy ý chí đang mê mết như đắm chìm dưới đáy biển của cô, nó đã làm nhức nhối thần kinh cô, đã làm tan chảy lớp băng đang đóng cứng trong tim cô. Cô ấp úng muốn chống trả:

- Anh định làm gì? Anh nhất định muốn dùng bạo lực với tôi sao?

- Không, không. Anh vội nói liền một mạch. Không dùng bạo lực với cô, không bao giờ dùng bạo lực nữa. Chỉ là ... muốn xin với cô, trước khi xem nhật ký, hãy nghe tôi nói đã. Anh quay đầu nhìn Giang Hạo Chú Tư nói đúng, hai người đều có quyền biết chuyện này. Sự việc đã phát triển đến cục diện xấu thế này, tôi quả thật không thể nào giấu kín được nữa. Đan Phong, tôi sẽ kể hết cho cô nghe chuyện tôi với Bích Hòe, nghe xong cô có thể dùng nhật ký để chứng thực lời tôi. Nhưng, ... Anh ngã người vào ghế bành, ngửa cổ nhìn ra cửa sổ. Tôi đã từng thề là sẽ

không bao giờ nói chuyện này ra, bất kể bao nhiêu lời đồn đại, bao nhiêu lời đoán mò, tọc mạch bao nhiêu lời châm chọc mỉa mai ... Tôi đã thề không nói là không nói, nào ngờ "Người định không bằng trời định"! Anh thử dài đánh thượt, rồi thì thảo nói như tự nhủ Bích Hòe xin thông cảm cho anh! Anh không thể không nói ra!

Đan Phong chăm chú nhìn Giang Hoài, mắt cô vụt lóe lên một chùm tia sáng, và lập tức trở lên có sinh khí, có tình cảm, có sức mạnh. Cô không còn giống như một pho tượng đá nữa. Ngồi ngay ngắn lại, cô rót một ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ. Mắt cô trông sinh động, dịu dàng dừng cái nhìn như mộng như mơ trên khuôn mặt Giang Hoài.

- Sự thực là Gian Hoài không nhìn cô, anh chăm một điều thuốc, ánh mắt anh dừng lại ở nơi đóm lửa lập lòe ở trên đầu điều thuốc đó Câu chuyện của tôi và Bích Hòe, nửa đầu chẳng ly kỳ một chút nào, đó là một câu chuyện yêu đương bình thường, phổ biến như bao nhiêu chuyện yêu đương khác. Một sinh viên đại học gặp một sinh viên khác, gần như là "tình yêu sét đánh", chỉ trong ba tháng, đã thề non hẹn biển, đã quyến luyến khó rời. Tôi với Bích Hòe quen nhau ở một cuộc cắm trại mùa hè, cô ấy người văn nhả, tinh tế, đa sầu đa cảm, giỏi thơ từ, tinh thông văn học

cổ; đã đa tài đa nghệ, lại mong manh đến gió thổi cũng bay nên lúc đó trong sinh viên đã biết bao người nghiêng ngả say mê, người theo đuổi cô ấy nhiều cũng không đếm xuể. trong số bao người nườm nượp đến cầu xin ao ước. cô ấy lại chỉ chọn mình tôi, anh sinh viên nghèo kiết, điều đó làm cho tôi như bay lên tận chín tầng mây. Chúng tôi đã cùng nhau chuyện trò về thơ từ, hội họa, nói chuyện về cuộc sống về ước mơ, về tình yêu ... Ôi, quả thật là tôi đã phát điên phát rồ chỉ yêu cô ấy.

Anh hút thuốc, điều thuốc cháy lập lòe. Giang Hạo và Đan Phong đều yên lặng, ánh mắt hai người đều chòng chọc hướng vào anh, anh đang chìm đắm vào trong quá khứ xa xôi, rõ ràng cái quá khứ đó đang chích châm, làm nhức nhối thần kinh anh, anh hơi chau mày, khép bớt mắt, lim dim nhìn đám khói thuốc đang dần tan trong không trung.

- Khi đó, Bích Hòe chỉ sống có một mình ở Đài Bắc, không hề có một ai, một nơi nao để nương tựa, tôi cũng sống độc thân ở Đài Bắc; hai người trẻ tuổi sống đơn côi lại nương tựa vào nhau, an ủi nỗi cô đơn của nhau, cùng nhau dệt những mơ ước tương lai cho nhau, chúng tôi đã từng có một quãng đời cực kỳ tươi đẹp. Khi đã yêu thương nhau thắm thiết, đã gần gũi thân mật với nhau rồi, Bích Hòe bắt đầu kể chuyện về gia đình cô ấy, rằng cha

mắt sớm, mẹ tái giá, có một người em gái nhỏ rất là dễ thương! Cô ấy thường nói, trước lúc bước lên máy bay, Đan Phong đã ôm chặt lấy cô mà khóc nức nở: "Chị ơi, đừng để em phải đi với người ta, em muốn ở với chị cơ! Chị ơi! Giữ em lại! Giữ em lại! Giữ em lại! ... ". Mỗi lần kể chuyện, cô ấy đều khóc ròng; tôi ôm cô ấy, nước mắt cô ấy đầm cả vạt áo tôi.

Đan Phong đã thấy trong mắt dâng lên một lớp sương mù, mọi vật nhòe đi trước mắt, cổ họng cứng lại, cầm ly rượu lên, cô sững sờ ngó mãi chất nước màu tím đỏ bên trong.

- Tôi chưa từng gặp một cô gái nào giàu tình cảm, thủy chung mà đa sầu đa cảm hơn Bích Hòe. Niềm vui của chúng tôi kết thúc khi tôi phải đi tập quân sự. Tôi đi thì Bích Hòe đang học năm thứ ba, nhưng cô ấy ban ngày thì lên lớp học, tối thì tới một sàn nhảy để làm vũ nữ! Tôi tìm thấy cô ấy, giữa chúng tôi đã xảy ra một cuộc tranh cãi rất kịch liệt; cô ấy đưa ra một lá thư cho tôi xem ... Giang Hoài quay lại ngó Đan Phong nói một cách cay đắng và chua chát Đan Phong thân mến, thư cô viết lúc đó, chữ cũng đẹp như bây giờ! Đó là một lá thư mà mỗi chữ, mỗi dòng, mỗi câu đều đầm đìa nước mắt, cô kể qua những nỗi vất vả khi ở nước ngoài, cha dượng thì lạnh nhạt, mẹ đẻ thì bất lực, tiền đô của cô thì mờ mịt. Đến giờ thì tôi còn nhớ mấy câu trong thư của

cô, viết rằng: "Chị ơi, em mới mười bảy tuổi mà đã phải đứng trước nỗi khổ bị thất học. Ở trường, các thầy giáo đều nói em có thiên tư về ngôn ngữ và kịch nghệ, em cũng nằm mơ thấy em muốn học sân khấu, muốn học văn học, muốn học hội họa ... Nhưng, đến tháng sau em phải đi làm ở quán bar rồi! Chị thân yêu ơi, chị chắc không thể hiểu là thế nào đâu, em đang phải bán đi tuổi thanh xuân chín sớm của em, bán đi cái tâm hồn "rất Phương Đông" của em! Em phải chôn vùi đi tất cả những mơ ước của em. Chị ơi, khi lại gặp nhau chắc chị không nhận ra em đâu. Đứa em gái trong trắng mà chị đã gọi là "bông hoa nhài bé nhỏ" của chị, đến lúc đó sẽ trở thành "hoa tàn nhị rữa" rồi. Chị thân yêu của em, lúc trước sao chị không giữ em ở lại? Em thà cùng chị đi ăn xin chứ không cam chịu làm đồ chơi ở đất nước người! Giang Hoài dừng lại giương mắt nhìn Đan Phong, nói: Tôi có nhớ nhầm không? Có đúng là cô đã viết như vậy?

Đan Phong nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt trào ra, lăn theo má, rơi xuống vạt áo.

- Đan Phong. Anh kêu lên một tiếng! Mãi mà tôi vẫn không hiểu giữa hai chị em cô, tại sao lại có tình cảm sâu nặng đến như vậy? Vì lá thư đó mà Bích hờ đã bước chân vào vũ trường không hề do dự. Cô ấy bảo tôi: Chỉ đi bán bước nhảy chứ không bán thân,

cô ấy nói sẽ tiếp tục đi học, cô ấy nói vũ nữ cũng có người tiết hạnh thật cao ... Cô ấy thuyết phục tôi bằng mọi lý do để tôi cho phép cô ấy đi nhảy. Tôi một mực lắc đầu, một mực không chịu, cô ấy cuống lên, nói với tôi: "Em đã viết thư bảo Đan Phong rằng bạn trai của chị là một triệu phú, có thể tiếp tế cho nó học, nếu anh không cho em đi làm vũ nữ thì anh phải lo đủ học phí cho nó!" câu nói đó khiến tôi phát điên, tôi dốc sức ra làm việc, vui đầu mà làm việc, mỗi ngày làm việc đến mười tám tiếng đồng hồ! Thật đáng thương, cái nhà xuất bản nhỏ xíu của tôi kia nuôi tôi chưa đủ, làm sao gánh nổi món học phí hai ngàn bảng Anh một học kỳ!

Anh lại ngưng lời lần nữa, ra sức hút thuốc, khắp căn phòng mịt mù khói, mặt anh buồn bã, nặng nề, giọng anh trở lên cực kỳ bình thản.

- Thế là, Bích Hòe bước chân xuống vũng bùn, ba tháng sau, cô cầy dứt khoát thôi học, bởi vì bài vở của cô ấy đã bê bối quá rồi, với lại thức đêm liên miên khiến cho ban ngày thần kinh cô ấy quá mệt không chịu nổi. Cô ấy không còn là Bích Hòa nữa, cô ấy không còn là cô sinh viên giản dị trong trắng nữa. Ở vũ trường, cô ấy đã nhanh chóng tập hút thuốc, uống rượu và tán tỉnh đàn ông. Cô ấy trở thành một Manon giống như Manon Lescaut, cô

ấy có thể hy sinh vì tiền bạc. Lúc đầu cô ấy còn có hạn độ, chỉ đưa khách đi ăn khuya một vài lần, còn kiên trì giữ sự trong sạch đến cuối cùng. Nhưng sự "giữ gìn" đó khiến thu nhập bị hạn chế, rồi sau ... Anh bỗng ngẩng đầu lên, đập tàn thuốc ánh mắt sắc sảo nhìn Đan Phong. Đan Phong, cô còn muốn nghe nữa không? Cô thực là muốn nghe à?

Toàn thân Đan Phong vừa qua một cơn run rét, mắt cô đen thẫm như pha lê đen, sắc mặt lại hơi trong trong giống như mica. Cô khàn giọng nói:

- Vâng, tôi muốn nghe! Tôi muốn biết, học vị của tôi rốt cục là được xây dựng lên từ đâu?

- Được thôi, tôi sẽ nói tiếp! Anh cần rằng, đốt một điều thuốc nữa. Lúc đó cuộc sống của tôi đã bị rơi vào một bể sương mù sâu thẳm. Ban ngày tôi làm việc quên chết, tối lại tôi chầu chực ở vũ trường nhìn cô ấy ôm ấp những gã đàn ông khác. Cái kiểu sống như vậy khiến tôi phát điên rồi, chúng tôi cãi cọ, cãi cọ đến long trời lở đất, lúc cơn bức tức trào lên, tôi rửa cô ấy là chỉ thích hư vinh chứ đâu phải tiền học cho em gái mà phải đi nhảy! Chúng tôi cứ dày vò nhau như vậy, xúc phạm đến nhau như vậy. Mắng chửi nhau như điên như cuồng rồi lại làm lành với nhau trong

nước mắt và những cái hôn. Cuộc sống của chúng tôi trở thành một vòng tuần hoàn ác tính, cứ quần quanh từ cãi vã tới tuyệt giao rồi lại làm lành và lặp lại ... Mỗi lần hòa giải được với nhau, chúng tôi lại càng thương yêu lại càng say đắm, càng quyến luyến nhau hơn. Nhưng những lời nói bừa bãi trong lúc nóng nảy của tôi dần sao cũng làm thương tổn nặng đến trái tim cô ấy, dần dần cô ấy trở nên tự ti, mặc cảm, trở nên mất tự tin vào bản thân mình, trở lên chán chường muốn bỏ mặc tất cả. Đến mức cô ấy còn bảo tôi hãy rời bỏ cô ấy mà đi tìm một nơi chốn khác; cô ấy nói cô ấy hèn mọn như cô rác, như hoa bồ công anh mọc ở chân tường ... cô ấy nói cô ấy không xứng đáng với tôi. Giọng anh nhỏ dần rồi tắt hẳn.

Một lúc rất lâu, trong phòng chỉ có sự tĩnh lặng như tờ, Đan Phong cầm ly rượu, hai chân co lên ghế, cả người cô rúm ró vào như một con sâu đang né tránh kẻ thù ăn thịt. Giang Hạo nghe chăm chú đến ngẩn ngơ, câu chuyện này cậu đã nghe một phần của nó, nhưng cậu không thể nào ngờ được đằng sau những chuyện đó còn ẩn giấu bao nhiêu chuyện khác.

- Nếu tôi yêu Bích Hòe ít đi một chút anh lại tiếp tục nói hoặc Bích Hòe yêu tôi ít hơn đi một chút, thì theo tôi nghĩ, chúng tôi đã may mắn hơn nhiều. Không may là chúng tôi đều yêu nhau

sâu sắc quá như vậy, đều nghĩ cho người mình yêu nhiều hơn nghĩ cho bản thân mình. Lúc đó, nhà xuất bản của tôi đã khá lên được một chút, đã tiếp xúc được với nhiều tác giả có tiếng tăm, các văn nhân nghệ sĩ và những người tên tuổi khác trong xã hội. Điều đó về kinh tế thì chưa có tác dụng trực tiếp ngay, nhưng nó lại rất tốt đối với địa vị xã hội của tôi. Vì vậy, Bích Hòe lại càng tự ti, mặc cảm hơn, cô ấy bắt đầu bức bách tôi phải rời bỏ cô ấy, bức bách tôi phải đi tìm hạnh phúc cho mình. Tôi không chịu, nên để chứng thực cho việc tôi bất chấp danh phận thấp cao, không ngại mang tiếng xấu vì nghề nghiệp của cô ấy, đêm đêm tôi tới vũ trường, giương mắt ra mà nhìn. Còn Bích Hòe, để chặn đứng sự cố chấp đến mê muội của tôi, cô ấy bắt đầu dày vò tôi, chà đạp tôi. Cô ấy cố tình chế giễu tôi trước mặt người khác, cố tình làm nhục, cố tình xúc phạm tôi ... Nhưng tôi chịu đựng được hết. Bởi vì chỉ có tôi mới hiểu rằng, khi cô ấy dày vò chà đạp tôi thì bản thân cô ấy còn đau khổ biết bao nhiêu lần. Vì vậy, vũ trường mới đặt cho tôi h绰 danh là: "Đứa con có hiếu của hỏa ngục", tôi trở thành trò cười cho cả vũ trường.

Anh lại ngưng lời, đầu cúi xuống, rít hết hơi thuốc này đến hơi thuốc khác; sau màn khói, khuôn mặt anh mờ mờ ảo ảo.

- Tất nhiên, thỉnh thoảng chúng tôi cũng có những lúc vui vẻ;

mỗi khi từ Luân Đôn gửi về một lá thư đầy cảm kích, mỗi khi cái trường quý tộc kia gửi tới một bảng thành tích học tập chứng tỏ cô em gái nọ quả thật là xứng đáng, học giỏi lại hạnh kiểm tốt, thực sự dẫn đầu trong trường. Những lúc như vậy, Bích Hòe vui ra mặt, hớn hở như một đứa trẻ, cô ấy ôm lấy cổ tôi mà nhảy nhót reo cười, cô ấy hôn tôi, gọi tôi bằng trăm ngàn cái tên âu yếm khiến tôi cảm thấy tất cả những uất ức mà mình phải chịu đều đã được trả giá. Lúc đó, tôi đã vét đến đồng xu cuối cùng mà mình kiếm được để đưa cho cô ấy. Nhưng rồi, người em gái phương xa kia đã bắt đầu đến kỳ thực tập, bắt đầu tổng duyệt với những là trang phục, đạo cụ, đồ mỹ phẩm hóa trang ... tất cả đều ập đến. Bích Hòe đã viết biết bao nhiêu thư rằng: Không sao hết, Đan Phong ạ, anh chị có tiền, anh rể của anh đang được cả danh lẫn lợi ... Cả danh lẫn lợi? Lúc đó tôi vẫn còn đang trắng tay, chúng tôi vẫn phải gom góp từng xu, cuộc sống ngày càng túng thiếu, mà Bích Hòe đi vũ trường không thể thiếu quần áo, trang sức, phấn son. Hơn nữa, Bích Hòe lúc đó vẫn thường mượn rượu giải sầu, rồi sinh nghiện. Rồi, có một đêm, cô ấy đến tìm tôi, chúng tôi uống rượu với nhau, khi đã say đến bảy tám phần, cô ấy nói: "Anh Giang Hoài, khi em còn chưa mất hết tất cả, em còn một chút gọi là sạch sẽ em muốn dành để riêng anh, anh hãy nhận lấy đi! Em nguyện ước được thuộc về anh hoàn toàn, hết mình với anh, dù chỉ là một đêm thôi cũng được". Chúng tôi đã

uống một ly nữa, rồi cùng uống cạn, và cô ấy trở thành của tôi, hoàn toàn là của tôi.

Anh dập tắt điều thuốc, rót một ly rượu, uống một hơi cạn sạch. Ánh mắt anh càng mờ lung, giọng anh càng trầm xuống, sắc mặt anh càng ảm đạm.

- Ai ngờ, từ sau đêm đó, cô ấy không còn là của mình tôi nữa. Vì đồng tiền, cô ấy có thể bán đi cả bản thân mình, cô ấy cũng chẳng giấu giếm gì tôi, cô ấy nói: "Em là Manon Lescaut, anh không thể đòi Manon trung thực được!". Nhưng, tôi quả thật là sắp phát điên lên, cơ hồ như đã định điện báo sang Luân Đôn để phơi bày ra tất cả. Bích Hòe biết được ý định đó của tôi, cô ấy luôn biết được ý nghĩ thâm kín nhất trong lòng tôi. Cô ấy nói: nếu như tôi làm như vậy thì bằng giết cô ấy, bởi vì con người cô ấy đã hư hỏng hết tất cả rồi, chỉ còn trông mong vào mỗi một cô em gái tuyệt vời thôi! Cô ấy tuy đã thân tàn ma dại, nhưng mà cô em gái kia vẫn là một đóa hoa nhài thanh khiết! Tôi còn biết làm sao? Tôi có thể làm gì được đây? Giả dụ lúc đó mà có thể đi cướp nhà băng thì tôi cũng đi rồi. Tôi chưa đi cướp nhà băng, chưa đi cướp kho bạc, chưa đi cướp tiệm kim hoàn, tôi chỉ lao đầu vào làm xuất bản, làm chết thôi. Ôi! Anh thở dài, giọng nghẹn ngào Tôi chỉ là một gã thư sinh vô tích sự!

Đan Phong nhắm mắt, cô ngả đầu vào lưng ghế xôpha, nước mắt ướt đầm lông mi, ướt đầm cả đôi má. Một hồi lâu, cô mới mở mắt ra, đôi mắt lấp lánh như một ngôi sao sáng lạnh trong sương mù. Cô lặng lẽ nhìn anh.

- Thời gian đó chính là lúc bắt đầu tầm bi kịch thực sự của chúng tôi. Không thể nói đến hôn nhân được nữa rồi, dù tôi có thể không cần quan niệm của gia đình mình, thì Bích Hòe cũng không chịu lấy tôi. Lúc đó hai cô em gái tôi cũng đã biết về chuyện Bích Hòe, bao nhiêu tin tức khó chịu đã truyền về gia đình tôi ở Đài Nam, tôi đã trở thành tên tội phạm của gia đình, thành một đứa con hư hỏng không thể tha thứ được, thành một thanh niên trụy lạc, thậm chí là nỗi ô nhục của gia tộc. Bích Hòe thì lại nhắc đề nghị cũ, cô ấy muốn tôi ra đi, rời bỏ cô ấy. Bao nhiêu thủ đoạn, mềm có, cứng có, cô ấy đều dùng ra để đẩy tôi ra. Mỗi tối ngồi ở đó, nhìn cô ấy điên cuồng say khướt với những gã đàn ông, nhìn cô ấy làm điệu làm bộ lăn vào lòng hết kẻ này đến kẻ khác, nào đặt tên giễu cho người này, nào đùa cợt kẻ kia ... và những người đàn ông ấy vẫn đều cúc cung tận tụy với cô ấy. Anh ngẩng đầu lên, nhìn sang phía Đan Phong. Cô nhớ không? Có một buổi tối, cô với tôi đi ăn bit tết ở nhà hàng Romantic, một vị khách đã nhận lầm cô là Bích Hòe, không, không phải

Bích Hòe, mà là Manon, rồi đã đánh nhau với tôi. Hấn cũng là khách chẵn gối của Manon.

Đan Phong thở dài thật sâu, không hé môi gì cả.

- Lúc tôi đã định liều mạng rồi, tôi nhận ra một điều là Bích Hòe đã thực sa đoạ, mục đích của cô ấy không đơn thuần chỉ là kiếm tiền cho em gái. (Sự thực thì một thời gian trước khi cô ấy mất, thu nhập của tôi và cô ấy cộng lại đã đủ đáp ứng tiền Học ở Luân Đôn), cô ấy không cần phải bán mình lần này lần khác nữa, sau cùng, tôi mới phân tích ra: cô ấy đã hoàn toàn buông xuôi rồi, hơn nữa, còn hy vọng rằng sự buông xuôi có thể khiến tôi chán nản mà rút lui. Nhưng tôi đã quyết chí, tôi không chịu lùi bước, tôi nói rõ là không lùi bước. Tôi chờ đợi, tôi nghĩ, sẽ có một ngày cô em kia học xong, thành đạt, đến lúc đó, Bích Hòe còn có cơ gì nữa nào? Tôi cứ đợi, rồi sau đó ... Giọng anh trầm hẳn xuống, nghẹn lại.

Anh nhắc ly rượu lên, rượu đã khô cạn. Giang Hạo đưa ly rượu của mình cho anh, anh lại uống một hớp lớn, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng chiều đang dần buông và lẳng lặng luồn vào trong phòng, giăng giấn lên mỗi góc nhà.

- Sau đó ... Anh rầu rầu, băng khuâng nói tiếp. Có một hôm, Bích Hòe nói với tôi, cô ấy đã có thai. Nói thật là lúc đó tôi đã giật mình, tôi hỏi lại Bích Hòe, ai là bố nó? Cô ấy thẳng thắn nó có thể là một người khác, mà cũng có thể là tôi! Ôi! Tôi không phải thần thánh, tôi nhớ rằng, lúc đó câu trả lời là tốt nhất hãy bỏ nó đi! Hôm ấy Bích Hòe đã khóc, tôi xin thề tôi không biết Bích Hòe lại muốn có đứa bé này. Đến hôm sau, tôi đưa cô ấy đi bác sĩ khám, bác sĩ bảo tôi, tim của Bích Hòe không đỡ tốt, đứa bé này dễ nguy hiểm mà bỏ đi cũng nguy hiểm! Chúng tôi đều ngăn người ra, rồi bỗng Bích Hòe chợt vui lên, cô ấy nói: "Đứa bé có thể là của anh đấy, chúng mình hãy để lại nhé!" Tôi không nói gì. Trời ơi, lúc đó sao tôi ích kỷ đến thế? Tôi có thể chịu đựng được bao nhiêu hành vi không chung thủy của cô ấy, thế mà lại không chấp nhận một đứa con lai lịch không rõ ràng! Sự nín lặng của tôi khiến cô ấy không nói gì thêm nữa, việc nạo thai cũng tạm gác lại. Và từ đó, Bích Hòe đêm đêm say rượu, đêm đêm đều phải dùng thuốc ngủ, đã uống hơn năm sáu viên rồi cũng nên, cô ấy nói cô ấy muốn gặp tôi, cô ấy từ căn hộ ở chung cư đi ra đường, có một chiếc xe taxi đã dừng vào làm cô ấy ngã.

Anh lại dừng lời, lấy tay đỡ trán, cả khuôn mặt anh đã không còn nhìn được rõ trong ánh chiều chập choạng.

- Cô ấy được đưa vào bệnh viện. Anh hít một hơi thật sâu, rồi nói tiếp. Khi tôi kịp tới bệnh viện thì tình hình của cô ấy chưa xấu lắm, hầu như cô ấy không có vết thương nào bên ngoài. Nhưng, thầy thuốc nói, họ nhất định phải lấy đứa bé trong bụng ra, vì nó đã chết rồi. Bích Hòe nằm trong phòng cấp cứu, cô ấy còn nói đùa với tôi: "Anh không muốn đứa bé này, thế là nó không dám ở lại nữa! Vậy là tốt nhất, sau này em sẽ sinh cho anh một đứa của anh trăm phần trăm! Người ta đưa cô ấy vào buồng mổ, sau khi mổ, thầy thuốc gọi tôi đến nói cô ấy không qua được nữa rồi, tim cô ấy không chịu được gánh nặng như vậy. Tôi gặp cô ấy trong phòng mổ, cô ấy vẫn tỉnh táo nhưng da mặt thì còn trắng hơn cả màu tấm chăn cô ấy đang đắp. Cô ấy nắm chặt tay tôi, nói với tôi: "Đời này em nợ anh nhiều quá, nhưng Giang Hoài ơi, hôm nay anh hãy thề trước giường em, nhận lời giúp em hai việc, nếu không thì em sẽ chết mà không nhắm được mắt". Tôi nhận lời. Cô ấy nói: "Thứ nhất là, không được làm ma cho em với danh nghĩa người vợ của anh, em không muốn làm ô uế tên tuổi anh. Thứ hai là, bất kỳ trong tình huống thế nào cũng không được cho Đan Phong biết tất cả những gì em đã từng làm và cả nguyên nhân cái chết của em. Hãy nói với nó, chị của nó trong trắng thanh bạch, một đời chưa làm việc gì xấu!". Tôi đã nhận lời, tôi quỳ xuống trước giường cô ấy mà thề. Cuối cùng, cô ấy nói một câu: "Anh cần phải để cho nó học xong hẵn đã!", rồi

không nói thêm gì nữa. Sáng sớm hôm sau cô ấy đi, nguyên nhân tử vong là "suy tim".

Anh ngửa cổ dốc cạn ly rượu, quay đầu lại nhìn thẳng mặt Đan Phong, buồn bã u uất, trầm trầm kể tiếp một hơi:

- Vậy rồi, tôi chôn cất cô ấy. Sau đó, tôi lần lượt nghe được nhiều lời đồn đại, các bạn học của cô ấy bắt đầu bàn tán xôn xao về tin cô ấy tự sát. Khi cô ấy đổi tên là Manon, bạn học không hề biết. Cái chết đột ngột của cô ấy sinh ra bao nhiêu tiếng đồn, bao nhiêu dư luận. Ở trường mọi người đã biết tôi với cô ấy là một đôi, họ nói là tôi thay lòng đổi dạ đi yêu một cô vũ nữ nên Bích Hòe đã tự tử. Tôi đã giúp thêm cho chuyện đó loang rộng ra, tôi cố công làm như vậy, vì nghĩ rằng câu chuyện truyền miệng đó còn hay hơn sự thật nhiều. Nhưng cũng nói thật với cô là, chính tôi đã nghe người ta nói về nguyên nhân cái chết của cô ấy, họ có bốn cách hiểu, đó là: tự sát, đụng xe, bệnh tim, và sảy thai.

Anh đặt chiếc ly rỗng lên bàn, đắm đắm nhìn Đan Phong, ánh mắt sáng rực rực lên trong bóng chiều. Cuộc trần thuật dài dòng và đau đớn đang kích thích anh, giọng điệu anh không còn bình tĩnh nữa, nó như những cơn sóng ngầm dưới đáy biển đã tích tụ

năng lượng âm ỉ và dập dềnh trước khi trào dâng thành một cơn sóng thần khủng khiếp:

- Được rồi đó, Đan Phong, cô đã ép tôi nói tất cả. Cô buộc tôi phản bội lời thề trước giường bệnh của Bích Hòe! Cô đã buộc tôi nói ra những sự thật tàn nhẫn nhất. Cô đã tới, tới để trả thù vì cô cho rằng tôi là hung thủ giết Bích Hòe! Cô đã nghe những lời đồn đại, những lời đồn đại do chính tôi tung ra! Cô có biết không? Khi cô xuất hiện trước mắt tôi với bộ áo màu đen tuyền, với nụ cười nửa miệng, nét mặt u uất và buồn bã, trông cô chẳng khác gì Bích Hòe tái sinh, tôi không có cách nào coi cô như kẻ địch được. Theo như trí nhớ còn tươi nguyên của tôi về Bích Hòe thì những ưu điểm vốn có của tôi khiến tôi vừa lạ lùng, vừa yêu mến cô, khiến tôi tiếp nhận cô với một niềm vui sướng hân hoan rất mới mẻ, tôi chưa bao giờ lại nghĩ cô đến trả thù! Đối với Bích Hòe, tôi thương nhớ nhiều hơn là ân hận; nếu nói là tôi đã giết Bích Hòe, thì chỉ là vì tôi quá yêu cô ấy! Sau khi sự việc xảy ra, tôi cũng thường nghĩ, giá như trước kia tôi nghe cô ấy, đi tìm một đối tượng khác thật thì có thể vì vậy mà cứu được cô ấy chẳng? Nhưng mà, ai có thể điều khiển được tình cảm của mình, ai có thể nói yêu là yêu, nói không là không? Tình yêu, nói cho cùng, đâu phải là một cái công tắc mà có thể tùy mình muốn mở thì mở, muốn đóng thì đóng! Vâng, có thể là tôi giết cô ấy, tôi

giết cô ấy bằng tình yêu của mình! Nhưng mà, thưa cô Đan Phong anh nhìn thẳng mặt cô, cô khản lại cô trông đầy những thi vị, đầy những nét buồn vương vấn mà đi vào phòng làm việc của tôi trong cảnh mưa buồn mùa đông hôm ấy; trong cái phút giây đó, cô đã chinh phục được tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ được rằng cô em gái nhỏ mà chúng tôi đã vất vả nuôi nấng đến trưởng thành, lại mang đến một thanh kiếm sắc. Đối với cô mà nói, tôi là một tòa thành không hề phòng bị, cô rất dễ dàng tấn công vào nơi sâu nhất trong nội tâm của tôi, khiến cho tôi lập tức bị chiếm đoạt, không sao thoát được. Đến giờ tôi vẫn còn nhớ rất rõ, trong buổi tối đầu tiên, tại căn phòng này, cô đã nói với tôi: "Em không muốn bay nữa, em quá mệt mỏi mất rồi, anh rể, xin anh hãy quan tâm đến em!". Cô biết không, chỉ trong khoảnh khắc, cô đã đánh gục tôi, đã bắt được tôi. Trong khoảnh khắc đó, tôi đã bị cô hút hết cả hồn phách. Bây giờ nghĩ lại, tôi thấy mình quá ngốc! Ngay từ lúc đó, cô đã bắt đầu diễn kịch với tôi rồi, đúng không? Tiếng anh bỗng vụt cao lên, đôi má tiều tụy bừng đỏ, mắt cũng đỏ lên, hơi thở nặng nề, giọng rần đanh Cô nói đi! Đúng vậy không? Cô chỉ đùa tôi, cô cứ để mặc tôi rơi vào bẫy của cô, để mặc tôi đau khổ, điên cuồng lên vì cô rồi cô sung sướng vỗ tay, đúng vậy không? Cô nói đi! Có đúng cô đang diễn kịch với tôi không? Ngay từ ngày đầu tiên cô đã đọc thuộc lòng lời kịch rồi, đúng vậy không? Anh càng gào, giọng càng cao, sợi gân

xanh bên thái dương rung lên.

Đan Phong ngồi thụt sâu, co người vào trong ghế, trong bóng chiều, áo quần màu trắng của cô cuộn lại như một bùm khói, nét mặt cô mỏng manh, sắc mặt xanh tái, chỉ riêng đôi mắt vẫn sáng. Cô không né tránh ánh mắt của anh mà đón nhận nó, cũng không che đậy, cô nói thẳng thắn mà rõ ràng:

- Đúng từ ngày đầu tiên tôi đã diễn kịch! Tôi đã luyện tập rất lâu, sắp xếp hàng hàng rồi mới đi gặp anh, tôi đã nghĩ đến rất nhiều khó khăn trở ngại, vậy mà tất cả lại tiến triển ngoài sức tưởng tượng.

- Ha ha ha! Anh bỗng cười to lên, sự bình tĩnh cố duy trì từ lâu đã biến đi mất tích trong giây lát, anh cười một cách xót xa buồn khổ. Thuận lợi ngoài sức tưởng tượng! Cái thằng ngốc tôi đây vừa trải qua hai năm đau buồn từ biệt sinh ly, bỗng nhiên hồi lại, rồi lập tức rơi vào cái bẫy của người ta! Ha ha! Chú Tư, chú bảo có đúng không? Tôi đã bị ma quỷ ám vào trong người rồi!

Giang Hạo đứng dậy, ngơ ngác nhìn anh Giang Hoài, lại nhìn Đan Phong, cuối cùng cũng đã mở miệng nói rất ảo não:

- Tôi hiểu rồi, trong mà kịch này, tôi chỉ là vai phụ ngẫu nhiên thôi!

- Chú sai rồi, chú Tư ạ Giang Hoài lớn tiếng nói Chú là vai chính! Cô ta cho rằng tôi đã giết Bích Hòe nên định bụng muốn giết chú! Giết được chú thì sẽ làm tôi phải đau khổ, giết chú mới có thể đẩy tôi vào địa ngục mãi mãi không được đầu thai kiếp khác! Vì vậy cô ta mới biến thành Lâm Hiểu Thương. Cô ấy đã dò tìm được rõ tính nết của chú, thời gian chú lên lớp xuống lớp, rồi cuộc sống của chú, những ham mê của chú, cá tính của chú ... Cô ấy lập tức tung vào những thứ chú ưa thích, ngụy tạo cho chú một Lâm Hiểu Thương bạo dạn, phóng túng! Cô ấy muốn giống chú, muốn làm chò chú si mê cô ấy đến cùng, rồi sẽ cho chú nếm mùi đau khổ vì thất tình ... Cô ấy chủ tâm dẫn dụ chú vào đất chết! Tốt nhất thì là chú tự sát, cũng giống như trường hợp mà cô ấy được nghe đó: Bích Hòe đã vì tôi mà tự sát! Được vậy thì cô ấy sẽ thành công một trăm phần trăm! Anh hỏi thẳng vào mặt Đan Phong Tôi nói có đúng không?

Cô bị động gật gật đầu, rồi nói rất giản đơn:

- Đúng!

Giang Hạo chăm chú nhìn cô, trong bóng chiều, nét mặt cô dịu dàng, mông lung như mộng. Cậu đã không tìm nổi một cái rùng mình, đây không phải là Lâm Hiểu Thương, cũng không phải bất cứ người đàn bà nào mà cậu quen biết. Cô ta lạ lẫm mà xa ngái, giống như một con chim nhạn cô đơn, lạc lối, lạc bầy.

- Vậy, tại sao cô bỗng nhiên bỏ cuộc? Cậu hỏi. Nhân tố nào đã khiến cô mềm lòng? Cô đã biết sự thật à?

- Trước tối hôm nay cô băng khuâng nói tôi chưa hề biết sự thật, mỗi người cho tôi biết một câu chuyện khác nhau, tôi cứ mãi không thể nào lắp ráp được những mảnh đó lại với nhau. Giờ đây thì tôi đã hiểu.

- Cô đã hiểu! Giang Hoài vẫn to tiếng, ngọn lửa trong đáy mắt anh bốc cháy. Cô ép buộc tôi phản bội lời thề, cô ép buộc tôi phải nói ra sự thật! Cô thật thông minh, cô ghê gớm, cô làm cho anh em tôi đều đau đớn vạn trạng! Cô thắng rồi, tôi thua rồi, thua một cách triệt để rồi! Bây giờ cô đã có thể xem nhật ký của Bích Hòe, trong đó ghi chép tất cả quá trình sa đọa của cô ấy đấy; tôi đã từng đốt hết những cuốn nhật ký này trước mộ Bích Hòe, nhưng may mà chưa kịp làm vậy! Tôi vốn không muốn đọc những cuốn sổ này, bởi vì nó không phải là văn chương thơ phú

gì, mà đó chính là cuộc đời tàn khốc! Tôi không muốn nó phá hỏng ấn tượng của cô đối với Bích Hòe, tôi cũng rất sợ nó xúc phạm đến cô! Tôi thà bị cô cho là một tội nhân chứ không muốn xúc phạm cô! Ha ha, tôi đã quá ngây thơ, đúng không? Bây giờ tôi lại mong cho cô đọc nó ... Hơi thở anh hơi gấp gấp mắt càng đỏ hơn, một nét cười thảm thương mà hả hê, nanh nọc hiện lên bên mép Cô đọc đi, cứ từ từ mà thưởng thức! Mong rằng cô đọc được dàng hoàng, thoải mái, tôi sẽ không quấy nhiễu gì cô nữa đâu! Anh đứng lên đưa tay vẫy Giang Hạo Chú Tư, chúng ta đi thôi!

Dan Phong vẫn tiếp tục ngồi., cô lại trở thành một pho tượng đá, không mấy may động cựa, ánh mắt mơ màng phóng tới cõi hư vô đâu đó. Giang Hạo sững lại giây lát, ngó cô; ngập ngừng định nói lại thôi, định đi mà chưa bước, Giang Hoài gọi to lên một tiếng:

- Chú Tư, chú còn lưa luyến cái gì? Người đàn bà đó là thiên sứ phục thù, một chuyên gia đóng kịch, một tay đao phủ đầy! Cô ta không phải là Lâm Hiểu Sương trong lòng chú đâu, không lẽ chú còn chưa biết? Giờ chú không đi, còn đợi gì nữa?

- Anh cả Giang Hạo do dự mãi mới nói, mắt cậu nhìn vào Giang

Hoài không hề chớp. Anh yêu cô ấy, đúng không? Vừa nãy anh còn muốn cho cô ấy không nên xem những cuốn nhật ký kia, không nên truy đuổi câu chuyện đến cùng nữa! Anh yêu cô ấy! Đúng không? Anh đã từng bảo em đừng hận cô ấy, mà sao anh lại hận rồi?

- Yêu cô ấy? Giang Hoài cười méo xẹo. Tôi yêu cô ta? Tại sao tôi phải yêu cô ấy? Yêu một người đàn bà đã đóng kịch với tôi? Đúng, tôi từng yêu cô ấy. Chỉ riêng một buổi tối hôm nay thôi, tôi phải trần trối đến mấy lần giữa yêu và hận rồi. Không! Bây giờ tôi hận cô ấy! Hận cô ấy đã ép buộc tôi phải nói ra câu chuyện này! Hận cô ấy đã từng lừa dối tôi, đùa giỡn tôi, giở trò đóng kịch với tôi! Hận cô ấy gạt gẫm dầy vò em trai tôi, hận cô ấy tự cho là thông minh! Không, chú tịt, tôi không yêu cô ấy, tôi hận cô ấy!

Đan Phong run lên một hồi, nhưng vẫn không cử động, vẫn giống như một bụm khói trắng xốp mềm.

- Đi thôi! Giang Hoài lại gào to lên một tiếng.

Họ đi ra khỏi phòng, đóng sập cửa sau lưng lại. Tiếng sập cửa đã trấn động thần trí và tư tưởng của cô, cô chậm chạp gục đầu

xuống, giấu mặt vào trong đồng nhật ký, rồi rất nhanh chóng, bìa sách đã bị nước mắt làøm nhòe ướt. Cô cứ phủ phục như vậy, co quắp như vậy cho đến lúc màn đêm ập đến, bóng tối mịt mù bao bọc lấy cô.

QUỲNH DAO

Thiên Sứ Áo Đen

Chương 16

Bình minh đã ló dạng.

Ánh ban mai dần dần nhuộm trắng khung cửa sổ, một tia mặt trời vừa bật lên, chiếu xuyên qua cánh cửa vào trong phòng, từ từ bò qua mặt bàn, vượt qua bộ ghế xôpha, chiếu lên hàng mi dài hơi cụp xuống của Đan Phong. Ngẩng đầu lên, cô băng khuâng nhìn khung cửa sổ đã được ánh sáng xuyên thấu, cô như chợt tỉnh sau một giấc mơ dài thâm u lạnh lẽo, trong lòng mơ mơ màng màng. Cơ hồ như cô không tin rằng mình đã ngồi như vậy suốt đêm qua. Suốt một đêm? Sao mà dài như mấy trăm năm vậy? Tất cả những việc xảy ra trong ngày hôm qua đều đã xa xôi tưởng như không thể nào nhớ ra được nữa, chỉ còn nỗi đau nhói nhói trong lòng mà mỗi lúc một tăng lên, càng lúc càng đè nặng lên trái tim, càng lúc càng kích thích vào thần kinh. Sự nhức nhối cao độ khiến cô tê dại, cô cảm thấy mình như một con người không có

tim gan tạng phủ một cái tượng rỗng ruột.

Cuối cùng, cô nhấc hai chân từ trên ghế đặt xuống đất, cô thử đứng lên, cả người đều yếu xiu rệu ra, cơ hồ muốn khụy xuống trên thảm trải sàn. Vì cô di chuyển như vậy nên những cuốn nhật ký trong lòng cô đã rơi tuột xuống nằm lổng nhong dưới sàn nhà. Cô cúi nhìn những cuốn sổ đó, kỳ lạ thật, từ khi trở về Đài Loan đến nay là bắt đầu đi truy tìm những cuốn sổ này ngay, thế mà bây giờ, cô đã ôm chúng trong tay ngồi suốt đêm thì lại chưa lật giở một cuốn nào ra hết! Cô cúi đầu nhìn, nhìn mãi, nhìn mãi rồi như mơ màng nghe thấy Giang Hoài Đang gầm gào lạc giọng:

- Hãy đọc những cuốn nhật ký kia đi, đi mà đọc chúng đi, mong rằng sau khi đọc xong, cô không phải hối hận!

- Chúng tuyệt nhiên chẳng phải là văn chương thơ phú gì, mà đó chính là cuộc đời tàn khốc!

Cơ dựa mình vào ghế, nhìn đăm đăm những cuốn sổ có đến năm phút. Sau đó cô cúi xuống, nhặt từng cuốn một lên. Bên cạnh cửa, có chiếc túi vải mà Giang Hoài Đã dùng để đựng chúng khi anh mang tới, cô bước ra nhặt lấy, rồi bắt đầu bỏ từng cuốn, từng cuốn một vào túi một cách máy móc. Sau đó, xách túi lên,

ngiên đầu suy nghĩ, mang máng cảm thấy như có một việc gì rất quan trọng cần phải làm, là việc gì nhỉ? Tại sao đầu óc cứ rối loạn lên thế này? Sao trong ngực cứ đau đớn thế này? Phải rồi! Đó là vé ngày hôm nay, cô sẽ bay sang nước Anh!

"Nhận hơi nhận đi đâu, núi sông xa tít tắp?"

Cô cay đắng khẽ ngâm hai câu thơ, cổ họng khản đặc cơ hồ như không còn tiếng nữa. Cô van xách chiếc túi, như kẻ mộng du, bước vào buồng ngủ. Trong buồng ngủ là một cảnh tượng rồi bời, lộn xộn không thể tưởng. Chiếc va li đang thu dọn dở dang vẫn mở nắp để giữa giường, những chiếc áo quần bị Giang Hoài lôi ra vẫn còn tan tác khắp nơi, kể cả chiếc áo thun dính máu, cả chiếc áo bị anh xé toạc ... cái buồng này trông như hiện trường của một vụ án giết người. Vụ án giết người? Thiên sứ đen bay tới báo thù, ngược lại, thiên sứ đen đã bị giết chết. Cô giương to mắt nhìn những chiếc áo quần vứt tán loạn khắp nơi kia, phảng phất cảm thấy như chính mình bị chặt xác ra làm bao mảnh. Bị chặt, bị băm như tử ... Phải rồi, đã chết mất rồi! Đào Bích Hòe chết, Lâm Hiểu Sương chết! Còn Đào Đan Phong? Cô cười thảm thê khổ ải, Đào Đan Phong cũng chết rồi, tim cô ta tan nát, hồn cô ta tơi bời, thế giới của cô ta vỡ vụn! Làm sao cô ta chẳng chết? Đúng thế, Đan Phong cũng đã chết rồi.

Cô để chiếc túi lên giường, đi tới bàn trang điểm, kéo ngăn kéo, lấy hộ chiếu, giấy kiểm dịch và vé máy bay của mình ra. Cô xem tấm vé: chuyến bay bốn giờ chiều, từ Hồng Kông bay thẳng Luân Đôn! Bốn giờ chiều, cô vẫn còn thời gian! Cô quay lại bên giường, ngó những đồ đạc lộn xộn, ngó chiếc va li, cô phải chuẩn bị hành trang. Chuẩn bị hành trang? Cô hất đầu lung tung một lúc, chuẩn bị hành trang làm gì nhỉ? Những cái có thể mang đi, chỉ là quần áo! Sự mất mát của cô đâu chỉ áo quần kia? Đã mất đi một số của cải lớn đến như vậy mà còn tiết rẻ một va li quần áo hay sao?

Cô mở xác tay đem hộ chiếu, vé máy bay, giấy kiểm dịch ... và một số tiền, cất vào trong đó. Đứng trước bàn trang điểm, cô ngẫm nghĩ lại mình, đôi má tái nhợt, khóe miệng có vết thương, đôi mắt thất thần, vẻ người mệt mỏi, cái cảm vêu cao ... Cô khẽ thở dài, mở hộp phấn, cầm núm bông lên, trong lòng nghe như đang có một giọng nào đang nói nhỏ:

- Kẻ sĩ chết vì nhười tri kỷ, đàn bà chết vì người yêu mình. Mi định vẽ mày kẻ mắt cho ai? Chải đầu đánh phấn cho ai

Cô thở dài đánh thượt, vút núm bông đánh phấn đi, cầm lấy xác

tay, xách chiếc túi nặng nặng lên, đi ra khỏi buồng ngủ, đi tới phòng tiếp khách, rồi đi khỏi căn hộ.

Chừng nửa giờ sau, cô đã đứng trước phần mộ Bích Hòe. Cô ngắm dòng chữ giản đơn trên bia mộ "Đào Bích Hòe tiểu thư chi mộ", bao nhiêu lâu nay, mỗi lần đứng ở đây, cô đều uất ức hờn tủi thay cho Bích Hòe; bia mộ của người ta đều có bao nhiêu lời điều niệm tiếc thương, mà chỉ riêng của Bích Hòe sao hiu quạnh buồn bã đến vậy! Cho đến hôm nay, cô mới lý giải ra rằng, trên bia mộ này, viết nhiều nữa không phải là thích hợp. Một con người khi còn sống không dễ gì được hiểu; khi đóng nắp quan tài rồi, biết mấy người có thể luận định đây? Cô bần thần đứng đó, bần thần ngắm nhìn bia mộ. Ánh triều dương đang từ khe núi dâng lên, vừa hay chiếu đúng vào tấm bia, bên tai cô lại vang lên tiếng oán hờn của Giang Hoài:

- Cô thật là ngốc! Cô thật là điên! Cô đã vô tình trở thành kẻ sát nhân! Chính cô đã giết chị cô! Cái trường quý tộc chết tiệt kia, cái món học phí chết tiệt kia của cô! Hãy trả thù đi! Cô trả thù đi! chính cô đã đẩy chị cô xuống hỏa ngục! Chính cô đã dọa chị cô xuống địa ngục muôn kiếp không thể tái sinh! Chính cô đã đưa cô ấy đến chỗ hủy diệt! Cô trả thù đi! Cô trả thù đi ...

Đôi chân cô bỗng mềm nhũn, cô quỳ sụp xuống, trán áp vào tấm bia lạnh, vật vã lắc đầu rồi cất tiếng gọi âm thầm buồn bã:

- Chị Bích Hòe ơi, sao chị khổ thế? Sao chị khổ thế? Sao chị khổ thế?

Tám bia lạnh băng, giá ngắt, nghĩa trang trống trải, vắng teo. Bốn bề chỉ có gió luân qua tàng cây xào xạc. Cô ngẩng đầu lên, mở chiếc túi vải dốc những cuốn sổ ra, từ đầu đến cuối cô đã đọc được một trang nào gọi là có? Cô lấy chiếc bật lửa trong xác, rồi bắt đầu đốt những cuốn sổ kia. Nhưng những cuốn sổ tay dày dặn như vậy không dễ gì cháy được ngay, cô đã làm khói um cả nghĩa địa mà cũng chưa đốt lên được. Thế là cô phải dỡ ra từng tờ một. Nhìn ngọn lửa lem lém nuốt đi từng trang viết, cô lẩm bầm thì thầm:

Hãy giải thoát, chị ơi! Em đã đốt quá khứ của chị. Để sau này không còn ai đi truy tìm được tại sao chị chết. Hãy giải thoát, chị ơi! Cỏ trên mồ chị đã xanh, thi thể đã lạnh nhưng linh hồn chị mãi mãi theo em, tình yêu của chị cũng mãi mãi bên em! Cô đốt tiếp những trang giấy, ánh lửa làm hồng khuôn mặt, cô lại thì thầm. Chị Bích Hòe ơi, em gái nhỏ này của chị làm sao xứng đáng được chị hy sinh tính mệnh và tình yêu của mình? Chị ơi, hãy

nói cho em biết, hãy khơi gợi cho em, từ nay về sau em phải đi đâu làm gì?

Tấm bia vẫn lạnh băng, giá ngắt, nghĩa trang vẫn trống trải, vắng teo. Bốn bề chỉ có gió luân qua tàng cây xào xạc. Không có trả lời, không có khơi gợi nào. Cô thở dài, rồi lại thở dài, cúi đầu thành kính đốt những trang giấy.

Ông lão Triệu thấy ánh lửa, bèn từ căn lều nhỏ chạy ra. Ông lão đi tập tễnh, lão đảo tới nơi, cúi xuống nhìn Đan Phong đang bàn thần tử mẩn đốt từng tờ giấy một; ông ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thư Đào, cô đốt giấy gì thế? không phải là tiền à?

- Tiền giấy? Đan Phong ngẩng đầu lên, khước mắt ương ướng, cô giương mắt nhìn lão Triệu Sinh thời chị ấy phải làm nô lệ cho đồng tiền rồi, nay chết đi, chị ấy sẽ không cần phải có nó nữa. Cảm ơn ông Trời, chị ấy đã không còn phải buồn bã khổ đau vì tiền nữa rồi.

Ông lão bắn khoăn nhú lông mày, vẻ thắc mắc nhìn cô tiếp tục đốt những tờ giấy. Đứng mãi một lúc ông mới nói băng quơ:

- Tiểu thư Đào, hôm nay cô không đem hoa đến ư?

Câu nói đã nhắc Đan Phong nhớ ra, cô nhìn ông già:

- Lão Triệu, lão nói dưới chông núi kia có một vật hoa bồ công anh phải không?

- Vâng, phải!

Đan Phong lấy ra hai trăm đồng đưa vào tay ông lão nói:

- Lão đi hái gấp giúp tôi, được không? Hái càng nhiều càng tốt, lão mang được bao nhiêu thì hái bấy nhiêu! Mang cái là đi mà đựng!

Lão Triệu ngỡ ngàng cầm lấy tiền, bụng nghĩ, con gái thật là kỳ cục! Rồi quay đi, chẳng nói câu nào, lấy hẵn một cái thúng vơ cỏ, lão tập tễnh đi xuống chân núi.

Đan Phong vẫn tiếp tục đốt nhật ký, đốt xong một cuốn, cô bắt đầu đốt cuốn thứ hai, Đốt xong cuốn thứ hai, bắt đầu đốt cuốn thứ ba, đó là một công việc rất chậm rãi và lâu lắc, cô quì đã phát đau cả đầu gối, thế là cô bèn lấy đất làm chiếu, ngồi xếp xuống

mà đốt.

Lão Triệu đã hái được một thúng đầy bồ công anh đem tới, Đan Phong để thúng hoa sang một bên, vẫn tiếp tục tỹ mần làm công việc của mình. Lão Triệu đứng xem một lúc, cảm thấy quá là khô khan vô vị, bèn lộc cộc bỏ đi.

Từ sáng sớm cho đến tận trưa, Đan Phong mới gọi là đốt xong năm cuốn nhật ký. Cuối cùng cô cầm lấy một trang còn lại, đang chuẩn bị đưa nốt vào ngọn lửa nhưng cô bỗng đột ngột dừng tay. Một ý nghĩ vụt qua trong óc cô; cô đã đốt hết cả những ghi chép trong năm năm của Bích Hòe chỉ còn lại một tờ cuối cùng này thôi. Liệu cô có thể xem trong trang giấy viết gì nhỉ? Thực ra, trang giấy mà không phải của cuốn đầu tiên, cũng không phải là cuốn cuối cùng, nó là một trang giấy ngẫu nhiên còn sót lại trong hàng ngàn trang. Cô cầm tờ giấy trầm ngâm một hồi lâu. Sau đó cô đưa nó ra, trải ngay ngắn trên đầu gối, sửa lại tư thế dáng hoàng, rất thành kính cô bắt đầu đọc:

"Hôm nay, tôi lại va chạm với Giang Hoài vì vấn đề cũ kỹ đó rồi. Suốt buổi tối, tôi cố nghĩ cách để dằn vò anh ấy. Tôi đã nhảy một điệu ôm sát gã béo, rồi lại hôn anh gầy ngay trong khi nhảy, cuối cùng tôi đã ăn đêm với anh Kim. Anh Kim đã mua thời gian cả

một đêm của tôi.

Trở về nhà trời đã hửng sáng, không ngờ Giang Hoài đã đợi tôi trong phòng rồi. Anh chẳng nói gì hết, mặt tái nhợt và nhìn tôi, vẻ tiêu tụy. Anh nhìn tôi chăm chăm không hề cử động, nhìn đến tan nát cả tim tôi. Thế là tôi quì xuống trước mặt anh khóc lóc:

- Anh hãy tha cho em đi! Thế giới này bao nhiêu là con gái, người tốt hơn em cũng có hàng ngàn hàng vạn, sao anh phải khổ sở dính lý tới em. Chẳng lẽ anh còn không biết em đã chẳng còn là em ngày trước nữa hay sao? Hoàn toàn nhị rữa rồi, đối với anh còn có ý nghĩa gì nữa đây?

Anh ôm đầu tôi vào lòng, vẫn không nói một lời nào hết. Rồi, anh cũng quì xuống, hôn vào mắt tôi, hôn môi tôi ... Anh làm tôi quay cuồng đầu óc, luống cuống chẳng biết làm gì, chỉ thấy chua xót trong lòng. Tôi lại ôm lấy anh, chủ động hôn hàng ngàn hàng vạn lần. Sau đó anh nói:

"Nhược thủy ba ngàn dặm, anh chỉ múc một bầu để uống!"

Tôi nhìn anh, tim tôi muốn vỡ muông mảnh, ý chí của tôi tan đi như tro bụi, đến không thể vun đắp vào được nữa. Tôi kêu lên:

- Ông Trời hãy thương tôi, xin hãy lặn thêm một người giống hệt như tôi đi! Một người là tôi nhưng còn trắng trong, sạch sẽ, không vương một chút bụi trần! Hãy cho con người tôi đó hầu hạ anh mãi đời mãi kiếp! Hãy cho con người tôi đó làm nô lệ cho anh! Nếu trên đời này có một tôi nữa nhỉ? Giang Hoài, anh Giang Hoài ơi! Tôi bỗng hưng phấn lên, kêu lớn hơn: "Biết đâu thế giới này chẳng còn có một người nữa như em! Con người thứ hai của em ... Em gọi nó là bông hoa nhài bé nhỏ! Giang Hoài, anh có đồng ý sang nước Anh không?"

Anh thô bạo đẩy tôi ra, bước đi trong ánh bình minh, anh đã lui thủi bỏ đi rồi, tôi đứng trên cửa sổ nhìn theo, bóng anh vừa gây gò vừa hiu quạnh. Tôi ngã quỵ xuống bên cửa sổ, chưa bao giờ tôi thành kính đến thế, tôi chấp hai tay lại, ngẩng lên trời, cầu khẩn rất thành tam thành ý:

- Xin thượng đế nhủ lòng thương cho tình cảm chân thành say đắm của anh ấy, hãy cho con người tôi nữa! Được vậy, tôi chết mới yên tâm mà nhắm mắt!"

Trang nhật ký chỉ ghi đến đó. Không biết sao mà Đan Phong cảm thấy mặt trời buổi trưa trở lên ớn lạnh. Cô đã đốt hàng ngàn

tờ giấy, tại sao lại chỉ còn một trang này? Cô cảm thấy lạnh buốt trong xương sống, lưỡi tê đi, cổ họng như nghẹt lại, tim nhói đau ... Cô cầm trang giấy trong tay, không gờm nổi cơn run bần bật. Cô đã quyết định đốt hết tất cả các trang nhật ký, sao chỉ còn lại trang này? Sao lại chỉ xem mỗi trang này? Đầu cô váng vất, mắt tối sầm lại. Cô nhìn tấm bia mộ của Bích Hòe, một tấm bai giản đơn, sạch sẽ. Cô cứ thế giương mắt mà nhìn bia mộ, nhìn như phát mê mụ. Phảng phất đâu đây, hình như cô nghe thấy một giọng hát âm u, xa xăm, quyến luyến xúc động tâm can:

"Đèn tàn bắc, tiếng ca cùng,
Ánh trăng tà mộng lung,
Đêm đang lạnh, rèm sa chiếu, hương bay nồng,
Mơ về gác nhỏ, yên ả thì thầm,
Chúc tương phùng, thôi phân tán, nguyện tình chung."

Toàn thân cô chấn động, tiếng hát sao mà quen quá? Cô đã từng nghe ở đâu rồi? À, phải, có một đêm, cô mơ thấy Bích Hòe, Bích Hòe đã hát bài đó. Giờ đây, lại Bích Hòe đang hát sao? Không, không cô ngó nhìn tấm bia trên mộ, thẩm thía hiểu rằng, bài hát này chính là của cô, nó là lời từ đáy lòng cô đang thầm thì lên tiếng, đang lặp lại lời ca của Bích Hòe trong tiềm thức. Nhưng ..., Cô bỗng giật mình, nghĩ tới hai câu cuối, lời ca vốn là:

"Mơ về gác nhỏ, tụ tán vôi vàng,
Hận tình chung, hận biệt ly, hận cả trùng phùng."

Thế mà bây giờ đây, mình lại chữa thành ra: "Mộng về gác nhỏ,
yên ả thì thâm, chúc

tương phùng, thôi phân tán nguyện tình chung!". Đây là ý tứ ra sao? Đây là hiện tượng tâm lý gì? Cô hoang mang, lo lắng, sợ hãi tự phân tích bản thân. Thế rồi, cô nghe từ trong trái tim có tiếng kêu khe khẽ: "Đừng trở lại nước Anh! Đừng trở lại nước Anh!", tiếp đó lại có một tiếng lớn hơn đang gào thét: "Tôi không muốn xa anh ấy! Tôi không muốn xa anh ấy!". Rồi những tiếng nhỏ tiếng to hợp nhau lại thành một làn sóng lớn, lừng lững dội vào vách núi, xô dạt cô đi. Tiếng sóng gầm vang, chỉ còn hai tiếng giản đơn lặp đi lặp lại:

- Giang Hoài! Giang Hoài! Giang Hoài!

Cô giật mình, như vừa chợt tỉnh, phát hiện ra trong tay vẫn còn cầm tờ giấy mà trước mộ, đống lửa kia đã rụi tàn, than không còn nữa, chỉ còn tro nguội. Hơi ngẩn ngừ suy nghĩ một xú, rồi cô lấy bật lửa ra, đốt cháy nốt tờ giấy cuối cùng. Sau đó, cô cúi

xuống ôm lấy mớ hoa bồ công anh trong chiếc thúng, bắt đầu chậm rãi đắp đầy hoa vàng lên nấm mộ. Rắc đến nhành hoa cuối cùng, cô dừng lại, cứ thế đứng sững trước mộ một lúc lâu, trong lòng mơ màng nghĩ tới vé máy bay, nước Anh và Giang Hoài.

Giang Hoài! Cái tên đó xiết vào làm đau nhói trái tim cô, làm nghẹt ý chí của cô. Bất giác cô nhớ tới những lời nói của Giang Hoài trước khi ra khỏi nhà cô tối hôm qua, nhớ mồn một từng câu từng tiếng:

- ... Bây giờ tôi hận cô ấy! Hận cô ấy đã ép buộc tôi phải nói ra câu chuyện này! Hận cô ấy đã lừa dối tôi, đùa giỡn tôi, giở trò đóng kịch với tôi! Hận cô ấy gạt gẫm dầy vò em trai tôi, hận cô ấy tự cho mình là thông minh! Không, chú tịt, tôi không yêu cô ấy, tôi hận cô ấy!

Cô không rét àm run, khắp mình đều nổi da gà. Cô thảm thê, khổ não cúi đầu, tự nhủ một mình:

- Không, chị ạ, em đã phá tung tất cả rồi! Không phải là em không chịu ở lại, mà là anh ấy không cần em nữa! Cơ hồ em đã có được anh ấy! Nhưng rồi em đã để mất anh ấy.

Hát hát đầu, cô không thể ở lại thêm được nữa. Thời gian đã muộn, cô còn phải đến sân bay để kịp làm thủ tục. Cô nhìn lại phần mộ lần cuối, ánh mắt xót xa vô hạn, rồi kiên quyết quay đầu đi.

Sau đó cô uống một tách cà phê ở quán Tân Vận, ăn một miếng bánh kẹp, đến lúc đó cô mới phát hiện ra rằng đã hai ngày đêm không ăn một chút gì, mới phát hiện mình suy nhược đến nỗi có thể đổ xuống bất cứ lúc nào. Ngồi trong một góc quen thuộc của quán cà phê này, cô bỗng nảy ra một ý nghĩ lạ lùng. Cô nghĩ, có một lần, Giang Hoài đã tìm thấy cô ở đây. Lịch sử có thể lặp lại được không? Thế rồi, cô mơ màng phảng phất như tất cả các người khách đi vào quán đều là Giang Hoài, nhưng khi định thần lại, đều không phải! Sự thất vọng làm đau quặn tâm can cô, mà giờ lên máy bay thì càng lúc càng gần. Cô không thể nào ngồi lại để chờ đợi một kỳ; tích ngẫu nhiên nào đó! Chờ đợi ư? Bỗng nhiên trong óc cô lóe lên một ý nghĩ điên rồ, tại sao cô lại phải chờ đợi? Việc cô cần làm, chỉ là phải áp chế sự kiêu ngạo, lòng tự tôn, thói sĩ diện của mình ... Cô chỉ cần quay một số điện thoại, và chỉ cần nói vào máy bảy tiếng thôi:

- Xin anh hãy giữ em ở lại!

Nếu mà ... Nếu mà ... Nếu mà anh ấy không thèm giữ cô thì sao? Nếu mà anh ấy cự tuyệt cô thật sự thì sao? Nếu mà anh ấy đã thực sự hận cô thì sao? Có thực là cô sẽ tự làm mất mặt không? Nhưng mà ... Nhưng mà ... Nhưng mà ..., cũng đáng để thử một lần chứ! Cái ý nghĩ đó bắt đầu cháy lên như lửa trong cô, cô không thể kiềm lại được nữa, tất cả những kiêu ngạo, tự tôn, đều như nước chảy băng tan, trôi tuột đi hết. Chân cô không bảo cô mà tự bước đến chỗ để máy điện thoại. Khi quay số, tay nắm ống điện thoại của cô run run; nghe tiếng chuông reo ở đầu dây bên kia mà toàn thân cô toát mồ hôi lạnh. Giang Hoài, Giang Hoài, Giang Hoài! Chỉ cần anh từ bi một chút, chỉ cần anh đừng bực tức nữa, chỉ cần anh ...

Đầu bên kia đã nhắc máy, một giọng nữ trẻ:

- Alô! Tôi là Phương Minh Huệ, ngài cần gặp ai ạ?

- Giang Hoài có ở đó không? Giọng cô run kinh khủng, đến nỗi Phương Minh Huệ không nhận ra.

Ồ, ông Giang Hoài Hôm nay không đến làm việc, có lẽ đang ở nhà, bà có việc gì cần nhắn lại không ạ?

- Thôi ạ! Thất vọng làm cho cô chóng cả mặt. Không nhấc gì đâu.

Đặt máy xuống, cô nhớ một số điện thoại khác, số máy ở nhà anh! Cô quay số, áp tai vào ống nghe, tiếng chuông ở đầu bên kia đã kêu lên "reng ... reng ... ", tim cô bắt đầu gào lên một cách điên cuồng: "Giang Hoài ơi! Anh hãy cầm máy lên đi! Giang Hoài, xin anh cầm máy lên đi! Giang Hoài ... ", tiếng chuông vẫn đổ hồi, có đến mười mấy lần nhưng không có người nào tiếp nhận. Tim cô lạnh toát đi, cảm giác tuyệt vọng đã hoàn toàn chinh phục cô. Cô vẫn cứ khư khư chưa muốn buông cái ống nói, bỗng nghĩ, hay là cũng nên gọi cho Giang Hạo? Nhưng mà, biết nói gì? Một câu "Xin lỗi". ư? Sự xúc phạm của cô đối với cậu ấy, làm sao chỉ với câu "Xin lỗi" là giải quyết xong. Thôi đi! Cô lại nghĩ đến căn phòng bừa bãi ở chung cư, nơi cô đã trả trước một năm tiền thuê nhà, nói rằng áo quần đó có thể đa em quyên góp cho nhà cứu tế. Nhưng thôi, sau khi tới Luân Đôn sẽ viết thư về nói sau cũng được mà! Thời gian không còn sớm nữa, cô không thể cứ lần khần mãi.

Rồi cuối cùng cô cũng đã đến sân bay, không ngờ sân bay lại đông người đến thế. Người đi đón, người đi tiễn chen chúc nhau. Đâu cũng thấy đèn chụp ảnh nhay nháy, đâu cũng thấy những bó

hoa. Người đưa tiễn thì khóc khóc mếu mếu, người đi đón thì hi hi hả hả. Chỉ có cô, đơn côi lủi thủi lách qua đám đông, chẳng có ai khóc mếu, chẳng có ai hi hả. Nửa năm về trước, cô cũng đã đơn thương độc mã thế này mà về; rồi bây giờ, cũng một mình thui thủi ra đi. Về không ai hỏi han, đi không ai lưu luyến. Cô thấy buồn tủi quá, buồn tủi đến tái tê. Lại mấy ngày qua xảy ra bao nhiêu sự cố đã khiến đầu óc cô mù mịt cả đi. Hơn nữa sân bay đông chật những người thế này, không khí ngột ngạt cô thấy như không thể thở được nữa.

Cuối cùng, cô đã lách qua được cả một biển người đông đặc để đến chỗ làm thủ tục. Mở xác lấy hộ chiếu, vé máy bay, giấy kiểm định và bắt đầu kê khai, cô vừa đặt đồ đạc lên quầy thì bỗng có một cánh tay chặn ngang trước cửa quầy, ngăn cô lại. Cô giật mình ngẩng đầu lên thì mắt đã nhìn thấy ngay một Giang Hạo trẻ trung, đầy sức sống! Tim cô đập rộn lên, cậu em đã tới, còn ông anh thì đâu? Rất nhanh, cô đưa mắt lướt qua một lượt, người đông nghìn nghịt, không thấy Giang Hoài. Giang Hạo chăm chăm nhìn cô, mắt sáng xanh.

- Định cứ thế này mà đi chẳng? Giang Hạo hỏi Đến một câu chào cũng không! Thật là quá vô tình đấy.

- Tôi xin lỗi. trong lúc vội vàng cô chẳng nghĩ được câu gì khác ngoài ba chữ đó Tôi đã có lỗi với anh nhiều lắm.

Giang Hạo nháy nháy lông mày, nhún vai, thái độ hết sức lả lùng. Cậu cầm giấy tờ của cô trên quầy xem xét và hỏi:

- Chuyến bay mấy giờ.

- Bốn giờ.

- Bây giờ mới là hai giờ mười lăm, cô vẫn còn thời gian cậu nói hay tới phòng uống cà phê ngồi đợi mười phút đi, tôi mới uống cà phê. Ít nhất cũng chia tay cho đàng hoàng. Trước khi cô đi, tôi có mấy câu muốn nói.

Cô không biết nói sao, đành phải cùng cậu lên tầng hai, nơi có bán đồ điểm tâm được trang trí bằng khối núi giả khá lớn. Cô những muốn hỏi một câu rằng "Anh trai anh có khỏe không? " nhưng mà không sao thốt nổi. Anh ấy đã không buồn đến, thì tức là mọi việc đã rõ rồi, anh ấy hận cô! Trước kia cô đã từng ôm mối căm thù mà tới, thì nay lại phải nhận mối hận thù của người khác mà đi. Chuyện của con người, biết bao nhiêu phức tạp và khó dự đoán!

Trong một góc ít người để ý, họ cùng ngồi vào bàn. Cô lơ đãng lần ngẩn lặt ngược lặt xuôi các thứ giấy tờ đang cầm trong tay, trong lòng thoáng nghĩ có thể Giang Hạo đến với một ý định không lành đây. Một cậu bé đã bị tung hứng đùa giỡn, có quyền trả đũa theo cách nào đó trước khi cô rời đi chứ? Cô đã tiêu tan ý chí, đã rệu rã tinh thần, đã chán nản trong mọi suy nghĩ đến thế này ... Thì thôi, đành giờ cổ ra mà chịu mọi đòn đánh tới, chống trả làm gì nữa!

Gọi hai tách cà phê, Giang Hạo chậm rãi cất lời:

- Tôi gọi cô thế nào bây giờ nhỉ tiểu thư Đào hay Hiếu Sương?

Biết mà. Cô nghĩ và âm thầm không nói năng gì, mắt lơ dờ nhìn tách cà phê, mặt đầy vẻ nhẫn nại, sẵn sàng chấp nhận.

- Được thôi Giang Hạo hít sâu một hơi Tôi đành cứ xưng hô mập mờ như vậy, vì chẳng biết gọi thế nào cho phải. Hy vọng trong tương lai có thể xưng hô cho phù hợp hơn Cậu uống ngụm cà phê Máy bay sắp cất cánh rồi, thời gian không còn nhiều, tôi chỉ có thể nói một cách tóm tắt. Hãy để tôi nói cho cô biết nhé, trong đời tôi, chưa từng bao giờ bị người khác giỡn gạt một cách thâm

hại đến thế này. Tôi mong cô đừng vội đi, hãy giành cho tôi cơ hội để trả thù. Tôi đã nghĩ tới hàng trăm cách báo thù cô, nhưng cách nào cũng chưa ổn, cũng khó thực hiện được. Vì vậy, tôi mới nảy ra một ý tưởng là: cô đã nợ tôi một món nợ, cô còn phải trả, tôi không thả cho cô đi một cách giản đơn như vậy!

Cô bị động ngó sang phía cậu, vẻ mặt băn khoăn, ngơ ngác, bơ vơ bất lực.

- Anh nói đi, định bảo tôi phải trả món nợ này như thế nào?

- Cô đã từng nặn ra một Lâm Hiểu Sương cho tôi, tại sao cô biết tôi thích mẫu người như vậy? Cô đã có thể hiểu được sâu sắc nhu cầu và khát vọng của tôi như vậy, thì cô nghĩa vụ tìm cho tôi trong cuộc sống thực, một người giống Lâm Hiểu Sương!

- Tôi không hiểu Cô lúng túng nói.

- Cô không hiểu ư? Cậu nhếch lông mày lên, nói to và gay gắt. Mỗi một người làm chị dâu, đều có nghĩa vụ phải giúp em chồng tìm bạn gái! nhất là cô!

Cô mở to mắt, mặt tái đi, thở dốc, nói lắp bắp:

- Anh ... anh ... nói cái gì?

Giang Hạo đột ngột lấy từ gầm bàn ra một vật gì đó, đẩy tới trước mặt cô, nói:

- Chúng tôi đã tìm thợ khóa, mở trộm khóa buồng của cô ở cung cư. Hình như cô có quên một thứ, tôi đem đến cho cô đây!

Cô nhìn theo tay cậu: Đó là đôi chim nhạn bằng pha lê! Con chim mái vui vẻ tựa mình vào thành tổ, chim trống âu yếm giúp nó rửa lông, đôi chim tựa vào nhau rất thân thiết, ấm cúng. Mắt cô bỗng rung rung, nước mắt làm nhòe nhoẹt mọi thứ trước mắt cô; cô không dám chớp mắt, cứ trân trân nhìn đôi chim nhạn mà ghen ngào trong cổ. Cô không thở được nữa, không suy nghĩ gì được nữa, không nói được một lời; ỉ nào nữa ... Cô đưa tay vuốt ve đôi chim nhạn, nước mắt cô lúc này mới tuôn chảy thành dòng xuống má, không tìm được giấy để lau, cô đành phải dùng tay áo chấm nước mắt. Ngay lập tức, một bàn tay đã đưa cho cô chiếc khăn tay trắng sạch sẽ và một giọng nói khẽ khàng trầm ấm:

- Hãy lau khô nước mắt đi, không được khóc nữa! Hai ngày nay,

em đã rơi quá nhiều nước mắt rồi! Từ nay về sau, em chỉ nên cười mà không nên khóc!

Ai đang nói đấy nhỉ? Giang Hạo chẳng? Đây đâu phải giọng Giang Hạo? Đó là Giang Hoài! Giang Hạo đã đi đâu mất tiêu từ bao giờ rồi, đấy là Giang Hoài! Giang Hoài mà cô đã nghĩ tới hàng ngàn lần, nhớ nhung ngàn lần, mong mỏi ngàn lần! Cuối cùng thì kỳ tích đã phải đến! Mí mắt cô rung rung, miệng há ra muốn nói, nhưng không nói nổi một lời, cô chỉ cảm thấy nước mắt lại dâng lên rồi trào tuôn như suối. Tay cô cầm chiếc khăn mùi xoa nhưng lại xúc động đến quên cả dùng khăn đó để lau nước mắt. Cô chỉ còn biết nhìn anh qua làn nước mắt; nhìn anh mà không tin nổi, sung sướng phát điên mà vừa muốn cười vừa muốn khóc. Giang Hoài chăm chú nhìn cô, nhìn thật sâu, thật lâu; vẻ bình tĩnh bên ngoài không giấu nổi sự xúc động trong lòng qua giọng nói run khàn chầm chậm:

- Anh với em đã chơi một trò chơi hú tim suốt cả ngày hôm nay. Sáng sớm, anh và Giang Hạo đã tới chỗ em ở, không có người mở cửa, bọn anh phải đi tìm thợ khóa để mở cửa vào. Phát hiện ra em không mang gì cả nhưng tìm không thấy hộ chiếu và vé máy bay, anh đã lạnh hết cả người. Bọn anh lại vội tới sân bay, tra danh sách tuyền chuyển bay, chưa có tên em. Đến trưa anh tới

chỗ mộ Bích Hòe, phát hiện thấy có dấu vết đổi sổ nhật ký và hoa bồ công anh rắc khắp xung quanh mộ. Lại đến quán cà phê Tâm Vận, bà chủ quán nói em vừa mới đi xong. Anh bèn phóng như bay đến sân bay, vừa may! Anh phải để Giang Hạo đứng đón trước, chỉ sợ em ra máy bay lúc nào không biết ... Anh lại chăm chú nhìn cô, giọng trở nên dịu dàng, thân mật, nhã nhặn, và da diết hơn Định đi thật ư? Nhấn tâm mà đi ư? Quyết chí đi ư? Đi mà không lưu luyến một chút nào ư?

Cô không sao trả lời được, nước mắt làm mờ hết cả, làm tắt cả lời nói. Cô dùng chiếc khăn tay lau nước mắt, xỉ mũi, cảm thấy mình đang khóc như một đứa trẻ con ngốc nghếch vậy. Sau đó, anh đưa sang chỗ cô một tấm thiệp, dựng nó lên như người ta để những bản thực đơn để gọi món ăn. Cô tưởng anh định bảo cô xem thực đơn để gọi món ăn, cô lắc đầu, vẫn chưa nín được con khóc. Anh đưa thiệp đến gần hơn, lúc này cô mới phát hiện, đó là một tấm thiệp nền trắng, được vẽ bằng bút dạ hình một đôi chim nhận, một con thì đang bay trên trời, có sợi chỉ vương từ mình nó xuống, một con chim nhận khác ngậm lấy sợi chỉ đó, đậu trong tổ. Bên cạnh hình vẽ đó, mấy hàng chữ rồng bay phượng múa, viết rằng:

"Hỏi chim nhận, sao em ưa phiêu lãng?"

Hỏi chim nhận, sao em cứ bay lượn?

Hỏi chim nhận, em có ưng đậu lại?

Hỏi chim nhận, em đã muốn kết đôi?

Anh muốn lấy sự dịu dàng ấm áp,

Để xây thành tổ ấm cho em,

Nhưng lại e cái tổ anh nhỏ bé,

Không trở nên một cõi thiên đường!

Anh những muốn cùng em bay mãi,

Chở che em qua mưa gió bão bùng,

Nhưng lại sợ em bay thoát mất,

Để nỗi cô đơn cười gã si cuồng!"

Cô cảm tâm thiếp lên, một nỗi vui sướng điên cuồng tràn ngập trong lồng ngực, nhưng nước mắt cô lại hình như lại ràn rụa. Cô đọc đi đọc lại những câu đó, xem lại đi bức tranh phác họa đó.

Không biết tại sao, cô chỉ muốn khóc. Nước mắt cứ tuôn như suối, không thể nào cầm lại được, anh nắm lấy tay cô.

- Sao thế? Anh nói, giọng khàn khàn, nghèn nghẹn. Sao em không nói gì? Em không có điều gì muốn nói với anh sao?

- Em ... em ... Cứ nức nở. Em muốn nói gì nhưng không dám nói.

- Em ... em ... sợ anh cho là em ... em đọc lời kịch!

- Nói đi! Anh khích lệ Anh đồng ý đánh liều.

- Em ... em ... Cô đáp ứng Em yêu anh!

Anh nắm chặt lấy tay cô, chặt đến phát đau. Trên loa phóng thanh, người ta đang hết lần này đến lần khác, nhắc nhở:

- Chuyến bay số ... của Công Ty Hàng Không Trung Hoa đã sắp cất cánh, xin mời hành khách chưa làm xong thủ tục, nhanh chóng tới phòng xuất nhập cảnh!

- Cô nhìn anh một cái, sụt sịt mũi:

- Đó là chuyến bay của em Cô nói.

Anh nhặt tấm vé máy bay trên bàn lên, mắt không rời khỏi khuôn mặt cô; anh từ từ xé đôi tấm vé, rồi bật lửa châm vào tấm vé đã xé đôi, bỏ nó vào một cái gạt tàn thuốc lá.

Trên bàn, đôi chim nhạn bằng pha lê bắt ánh đèn và ánh lửa,
chiếu ra muôn màu sắc long lanh tuyệt đẹp.

Viết xong tại Đài Bắc

27-5-1977.

Hết